EOIN COLFER
Autorul seriei de succes
ARTEMIS FOWL
SUPRANATURALIȘTII
... ÎN
LUMEA
VIITORULUI

Eoin Colfer

SUPRANATURALIȘTII

Eoin Colfer

SUPRANATURALIȘTII

Pentru Sophie, prietena şi agentul meu.
Mulţumesc pentru timpul petrecut împreună,
atît trecut, dar şi viitor.

CUPRINS

CAPITOLUL 1: Dealul Cosmonautului / 9
CAPITOLUL 2: Identificatorii / 44
CAPITOLUL 3: Baloane în aer / 73
CAPITOLUL 4: Big Pig / 96
CAPITOLUL 5: Drăguții și Buldogii / 112
CAPITOLUL 6: Un-Spec 4 / 153
CAPITOLUL 7: Halo / 180
CAPITOLUL 8: Pulsul / 239
CAPITOLUL 9: Cobai / 277
CAPITOLUL 10: Căderea / 308

CAPITOLUL 1

Dealul Cosmonautului

SATELITE CITY. EMISFERA NORDICĂ. ÎN VIITORUL APROPIAT

Satellite City. Oraşul viitorului, după cum proclamau panourile cu afişe. O metropolă controlată în întregime de Satelitul Myishi 9 care plutea pe deasupra capetelor ca un războinic zburător. Un oraş întreg construit la comandă pentru mileniul al treilea. Orice şi-ar dori trupul şi nimic din ce îi era necesar sufletului. Patru sute optzeci kilometri pătraţi de oţel cenuşiu şi de automobile.

Satellite City. Un superoraş cu douăzeci şi cinci de milioane de suflete, fiecare cu povestea lui, una mai tristă decît alta. Dacă vrei poveşti cu final fericit, stai departe de oraşul viitorului.

Să-l luăm pe Hill, de exemplu, un băiat destul de drăguţ, care nu a făcut nimic rău în scurta lui viaţă. Însă nu a fost de ajuns ca să aibă o viaţă fericită, deoarece Cosmo nu avea sponsor. Şi în Satellite City dacă

nu aveai sponsor şi nu-ţi puteau localiza părinţii naturali prin arhiva publică de ADN, erai trimis la un orfelinat, unde rămîneai pînă la vîrsta majoratului. Şi pînă atunci, ori erai mort, ori orfelinatul îţi va fi fabricat un cazier ca să te poată vinde uneia dintre închisorile private de muncă silnică.

Cu paisprezece ani înainte de capătul firului acestei povestiri, micuţul Cosmo fusese descoperit înfăşat într-un ambalaj de Cheery Pizza pe Dealul Cosmonautului, în Moscowtown. Poliţia i-a recoltat probe de ADN, a cercetat baza de date a oraşului, dar nu a găsit nici o potrivire. Nu era nimic neobişnuit în asta, orfani apar în fiecare zi în oraş. Aşa că băiatul proaspăt botezat Cosmo Hill a fost scufundat într-un container ce conţinea un vaccin şi trimis cu metroul la institutul Clarissa Frayne pentru băieţi orfani. Cu vagonul de marfă.

Satellite City nu făcea parte din nici un sistem de asistenţă socială, aşa că instituţiile făceau rost de bani de unde puteau. Clarissa Frayne se specializase în testarea produselor. De fiecare dată cînd se lucra la un produs comestibil nou sau la un produs farmaceutic netestat, orfelinatul îşi oferea protejaţii pe post de cobai. Un plan bine gîndit din punct de vedere financiar. Orfanii erau hrăniţi şi îngrijiţi, iar institutul Frayne plătea pentru acest privilegiu.

Cosmo a fost educat cu ajutorul programelor informatice de şcolarizare. Dinţii lui erau strălucitor de albi, iar părul îi era lucios şi fără mătreaţă, dar pe dinăuntru se simţea ca şi cum ar fi fost curăţat cu o

perie de sîrmă radioactivă. În cele din urmă, Cosmo își dădu seama că orfelinatul avea să îl omoare încetul cu încetul. Era timpul să plece.

Nu erau decît trei căi prin care se putea ieși din institutul Clarissa Frayne: adopția, moartea sau evadarea. Șansele de adopție erau zero la vîrsta lui. Adolescenții corpolenți nu prea aveau căutare în familiile fără copii ale clasei de mijloc. Ani de zile tot visase că cineva va dori să îl adopte, dar acum venise vremea să privească lucrurile realist.

La moarte se ajungea mai ușor. Tot ce avea de făcut era să continue să pună în practică ceea ce i se spunea și corpul lui avea să cedeze în cîțiva ani. Speranța de viață la orfanii instituționalizați era de cincisprezece ani. Cosmo avea paisprezece. Asta însemna că mai avea mai puțin de douăsprezece luni pînă cînd statisticile aveau că spun că timpul lui s-a scurs. Douăsprezece luni în care să își plănuiască ultima opțiune. Singura șansă să scape din orfelinat cu viață era să evadeze.

Zilele la institutul pentru băieți orfani, Clarissa Frayne, erau practic la fel. Muncă pînă la epuizare ziua, somn agitat noaptea. Nu aveau zile libere sau drepturi. Fiecare zi era una de muncă. Administratorii îi munceau pe copii așa de tare încît majoritatea adormeau în picioare înainte de ora opt, visînd la paturile lor.

Cosmo Hill era o excepție. Cît era treaz, el își petrecea fiecare moment pîndind acea șansă unică. Acea fracțiune de secundă cînd libertatea îl va chema din spatele unei uși uitate descuiată sau de după un gard

nepăzit. El trebuia să fie pregătit să profite de acel moment şi să fugă.

Nu părea ca acel moment avea să vină chiar în ziua aceea. Şi chiar dacă ar fi venit, Cosmo nu credea că ar fi avut energia să fugă nicăieri.

Copii fără sponsori îşi petrecuseră toată după-amiaza testînd produse antiperspirante. Picioarele le fuseseră rase şi împărţite în secţiuni, cu fîşii de bandă adezivă. Pielea dintre fîşii fusese dată cu cu cinci sortimente de spray anti perspirant, iar băieţii erau aşezaţi pe benzi rulante şi puşi să alerge. Senzori ataşaţi la picioarele lor monitorizau glandele sudoripare, determinînd care spray era mai eficient. La sfîrşitul zilei, Cosmo alergase zece kilometri şi porii erau inflamaţi, iar picioarele lui arătau de parcă ar fi fost opărite. Era aproape bucuros să fie încătuşat de un partener şi să meargă cu el pe lungul drum către dormitor.

Gardianul Redwood îi escorta pe băieţi pînă în cameră. Redwood arăta ca o gorilă epilată, cu excepţia unei bucle roşcate, cu care se juca tot timpul.

– Fiţi atenţi, băieţi, spuse Redwood, desfăcînd pe rînd fiecare pereche de cătuşe. E un meci în seara asta pe care aş vrea tare mult să-l văd. De fapt, am şi pariat cîţiva dinari pe rezultat. Deci, dacă vă cunoaşteţi interesul...

Nici nu era cazul ca Redwood să-şi ducă la capăt ameninţarea. Băieţii ştiau că gardianul avea o sută de metode legale de a-i face viaţa grea unui copil fără sponsor. Şi o mie de metode ilegale.

– Somn uşor, prinţişorilor, spuse acesta rînjind, în timp ce îşi introducea codul în încuietoarea electronică a dormitorului. Şi mîine va fi o zi plină. Ne vom distra la culme.

Orfanii se relaxară odată ce plecă Redwood şi liniştea impusă de gardian fu înlocuită de gemetele şi suspinele de durere ale băieţilor. Cosmo îşi freca uşor piciorul acolo unde un spray mai acid îi arsese pielea de-a binelea.

– În cinci minute, stingerea! Se auzi vocea lui Redwood printr-o reţea de difuzoare. Urcaţi scările, băieţi.

Trei sute de orfani se îndreptară imediat către cele douăzeci şi ceva de scări de oţel şi începură să se caţere. Nimeni nu voia să rămînă jos cînd scările erau ridicate. Dacă administratorii prindeau vreun băiat pe podea, după ce se stingeau luminile, o cursă de zece kilometri ar fi părut o simplă plimbare de plăcere, în comparaţie cu pedepsele pe care le-ar fi primit întîrziatul.

Fiecare băiat avea o porţiune din dormitor unde mînca, dormea şi îşi petrecea timpul liber, atît cît timp avea un orfan fără sponsor. Aceste cămăruţe erau, de fapt, nişte cilindri de carton utilizaţi pentru instalaţii, secţionaţi în bucăţi de cîte doi metri. Cilindrii erau suspendaţi pe o reţea de cabluri la o înălţime de cincisprezece metri deasupra solului. Odată ce compartimentele erau ocupate de orfani, toată construcţia se legăna ca o navă pe ocean.

Cosmo se căţără repede ignorînd durerea din muşchii piciorului. Compartimentul lui era aproape de

tavan. Dacă se stingeau luminile înainte ca el să fi ajuns acolo, ar fi putut rămîne pe scară. La fiecare pas, simţea junghiuri în tendoane, dar continua să se caţăre, împingînd cu capul în băiatul dinaintea lui şi simţindu-l pe băiatul de după el.

După cîteva minute de căţărat îndîrjit, Cosmo ajunse la nivelul lui. O potecuţă îngustă cît un lat de palmă ducea la fiecare încăpere. Cosmo se strecura cu grijă de-a lungul ei ţinîndu-se de balustrada potecuţei de deasupra lui. Compartimentul lui era patru coloane mai încolo. Cosmo se aruncă înăuntru, aterizînd pe salteaua din spumă poliuretanică. Zece secunde mai tîrziu se stinsese lumina.

O lumină galbenă, slabă, licărea în interiorul fiecărui compartiment. Cina. Mîncarea fusese aruncată înăuntru mai devreme, cu o macara, de către un administrator. Pachetele cu mîncare fuseseră testate de către orfani cu cîţiva ani înainte, pentru ca acestea să fie folosite de către soldaţi pe cîmpul de luptă. Tăvile şi sticlele cu apă erau fluorescente şi comestibile, ceea ce însemna că orfanii puteau mînca şi după ce se dădea stingerea, scutind conducerea de cîţiva dinari. Tava era făcută dintr-o pîine uscată, nedospită, iar sticla de apă dintr-o gumă semirigidă. Armata nu mai folosea aceste pachete cu mîncare, în urma unor procese intentate de către soldaţii care susţineau că pachetele fluorescente le cauzau sîngerări interne. Orfelinatul a cumpărat surplusul de pachete şi i-a hrănit pe orfani cu ele în fiecare zi.

Cosmo mînca încet, fără să îi pese de ce era în pachet. Astfel de preocupări nu ar fi făcut altceva decît să mai adauge încă o grijă la lista lui. Trebuia să creadă că va scăpa de la Clarissa Frayne, înainte ca mîncarea să îi producă daune ireversibile.

Cosmo își păstră apa la sfîrșit, bînd-o aproape pe toată ca să nu-i rămînă în gît tava de pîine uscată. Apoi întoarse pe dos sticla de jeleu și o așeză pe cap ca pe o căciulă. „Trebuie să existe și o viață mai bună", se gîndi el cu amărăciune. Undeva, chiar în acest moment, oamenii vorbeau deschis. Cu siguranță sînt oameni care rîd. Un rîs adevărat, nu ca acel rîs disprețuitor al cărui ecou răsuna pe holurile orfelinatului.

Cosmo se întinse pe spate, simțind pe frunte umezeala sticlei de gumă. În noaptea aceasta nu voia să se gîndească la nimic. Nu voia să joace jocul de-a părinții, dar somnul, pe care și-l dorea atît de mult, se lăsa așteptat. Propriii părinți. Cine erau ei? De ce îl abandonaseră pe Cosmonaut Hill? Poate că era rus. Nu puteai să-ți dai seama după trăsăturile lui. Păr șaten, creț, ochi căprui, piele deschisă la culoare, cu pistrui maronii. Putea fi de oriunde. De ce, oare, l-au abandonat?

Cosmo își mută sticla de gumă pe o bară roșie. „Taci, îi spuse el creierului său. Nu în seara asta. Nu mai vreau să trăiesc în trecut. Privesc spre viitor".

Cineva ciocănea ușor în compartimentul de deasupra. Era Murphy Ziplock. Rețeaua începea să se deschidă. Cosmo răspunse și el cu un ciocănit, apoi își trase la o parte salteaua și îl atenționă pe Fence din compartimentul de dedesubt. Orfanii fără sponsori

aveau un sistem al lor de comunicare care le permitea să converseze fără a-i supăra pe administratori. Clarissa Frayne nu permitea comunicarea directă între băieţi, pe motiv că acest lucru ar duce la crearea unor legături de prietenie. Iar prietenia, însemna formare de grupuri, care putea duce chiar la revoltă.

Cosmo săpă cu unghiile la îmbinarea dintre două panouri de carton din compartimentul său şi scoase de acolo două tuburi mici. Amîndouă erau modelate din gumă şi pîine fărîmiţată, uscate pe pervazul ferestrei. Cosmo introduse unul într-o gaură mică de la baza compartimentului lui şi pe celălalt într-o altă gaură de deasupra.

De sus, se auzea slab vocea lui Ziplock.

– Hei, Cosmo, ce-ţi fac picioarele?

– Îmi ard, răspunse Cosmo gemînd. Mi-am pus sticla de gumă la rană, dar nu ajută.

– Am încercat şi eu, a spus Fence, de dedesubt. Antiperspirante. E aproape la fel de rău ca atunci cînd ne-au pus să testăm limacşii Creeper. Am vomitat o săptămînă.

Comentarii şi sugestii şerpuiau prin conducte de-a lungul întregii reţele. Faptul că toate compartimentele erau lipite între ele şi acustica sălii făceau ca vocile să parcurgă distanţe uimitoare de-a lungul reţelei. Cosmo putea auzi şoaptele orfanilor aflaţi la o sută de metri distanţă.

– Ce spune Chimistul, întrebă Cosmo, de picioarele noastre?

Chimistul era porecla pe care orfelinatul i-o dăduse unui băiat care stătea la trei coloane de Cosmo. Îi plăcea să privească programe medicale la televizor şi era cel mai în măsură să le dea consultaţii.

Răspunsul îi veni în mai puţin de un minut.

– Chimistul spune să scuipi în palme şi să freci piciorul cu salivă. Conţine un fel de balsam. Dar să nu-ţi lingi degetele după aceea. Antiperspirantele o să-ţi facă mai rău decît limacşii.

Sunetele făcute de băieţii care-şi scuipau în palme răsunară prin toată sala. Întregul sistem de cilindrii se zguduia de eforturile lor. Cosmo urmă sfatul Chimistului, apoi se aşeză pe spate, lăsînd fel de fel de conversaţii să treacă dincolo de el. Din cînd în cînd, intervenea şi el sau cel puţin asculta poveştile lui Ziplock. Dar în acea seară nu se putea gîndi decît la momentul cînd libertatea îi va face un semn. Şi că trebuia să fie pregătit pentru aceasta.

Şansa lui Cosmo de a fi liber veni chiar în ziua următoare, în timpul unui transfer de rutină. Patruzeci de copii fără sponsori, printre care şi Cosmo, îşi petrecuseră ziua la o companie muzicală, privind clipuri generate pe computer, propuse unor grupuri pop, şi urmate de un chestionar de şaizeci de kilobiţi. „Pe care vocal-sim îl preferaţi? Care membru de trupă-sim[1] vi s-a părut mai *cool?*“ Auzi, *cool!* Nici măcar computerele companiei nu erau la curent cu

[1] Sim, simulare pe computer

noul vocabular. Puştii nu mai foloseau cuvîntul *cool* decît foarte rar. Cosmo citea pe diagonală întrebările înainte de a bifa o căsuţă, cu stiloul lui digital. El prefera muzica făcută de oameni adevăraţi, nu muzica pop generată de pixeli. Dar nimeni nu se plîngea. O zi de vizionat videoclipuri era chiar preferabilă uneia cu teste chimice.

După şedinţa de audiţie, administratorii de la Frayne îi încărcau pe orfanii fără sponsori într-un camion. Vehiculul părea să fi avut o sută de ani, avea anvelope de cauciuc, în loc de banda de plastic. Pe Cosmo l-a legat împreună cu Ziplock Murphy, ca parteneri de cătuşe. Ziplock era un băiat de treabă, doar că vorbea prea mult. De-asta i se zicea în orfelinat Ziplock[1]. Odată, irlandezul îi vorbise prea mult cui nu trebuia şi se trezise cu fermoarul de la o pungă de mîncare lipită cu superglue peste gură. Au trecut săptămîni pînă cînd i s-au vindecat băşicile. Ziplock nu numai că nu a învăţat nimic din acea păţanie, dar, acum avea ceva în plus de povestit.

– Nu degeaba îi zice superglue, spuse Ziplock cu entuziasm, în timp ce un gardian lega cătuşele de un inel ataşat de scaun. Medicii îl folosesc pe timp de război ca să închidă rănile. Îl toarnă direct pe rană.

Cosmo dădea din cap fără prea mult chef. Ziplock părea să uite că spusese povestea aceea de un milion

---

[1] Sistem de închidere, de regulă din plastic, care constă în şanţuri care se întrepătrund; poate fi şi un sac cu fermoar.

de ori, poate deoarece Cosmo era sigurul care măcar se prefăcea că-l ascultă.

– Au fost nevoiţi să folosească apă clocotită ca să-mi dezlipească punga de pe faţă, continuă Ziplock. N-am simţit nimic, să ştii, în caz că îţi faci griji. Unul dintre gardieni mi-a injectat o grămadă de anestezic înainte. Ar fi putut să-mi bată cuie în ţeastă, şi tot nu m-ar fi deranjat.

Cosmo îşi masa pielea înroşită de sub cătuşe. Toţi orfanii fără sponsori aveau o dungă roşie în jurul încheieturii. Un semn al ruşinii.

– Încerci vreodată să respiri numai pe nas toată ziua? Am intrat în panică de cîteva ori, recunosc.

În cabină, şoferul se străduia să conecteze camionul la secţiunea de navigaţie a satelitului. Dar erau probleme cu satelitul în ultima vreme. Prea multe conexiuni, spunea personajul generat electronic la televizor. Myshi 9 devenea prea greu pentru a se susţine pe o orbită aşa de joasă. Se spunea chiar că antenele unor companii s-ar fi avariat şi ar fi luat foc.

– De ce nu plecăm? strigă gardianul Redwood.

Malacul roşcat avea o respiraţie urît mirositoare şi o atitudine şi mai urîtă în ziua aceea. Băuse prea multe beri în noaptea dinainte. Burta care-i tremura dădea de înţeles că obişnuia să bea prea multe beri aproape în fiecare noapte.

– Dacă întîrzii şi în seara asta, Agnes se mută la soră-sa.

– E din cauza satelitului, urlă şoferul. Nu reuşesc să obţin o conexiune.

– Atunci fă tu o conexiune, dacă nu vrei ca bocancul meu să facă o conexiune cu fundul tău!

Ziplock chicoti suficient de tare cît să fie auzit de către Redwood.

– Crezi că glumesc, Francis? strigă bărbatul lovindu-l pe Ziplock peste ureche. Crezi că n-aş face-o?

– Nu, domnule. Chiar cred că aţi face-o. Aveţi privirea aceea. N-ar fi înţelept să te pui cu un om care are asemenea privire.

Redwood îi ridică bărbia lui Ziplock pînă cînd li se întîlniră privirile.

– Ştii ceva, Francis? Ăsta e primul lucru inteligent pe care l-am auzit de la tine. Nu e înţelept să te pui cu mine pentru că eu fac ce poftesc. Singurul motiv pentru care nu mă descotorosesc de cîte o duzină de ciudaţi dintre voi, în fiecare zi, este birocraţia. Urăsc să completez hîrtii.

Ziplock trebuia să o lase moartă. Dar nu putu. Nu îl lăsă gura lui cea mare.

– Am auzit aşa ceva despre dumneavoastră, domnule.

Redwood îl trase mai tare de bărbie, ridicîndu-i capul mai sus.

– Ce anume, Francis? Ce ai auzit?

Cosmo trase de lanţul cătuşelor. Ca avertisment. Redwood nu era omul cu care să întinzi coarda. Pînă şi copiilor cu probleme psihice le era frică de el. Circulau tot felul de poveşti despre el. Nişte orfani dispăruseră.

Dar Ziplock nu se oprea. Cuvintele ieşeau din el, ca albinele agitate dintr-un stup.

– Am auzit că nu vă place să completaţi hîrtii din cauză că unele cuvinte au mai mult de trei litere.

Fraza fu urmată de un chicotit ascuţit. Mai mult isteric, decît amuzat. Cosmo îşi dădea seama că Ziplock era pe cale să ajungă la secţia de psihopaţi. Dacă trăia pînă atunci.

Redwood îl apucă pe Ziplock de gît, strîngîndu-l, calm, cu degetele.

– Dobitocii ca tine nu pricep niciodată. În oraşul acesta nu ţi se dă nici un premiu pentru că ai gura mare, n-o să reuşeşti decît să o încasezi, sau mai rău...

Satelitul îl salva pe Ziplock trimiţînd un grafic de transport, înainte ca Redwood să-şi strîngă degetele şi mai tare în jurul gîtului băiatului. Camionul porni din parcare spre autostrada principală. O bară de ghidare ieşi de sub şasiu şi se fixă în şanţul corespunzător din şosea.

– Ne-am conectat, spuse pilotul. În zece minute ajugem la institut.

Redwood îi dădu drumul lui Ziplock.

– Ai norocul irlandezului, Francis. Acum sînt prea fericit, ca să-ţi provoc durere. Dar mai încolo, cînd o să fiu într-o dispoziţie proastă, fii sigur c-o s-o fac!

Ziplock trase aer în piept cu lăcomie. Ştia din experienţă că în curînd traheea lui se va contracta pînă va ajunge de diametrul unui pai şi el avea să vorbească subţire ca şi cum ar fi fluierat.

– Ţine-ţi gura, Ziplock, şopti Cosmo, privindu-l pe administratorul care îşi continua drumul pe culoar. Redwood e nebun. Nu ne consideră oameni adevăraţi.

Ziplock dădea din cap frecîndu-şi uşor gîtul.

– Nu pot să mă abţin, şopti el răguşit, cu lacrimi în ochi. Mă trezesc că-mi ies porcăriile astea pe gură. Nu mai suport, o să înnebunesc.

Cosmo cunoştea sentimentul acela. Îl avea în fiecare noapte cînd stătea întins în compartimentul lui, ascultînd plînsetele din jur.

– Cred că şi tu te simţi la fel, Cosmo. Crezi că va adopta cineva un copil în pragul nebuniei sau un adolescent cu toane, ca tine?

Cosmo îşi întoarse privirea. Ştia că nici unul dintre ei nu corespundea profilului copilului adoptabil, dar Ziplock reuşise întotdeauna să se convingă că venise ziua, că atunci noii lui părinţi vor veni să-l ia. Să renunţe la visul acela ar fi însemnat că Ziplock a ajuns la marginea prăpastiei.

Cosmo îşi sprijini fruntea de fereastră, privind oraşul din spatele geamului. Erau acum în zona proiectelor, treceau pe lîngă şiruri gri de apartamente. Clădiri cu armături de fontă, motiv pentru care localnicii îl numeau Big Pig[1]. Materialul nu era chiar fontă. Era un polimer foarte rezistent pe bază de oţel care se presupunea că va păstra răcoarea vara şi căldura iarna, dar reuşea exact opusul.

---

[1] Pig-iron, *fontă* (n. tr.)

Camionul se scutură violent. Ceva îi lovise din spate. Redwood căzuse pe panourile de plastic ale podelei.

– Hei, ce se întîmplă acolo?

Cosmo se ridică atît cît îi permiteau cătuşele, străduindu-se să vadă. Pilotul era în picioare tastînd întruna codul, în unitatea de conectare.

– Satelitul. Am pierdut conexiunea!

Nu aveau conexiune! Asta însemna că se aflau în mijlocul unei autostrăzi supraaglomerate fără o cale de transport pe care să o urmeze. Peştişori într-o mare de rechini. Fură izbiţi din nou. Din lateral de această dată. Cosmo zări o camionetă de livrări cu bara avariată, care îşi croia drum să iasă de pe autostradă.

Redwood se ridică cu greu în picioare.

– Treci pe manual, cretinule. Foloseşte volanul.

Pilotul păli. Volanele erau folosite numai în zonele rurale sau pentru cursele ilegale din regiunea Booshka. Era puţin probabil ca el să se fi luptat vreodată cu vreun volan. Bietul om nu mai avu de ce să-şi facă griji cînd o pancartă publicitară rotativă teleghidată îi lovi frontal, îndoind cabina ca pe o armonică. Pilotul dispăru într-o ceaţă de sticlă şi cabluri.

Impactul fusese grozav. Ridicase camionul din şanţul de conexiune şi îl răsturnase pe o parte. Cosmo şi Ziplock atîrnau de scaunele lor, salvaţi de cătuşe. Redwood şi ceilalţi gardieni erau împrăştiaţi ca frunzele în vînt.

Cosmo nu-şi mai dădea seama de cîte ori fusese lovit camionul de alte vehicule. După un timp, loviturile

se contopeau una cu alta, ca ultimele note ale unui frenetic solo de baterie. Îndoituri uriaşe apăreau în pereţii camionului, însoţite de bubuituri asurzitoare. Toate ferestrele se spărgeau într-un curcubeu de cristale.

Cosmo atîrna de scaun, ce altceva putea să facă? Lîngă el, rîsul isteric al lui Ziplock era aproape la fel de pătrunzător ca şi cioburile.

– O, frate, ăsta e sfîrşitul! striga irlandezul.

Camionul se întoarse cu o jumătate de rotaţie, alunecînd de pe şosea într-o cascadă de scîntei. Bucăţi mari de asfalt cedară din cauza impactului, lăsînd un şanţ de treizeci de metri în urma vehiculului.

Se opriră în cele din urmă în vitrina restaurantului chinezesc Dragon's Beard[1]. Aromele pătrunzătoare de ghimbir şi soia se amestecau cu mirosurile de ulei de motor şi de sînge.

Cosmo puse un picior pe pervazul unei ferestre ca să îşi mai odihnească mîinile.

– Ziplock! Francis, ai păţit ceva?

– Nu, sînt încă aici.

Băiatul părea dezamăgit.

Prin tot autobuzul erau orfani care gemeau şi strigau după ajutor. Unii erau răniţi, cîţiva chiar foarte rău. Pe gardieni nu se mai putea conta. Stăteau şi se uitau la cîte un picior îndoit în direcţie greşită. Redwood îşi atingea uşor nasul pe cale să i se umfle.

– Cred că mi l-am rupt, spune el gemînd. Ce-o să se mai bucure Agnes.

---

[1] Barba Dragonului

– Ei, zise Ziplock, care atîrna deasupra lui Redwood. Tot răul spre bine.

Redwood îngheţă. Cum era în patru labe, se arcui ca un pitbull. O picătură mare de sînge i se scurse dintr-o nară şi căzu printr-o fereastră cu geamul spart.

– Ce ai spus?

Gardianul vorbea încet, asigurîndu-se că fiecare cuvînt îi iese pe gură aşa cum trebuie.

Cosmo îşi balansă piciorul, lovindu-l pe partenerul său de cătuşe în coaste.

– Taci din gură, Ziplock. Ce păţeşti tu, păţesc şi eu!

– Bine, bine. N-am zis nimic, domnule gardian. Chiar nimic.

Dar era prea tîrziu. Fusese călcată o linie invizibilă. În mijlocul haosului, Redwood se retrase în sine. Şi cînd reveni, era un individ cu mult mai periculos decît înainte.

– Uite cum văd eu lucrurile, spuse el, ridicîndu-se uşor să îi privească pe băieţii atîrnaţi. Îşi trecu un pieptene de buzunar prin preţioasele lui plete roşcate. Inelul de la cătuşe vi s-a rupt şi voi aţi încercat să evadaţi.

Ziplock, era iute doar la vorbă, de priceput, pricepea mai greu.

– Ce spuneţi, domnule Redwood? Nu e nimic în neregulă cu cătuşele noastre. Uite! Şi trase de lanţ ca să-i demonstreze.

– V-am ordonat să vă opriţi, dar n-aţi vrut. Redwood oftă teatral, fluierînd uşor pe nas. N-am avut de ales, decît să vă împachetez.

Împachetarea era un termen folosit în securitate pentru limacşii cu viruşi care produceau celofan, cu care gardienii îşi încărcau bastoanele propulsate de gaz. Odată ce cartuşul lovea un obiect solid, se elibera virusul care producea celofan în care era învăluită victima. Celofanul era suficient de poros ca i se permită victimei o respiraţie uşoară, deşi rămînea complect imobilă. Cîteodată se întîmpla ca acest celofan să strîngă atît de tare, încît putea să fractureze coastele victimei. Cosmo fusese împachetat odată. Îşi petrecuse apoi o săptămînă în ghips.

Cosmo îl dădu un cot lui Ziplock, dîndu-l la o parte.

– Domnule Redwood, Francis nu a vrut. E doar idiot. O să-l învăţ eu minte, domnule. Lăsaţi-mă pe mine să-l pun la punct. Dumneavoastră îngrijiţi-vă nasul.

Redwood îl mîngîie pe Cosmo pe obraz.

– Îmi pare rău, Hill. Întotdeauna mi-a plăcut de tine. Niciodată nu spui nimic în apărarea ta. Dar, din nefericire, toate războaiele au şi victime colaterale.

Gardianul se întinse şi îşi inseră cartela magnetică în inelul cătuşelor. Băieţii căzură doi metri, rămînînd ghemuiţi pe covorul de cioburi.

Redwood îşi scoase bastonul şi îi verifică încărcătorul.

– Sînt un om rezonabil, spuse el. Vă dau douăzeci de secunde.

Cosmo îşi scutură cioburile de pe haine şi îl ridică pe Ziplock în picioare. Asta era. Era momentul lui. Viaţa sau moartea.

– Daţi-ne treizeci de secunde.

Redwood rîse.

– De ce aş face asta?

Cosmo îl apucă pe gardian de nas şi i-l răsuci aproape la nouăzeci de grade.

– De-asta!

Ochii lui Redwood se umplură de lacrimi şi se prăbuşi, zvîrcolindu-se printre cioburi.

– Să mergem, spuse Cosmo, apucîndu-l pe Ziplock de braţ. Avem treizeci de secunde.

Ziplock nu se clintea din loc.

– Vreau să-mi petrec jumătatea de minut privindu-l pe Redwood cum se zvîrcoleşte.

Cosmo o luă la fugă spre fereastra din spate, tîrîndu-l pe irlandez după el.

– Foloseşte-ţi imaginaţia. Eu prefer să trăiesc.

Săriră în restaurant prin fereastra spartă. Clienţii care veniseră să îşi ia cina stăteau lipiţi de pereţi, în caz că autobuzul ar fi decis să mai avanseze încă o jumătate de metru. În cîteva secunde, poliţia urma să sosească şi toate planurile lor de evadare ar fi fost spulberate. Reflectoarele camerelor de televiziune măturau deja faţada distrusă a clădirii.

Ziplock înşfăcă vreo două plăcinte cu raţă din farfuria unui client care îngheţase de uimire. Orfanii auziseră de mîncare proaspăt preparată, dar nu gustaseră niciodată aşa ceva.

Ziplock îşi îndesă una dintre plăcinte în gură, oferind-o pe cealaltă partenerului său. Cosmo nu era fraier să refuze mîncarea, indiferent care erau circumstanţele.

Cine ştie cînd li se va mai oferi ocazia să mai mănînce, dacă vor mai mînca vreodată. Aceasta putea fi ultima masă a fugarilor.

Muşcă din plăcintă şi papilele lui gustative fură satisfăcute de sosul aromat. Pentru un băiat crescut cu mîncare semipreparată experimentală, plăcinta era aproape o revelaţie. Dar nu se putea opri să o savureze. Sirenele acopereau deja huruitul motorului.

Cosmo fugea spre partea din spate a restaurantului, trăgîndu-l pe Ziplock după el. Un chelner le ieşi înainte. Purta un costum cu dungi, iar părul îi era deosebit de strălucitor, chiar şi după standardele unuia care testează produse cosmetice.

– Hei, strigă el fără tragere de inimă, neştiind dacă voia să se implice sau nu.

Băieţii trecură pe lîngă el, înainte ca omul să se hotărască ce să facă.

Uşa din spate dădea spre o scară îngustă în spirală. Cine ar fi privit din capul scării nu ar fi văzut nimic la baza ei. Ducea poate către libertate sau poate într-o fundătură. Dar nu aveau timp să analizeze situaţia, Redwood avea să vină curînd după ei. Dacă nu era deja pe drum. O luară pe scări, coborînd foarte aproape unul de altul, umăr lîngă umăr.

– N-o să reuşim, se plîngea Ziplock, cu sosul de soia scurgîndu-i-se pe bărbie. Sper să nu ne prindă pînă nu termin plăcinta asta.

Cosmo grăbi pasul. Cătuşele îi tăiau încheietura.

– O să reuşim. O să reuşim!

După un colţ, cei doi băieţi nimeriră într-un luxos apartament-studio. Capul unui bărbat ieşi de sub patul dublu.

– Cutremurul? întrebă el pe o voce plîngăreaţă. S-a terminat?

– Încă nu, răspunse Ziplock. Acum urmează o replică şi mai mare.

– Dumnezeu să ne ajute pe toţi, spuse omul, retrăgîndu-se după marginea cuverturii brodate.

Ziplock chicotea.

– Hai să dispărem înainte să-şi dea seama că seismologii de serviciu sînt orfani evadaţi, de fapt.

Apartamentul era decorat în stilul opulent al Chinei antice. În fiecare colţ erau armuri de bătălie, iar rafturile erau încărcate cu dragoni de jad. Încăperea principală avea mai multe ferestre, dar majoritatea erau din plasmă decorativă. Numai una dădea spre oraş. Cosmo trase de mîner, deschizînd geamul cu trei străluciri fotosensibile.

Ziplock scoase capul afară.

– Excelent, zise el. O scară de incendiu. Putem să coborîm.

Cosmo păşi în afară, pe un grilaj de metal.

– Jos se aşteaptă şi Redwood să ajungem. Noi mergem sus.

Ziplock ezită.

– Sus?

Cosmo îl trase după el.

– Nu-mi spune că băiatului care se distrează iritînd gardienii îi e frică de înălţime.

– Nu, răspunse Ziplock, doar se îngălbeni la faţă. Mi-e frică să nu cad.

Gardianul Redwood nu leşinase. N-a fost atît de norocos. Îl lovise, o durere cumplită, ca şi cum un munte s-ar fi prăbuşit peste el. Se lupta împotriva agoniei cu o tehnică pe care o învăţase în armată. Localiză centrul durerii şi se concentră asupra lui. Redwood fu surprins să îşi dea seama că centrul durerii lui nu era în nas, ci în mijlocul frunţii. Se concentră asupra acelui punct, absorbind durerea înăuntrul lui, izolînd-o acolo. O ţinu acolo suficient de mult timp, cît să scoată din folia ei de plastic o pastilă contra durerii, pe care o avea în trusa lui medicală. Doar un minut mai tîrziu, durerea cedase, rămînînd doar o zvîcnire surdă în spatele urechii. Era suportabil. Pentru moment.

Era timpul să se întoarcă la treabă. Cei doi orfani fără sponsori îl sfidaseră. Urmau să fie împachetaţi, de asta era sigur. Totuşi, era mai bine să se prefacă că urmează procedurile. Desprinse o staţie de comunicare de la centură.

– Redwood către bază.

– Tu eşti, Redwood? Credeam că ai murit.

Redwood se încruntă. Fred Allescanti era de serviciu la bază. Omul acela nu era prea strălucit la minte.

– Mda, ce să zic, sînt în viaţă. Dar am doi fugari. Pornesc în căutarea lor.

– Nu ştiu, domnule Redwood. Ar trebui să rămîneţi la vehicul. Aşa e regulamentul. Au trimis un

camion după dumneavoastră. Ajunge în cinci minute, maximum.

Redwood ridică un baston de la unul dintre colegii lui care își pierduse cunoștința.

– Negativ. Orfanii sînt înarmați și au tras deja cartușe cu celofan. Îți imaginezi ce proces o să fie pe capul institutului dacă împachetează vreun civil?

Fred nu răspunse cîteva momente. Fără îndoială studia protocolul din manualul de securitate.

– Bine, Redwood. Poate îi pocnești un pic înainte, să ne putem testa noile produse farmaceutice.

Era tipic pentru institut. Întotdeauna se gîndeau la avantaje. Tocmai primiseră un transport de piele umană sintetică și aveau nevoie de răniți ca să o testeze.

Redwood ascunse bastonul paralizant în haină.

– Să văd ce pot să fac.

În restaurant, proprietarii localului fugeau pe o ușă laterală. Nu că ar fi fost vinovați de ceva, dar nimănui nu i-ar fi plăcut să își petreacă seara răspunzînd la întrebările gărzilor private, poliției statului, agenților de asigurări și avocaților.

În timp ce Redwood se căță pe ce mai rămăsese din trapa de evacuare, oamenii se dădeau instinctiv la o parte din calea lui. Cu privirea lui înspăimîntătoare și cu fața jupuită, nu era înțelept să-i stai în cale.

Deși în căutarea unor fugari, Redwood nu părea prea grăbit sau agitat. Și de ce ar fi fost? Deși orfanii nu știau acest lucru, evadarea ar fi fost imposibilă. Fiecare mișcare a lor era urmărită. Și nu erau urmăriți

prin chip-uri sau senzori, de care puteau scăpa. Exista o substanţă care se afla în fiecare por al pielii lor.

La fiecare duş pe care orfanii îl făceau pielea lor era acoperită cu microparticulele unei soluţii de halogen electronegativ, care apărea pe scanerul institutului. Chiar dacă orfanii nu mai făceau duş, soluţia continua să aibă efect luni de zile.

Redwood apăsă butonul de transmisie al staţiei lui de emisie-recepţie.

– Fred, trimite-mi parametrii de urmărire ai lui *Hill, C* şi *Murphy, F* pe computerul meu portabil.

Fred îşi drese glasul în microfon.

– Ăă... parametrii de urmărire?

Redwood scrîşni din dinţi.

– Bruce e acolo? Dă-mi-l pe Bruce!

– Bruce a fost chemat pentru o mică problemă în sectorul D. Sînt singur-singurel aici.

– Bine, Fred, ascultă-mă cu atenţie. Caută-i pe Cosmo şi Ziplock în fişierul de urmărire şi trimite-mi datele prin e-mail. Du-te la simbolul pentru e-mail şi o să găseşti adresa mea chiar acolo, la angajaţi. Tot ce ai de făcut e să iei fişierele şi să le ataşezi în e-mail. Ai înţeles?

Fred îşi şterse sprîncenele transpirate. Sunetul venit prin undele radio semăna cu zgomotul glasspapirului pe lemnul moale.

– Am înţeles. Iau fişierele. Nici o problemă. Vin acum.

– Ar fi bine să vină, că altfel vin eu după tine!

Redwood avea obiceiul să transforme remarcile în amenințări. În cafenelele-sim era cunoscut pentru vorba lui: „ar fi bine să fie caldă, dacă nu o să te fac să-ți fie ție cald!“ Redwood credea că e o replică extrem de inteligentă.

Cinci secunde mai tîrziu, pe ecranul computerului lui Redwood se mișcau două simboluri care indicau poziția celor doi fugari pe o scară de incendiu în afara clădirii. „Mai și urcă, idioții. Ce aveau de gînd să facă acolo? Să zboare de pe acoperiș?“ rînji Redwood, ceea ce îl făcu să verse lacrimi de durere. „Să zboare de pe acoperiș. Nu e o idee rea.“

În Satellite City, dacă cineva era atît de nesăbuit încît să privească în sus cînd ploua, putea să rămînă fără vedere. Picăturile de ploaie în reacție cu anumite emanații toxice făceau ca moleculele de apă să se unească mai puternic, în așa fel încît ajungeau să cadă pe pămînt ca niște rachete. Umbrelele tradiționale nu mai erau eficiente, noi modele din plastic rigid fiind acum la modă în marea metropolă.

Ziplock și Cosmo nu se bucurau de luxul umbrelelor care să îi ajute să treacă mai ușor prin ploaia torențială care tocmai începuse, trebuind să se mulțumească să-și țină ochii plecați și umerii strînși. Picătuile le loveau gîtul și spatele, însă băieților le era atît de frig, că nu mai simțeau durerea.

O rafală de stropi îl izbi pe Ziplock de barele scării de incendiu.

– Se vede oraşul. Întotdeuna mi-am dorit să văd oraşul fără cătuşe la mîini. Poate o să putem face asta curînd, Cosmo, să ne plimbăm prin oraş fără cătuşe.

Cosmo îşi păstra energia pentru urcuş. Mai era încă un etaj pînă la acoperiş. După care se vor lăsa în voia sorţii. Poate că puteau sări pe acoperişul clădirii vecine. Sau nu.

Se lipiră de perete, ca să evite impactul rafalei.

Jos, pe stradă, alarmele auto erau activate de către picăturile mutante. Firmele de securitate nu răspundeau niciodată la alarme în timpul unei furtuni. Erau ori condiţiile atmosferice, ori nişte hoţi nesăbuiţi.

Cosmo dădu ultimul colţ şi ajunse pe acoperiş, o suprafaţă întinsă de pîslă, acoperită cu smoală netedă, punctată de casa scărilor care se înălţa ca periscopul unui submarin. Acoperişul ondulat al casei scărilor se îndoia sub greutatea ploii. Şi deodată ploaia se opri. Era o altă caracteristică a climei stranii din Satellite City.

– Cineva acolo sus ne iubeşte, spuse Ziplock.

– Cam tîrziu s-a gîndit s-o facă, zise Cosmo, scuturîndu-şi apa din păr. Să mergem.

Tropăiau de-a lungul pîslei care mustea de apă. Cu fiecare pas al lor, acoperişul se lăsa ameninţător, iar în cîteva locuri se puteau vedea grinzile de susţinere printre fîşiile rărite de pîslă. Clădirea alăturată avea un etaj mai puţin. Iar ca pistă de aterizare, nu era cine ştie ce. Acoperişul era plin de gunoaie rămase în urma unui grup de intruşi care îşi făcuseră tabăra acolo. Aparatele de aer condiţionat zăceau ca nişte piese de

domino, răspîndite peste tot, iar din carcasa spartă a unui generator de curent electric săreau scîntei.

Cosmo își încleștă degetele picioarelor de marginea acoperișului, încercînd să nu se gîndească la cădere.

– Crezi că o să reușim? întrebă el.

Drept răspuns, Ziplock se retrase de lîngă margine.

Cosmo nu se descurajă.

– Eu cred că vom reuși. Chiar cred!

– Eu nu cred că o să reușiți, nici unul dintre voi, spuse cineva pe o voce guturală.

Cine vorbea așa ori avea o răceală puternică, ori nasul spart.

Cosmo nu răspunse. Nici nu era o întrebare. I se scurgea apă din părul buclat, pe spate, alunecîndu-i printre omoplați. Poate că asta l-a făcut să tresară.

– Ne predăm, domnule. Nu-i așa, Ziplock?

Ziplock era prea speriat ca să răspundă.

– E prea tîrziu ca să vă mai predați. Acum sînteți fugari înarmați. Nu pot să risc. Trebuie să vă împachetez.

Redwood scoase arma din haină și o aruncă la picioarele lor.

Cosmo respira des, trăgînd cîte o gură scurtă de aer.

– Vă rugăm, domnule. Sîntem pe acoperiș, ar putea dura ore întregi pînă să ne bage în cadă.

Cada conținea un compus acid care dizolva celofanul.

– Știu, zice Redwood, nebunia lucindu-i în ochi, printre lacrimile de durere.

Redwood traversă acoperişul apucîndu-l pe Ziplock de guler. Îl atîrnă pe băiatul speriat peste marginea acoperişului.

– Asta e ultima lecţie, Francis. Ar fi bine să-nveţi din ea.

Ziplock începu să chicotească. Era un rîs isteric, care nu avea nimic de-a face cu fericirea.

Redwood îl atinse cu bastonul pe frunte.

– Te sfătuiesc să-ţi închizi gura, Francis. Nu vreau să-ţi intre plastic în ea.

– Fă cum ştii tu mai rău, Redwood, strigă Ziplock, cu ochii holbaţi. Nu poţi să mă sperii mai mult decît sînt deja.

Redwood rîse şi un nou jet de lacrimi îi ţîşni din ochi.

– Nu ştiu dacă...

Atunci salopeta lui Ziplock cedă. Prea multe spălări o făcuseră la fel de rezistentă ca o bucată de carton ud. Redwood rămase cu o bucată de material în mînă, adunat în forma unui trandafir, iar Ziplock rămase atîrnat într-un unghi pe care nu-l mai putea corecta.

Ultimul lui cuvînt îi era adresat lui Cosmo.

– Îmi pare rău, spuse el şi alunecă de pe acoperiş.

Nu era o distanţă mare. Copiii de şcoală săreau din copaci mai înalţi şi scăpau fără nici o zgîrietură. Dar Ziplock căzuse cu spatele, trăgîndu-l şi pe Cosmo după el.

Nu avu timp să spună o rugăciune şi nici să ţipe. Cosmo nu îşi văzu toată viaţa trecîndu-i prin faţa

ochilor. Acum îl implora pe gardianul Redwood şi în clipa următoare pămîntul şi cerul se contopiră şi el se trezi cu faţa în jos, pe generatorul electric de pe acoperişul clădirii vecine

Dar el era în viaţă. Cu siguranţă. Avea dureri crunte, dar trăia. Durerea era dovada. Cosmo vedea zeci de fîşii multicolore, scîntei, transformatoare vechi, chipuri ruginite, care fluturau în jurul capului lui ca nişte fulgi de zăpadă însîngeraţi. Simţi ceva mişcîndu-i mîna. Ziplock se mişca.

– Nu, şoptit el, neavînd putere să strige. Nu te mişca.

Ziplock se mişcă din nou. Poate îl auzise, poate nu. Cosmo nu află niciodată. Mişcarea partenerului lui trase cătuşele metalice peste două fire neizolate, redirecţionînd zece mii de volţi din cablurile de alimentare în cei doi băieţi.

Şocul electric îi catapultă pe băieţi departe de generator, sărind prin băltoacele de pe acoperiş ca pietrele pe suprafaţa unui lac. Se opriră, izbindu-se de o balustradă. Cu spatele. Cu privirea în sus.

Redwood se uită în jos. Parametrii de urmărire ai celor doi băieţi dispăruseră de pe dispozitivul lui. S-ar fi putut ca şocul electric să fi neutralizat microparticulele de halogen electronegativ din porii lor. Dar, cel mai probabil, erau morţi.

Era evident ce s-ar fi putut întîmpla. Fugarii puteau fi doborîţi de pe acoperiş de furtună. Era o minciună simplă şi credibilă, dacă nu mai stătea pe acolo suficient timp cît să fie fotografiat de vreun satelit–detectiv.

Gardianul fugi spre casa scărilor. Era mai bine să lase pe altcineva să descopere cadavrele. Cînd se va întîmpla acest lucru el avea de gînd să fie în restaurant, ajutîndu-i pe cei răniţi.

Cosmo nu avea destulă putere să vorbească. Îşi simţea tot corpul paralizat de şocul electric. Nu auzea decît inima lui, care bătea tot mai încet cu fiecare bătaie. Bătînd neregulat. Oprindu-se.

Ochii îi jucau feste. „Halucinaţii", presupuse el. Straniile creaturi inumane apăreau pe pereţii clădirilor din jur, căţărîndu-se cu viteze ameţitoare fără să ţină seama de gravitaţie. Se îngrămădeau deasupra clădirii, la marginea acoperişului, virînd brusc în jos, către locul impactului. Două se îndepărtară de grup, zburînd în lateral către cei doi băieţi răniţi. Una se aşeză pe pieptul lui Cosmo, dar el nu simţi nici o greutate. Îl privea pe băiat cu ochi mari şi inexpresivi. Avea mărimea unui bebeluş. Piele albastră, netedă şi translucidă, patru membre subţiri şi un cap oval. Avea trăsături delicate şi inexpresive. Netedă şi fără păr. Prin vene îi circulau scîntei în loc de sînge.

Zări şi a doua creatură cu coada ochiului. Se aşeza lîngă Ziplock, în jurul capului lui fumegînd. Cosmo simţi cum inima lui tresaltă din nou. O bătaie. Poate două. Ce erau acele creaturi? Se înfioră? Frica îi traversa pieptul ca un nou şoc electric.

Şira spinării i se arcui din cauza şocului şi a panicii, încercînd să scuture creatura de pe pieptul lui, dar aceasta se ţinea cu uşurinţă. Întinse o mînă albastră.

„Patru degete, își spuse Cosmo, numai patru". Mîna i se așează pe inimă și începu să absoarbă. Nu știa cum, dar reușea cumva să îi extragă durerea din corp. Agonia lui scăzu treptat și pînă la urmă dispăru cu totul. Pe măsură ce absorbea, culoarea creaturii devenea tot mai strălucitoare, pînă cînd din albastră se făcu aurie, ca apusul soarelui. Cosmo își folosi ultimele puteri ca să se uite în jos. Ceva se scurgea din el într-un șuvoi strălucitor. „Viața", se gîndi Cosmo. Cosmo își simți zilele și lunile scurgîndu-se din el ca apa printr-un baraj fisurat. Creatura îl ucidea. Îl cuprinse din nou panica. Voia să se lupte, să prindă creatura, dar mușchii îi deveniseră ca gelatina.

Apoi lucrurile se petrecură foarte repede. Trei copii apărură pe acoperiș. Doi băieți și o fată. Nu erau doctori sau ceva asemănător, era clar după îmbrăcămintea și după vîrsta lor, dar măcar erau oameni.

– Doi aici, a spus primul, băiatul mai mare, înalt și îmbrăcat din cap pînă în picioare în negru. Mă ocup eu. Vedeți dacă mai sînt jos.

Tovarășii lui se repeziră la marginea acoperișului, privind în jos, spre stradă.

– Se uită, dar nu aterizează, spuse al doilea nou venit.

Era o fată hispanică, în jur de cincisprezece ani, tatuată cu însemnele unei găști deasupra unei sprîncene.

– E prea multă apă. Pompierii au pus furtunurile pe camion.

Primul tînăr scoase ceva care arăta ca o lanternă, dintr-un toc agățat de umăr, și răsuci un inel de la

baza obiectului. La celălalt capăt apărură scîntei albe. Trase, punînd dispozitivul în mişcare, iar din ciudata armă ţîşni electricitate pură. Efectul fu spectaculos. Fasciculele albe se afundară în pielea creaturilor translucide, despărţindu-se în mii de raze. Fiecare urmărea o venă, fuzionînd cu scînteile care erau deja acolo. Creaturile se scuturară, începură să se zbată în convulsii, iar pielea li se umflă pînă cînd fură pe punctul de a plesni. Şi chiar plesniră. Au explodat amîndouă într-o mulţime de sfere perfecte, luminoase, purtate departe de briză.

– Ooh, făcu Cosmo, cu o ultimă gură de aer.

– Unul e viu! spuse al treilea membru al grupului, care părea cam de şase ani. Era blond, cu un cap de copil, disproporţionat de mare. Se aşeză în genunchi lîngă Cosmo, îi verifică bătăile inimii şi îi puse o lanternă într-una dintre pupile.

– Nu are dilataţie, bătăile sînt neregulate. Are nevoie de un defibrilator, Stefan. Trebuie să-i pornim inima.

Halucinaţii. Trebuie să fi fost halucinaţii.

Tînărul cel înalt, Stefan, apăru în cîmpul vizual înceţoşat al lui Cosmo.

– Dar celălalt, Ditto?

Ditto îşi puse mîna pe pieptul lui Ziplock. Pentru o clipă, lui Cosmo i se păru că vede scîntei de viaţă în jurul degetelor lui. Apoi...

– Celălalt? Nu. S-a dus. Nici un semn.

Stefan îşi ajustă arma.

– Ei bine, nu am defibrilator.

Ditto se retrase în grabă.

– Eşti sigur? Acoperişul e ud.

Stefan ţinti spre pieptul lui Cosmo.

– Nu, răspunse el şi trase.

Cosmo simţi încărcătura electrică izbindu-i coastele ca un ciocan. Cu siguranţă îi zdrobise fiecare os al toracelui. Asta să fi fost ultima suflare? Corpul lui nu mai rezista. Îşi simţi părul ridicîndu-i-se, dînd să iasă din porii scalpului. Salopeta îi luă foc, căzînd de pe el în bucăţi aprinse. Ditto îl acoperi cu conţintul unui extinctor care se găsea prin apropiere, dar Cosmo nu simţi răceala. Altceva se întîmplase.

Bum-bum.

Era inima lui. Bătea din nou. Iar şi iar.

Bum-bum, bum-bum.

– A pornit, strigăt Ditto. Tipul ăsta are tot atîta voinţă de a trăi ca un cîine flămînd. Dar are nevoie de îngrijiri medicale serioase. Are capul crăpat ca un ou.

Stefan oftă, uşurat să vadă că riscul pe care şi-l asumase dăduse rezultate. Îşi puse la loc în teacă generatorul de curent electric.

– Bine. Oamenii legii îl vor găsi. Nu vreau să ne găsească şi pe noi.

Cosmo trase prima gură de aer, după mai mult de un minut.

– Vă rog.

Nu puteau să-l lase acolo, după tot ce se întîmplase.

– Luaţi-mă cu voi.

Stefan nu se uită înapoi.

– Îmi pare rău. Ne e destul de greu să avem grijă de noi.

Cosmo ştia că Redwood nu l-ar fi luat înapoi la institut, în viaţă.

– Vă rog.

Fata se aplecă asupra lui.

– Ştii, Stefan, poate că ar putea să facă sim-cafeaua, sau ceva de genul acesta.

Stefan oftă, ţinînd uşa deschisă pentru echipa lui.

– Mona, avem conversaţia asta în fiecare seară.

Mona oftă.

– Asta e, puştiule.

Inima lui Cosmo bătea acum regulat, trimiţînd sînge către creier.

– Dacă mă lăsaţi, a spus el răguşit, vor veni înapoi.

Dintr-odată, Stefan deveni aproape interesat.

– Cine va veni înapoi? întrebă el, traversînd cu paşi mari acoperişul.

Cosmo se străduia să nu-şi piardă cunoştinţa.

– Creaturile.

Ditto bătu din palme.

– Ai auzit? Creaturile, Stefan. E un Identificator. Să mă-mpachetezi, dacă n-o fi aşa.

Stefan ridică din umeri.

– Poate nu e. Poate ne-a auzit pe unul din noi vorbind despre creaturi. Poate a avut halucinaţii.

Cosmo tuşi, scoţînd fum pe gură.

– Creaturile albastre, cu electricitate în vene. Sugeau energia din mine.

– O halucinaţie foarte exactă, spuse Mona.

Stefan clătină din cap către Ditto.

– Bine îl luăm. E un Identificator.

Tînăra îi examină cătuşele.

– Bine, Stefan, lasă-mă un minut.

– O secundă, Mona. Nu avem decît o secundă.

Mona îşi scoase o agrafă din păr, pe care o răsuci în încuietoarea cătuşelor cu o precizie de expert. Trecu puţin mai mult de o secundă şi încheietura lui Ziplock era liberă, deşi nu îi mai folosea acum.

Stefan îl ridică pe Cosmo pe umăr.

– Să mergem. Deschidem cealaltă cătuşă la depozit.

Cosmo atîrna ca o bucată de carne. Ar fi putut să vorbească atunci, să pună cîteva întrebări. Dar nu a făcut-o, se temea că dacă îl va enerva pe tînărul acela înalt nu îl va mai lua cu ei. Şi oriunde s-ar fi dus era mai bine decît la institutul pentru orfani Clarissa Frayne.

Creierul lui Cosmo decise că nu mai avea loc pentru noul sentiment de uşurare şi închise sistemul pentru reparaţii generale.

CAPITOLUL 2

IDENTIFICATORII

Mirosul îl trezi pe Cosmo. Aroma amăruie, înţepătoare, care se ridica dintr-o apropiere îi făcu nările să freamăte. Deşi nu era un miros neplăcut, era, totuşi, prea mult pentru simţurile lui care de-abia se trezeau. Totul îi agrava durerea de cap. Asprimea materialului, bătaia uşoară a pleoapelor şi, acum, mirosul.

Dar mai rea decît durerea era setea.

Cosmo încercă să deschidă gura, dar buzele îi erau, parcă, lipite. Un geamăt de frustrare îi scăpă pe nas. Auzi paşi apropiindu-se pe o podea dintr-un material dur.

– OK, *bueno*, spuse o voce feminină. Bine ai venit pe strada Abracadabra.

O cîrpă umedă îi umezi buzele, rupînd sigiliul.

Cosmo deschise gura, strîngînd materialul între dinţi. Apa avea gustul vieţii, prelingîndu-i-se pe gîtlej.

– Uşor, nu prea mult.

Cosmo deschise uşor ploapele şi privi cu ochii strînşi din cauza soarelui. Fata părea înconjurată de un halou de lumină albă. Pentru o secundă se gîndi că... Dar nu, era fata de pe acoperiş. Acoperiş?

– Bine ai venit printre noi. Deşi, după cum o să te simţi în următoarele cîteva zile, poate o să-ţi doreşti să fii mort.

Atunci Cosmo îşi aminti tot. Accidentul, urcuşul, căderea.

– Zipock? murmură el, cu o voce străină şi distantă.

Fata se scărpină pe frunte, întinzînd secvenţa de ADN tatuată pe fruntea ei. Cosmo ştia că acel tatuaj era marca uneia dintre numeroasele bande de cartier din Satellite City. Cerneala era, probabil, încărcată cu un izotop care putea fi identificat cu un scaner. Această măsură prevenea infiltrarea poliţiei.

– Ziplock? întrebă ea. Ai energie pentru un singur cuvînt şi ăsta e cuvîntul pe care îl alegi?

Cosmo simţi o lacrimă scurgîndu-i-se pe obraz. Ziplock fusese pentru el persoana cea mai apropiată de noţiunea de prieten.

Fata îi văzu lacrima şi făcu legătura. Făcu o grimasă, dîndu-şi seama de gafa ei.

– Îmi pare rău. Ziplock, aşa-l chema pe prietenul tău?

– Este...?

– Îmi pare rău, puştiule. Era mort cînd am ajuns noi. L-am lăsat acolo, îţi aminteşti?

Cosmo îşi ridică braţul. Nu mai avea în jurul încheieturii decît un bandaj.

– Curentul electric ţi-a lipit o parte din cătuşă de piele. Ditto a trebuit să o jupoaie. Ai avut noroc că nu ţi s-a spart vreo venă.

Cosmo nu se simţea atît de norocos şi nu era vorba doar de încheietură.

– De fapt, Ditto a avut destul de mult de lucru cu tine. Nu ai fi rezistat pînă la spital, aşa că a trebuit să folosim ce am găsit pe-aici. Perfuzia cu calmant era un pic expirată, dar nu te-a omorît, nu?

Mona verifică un monitor de perete, care se afla deasupra patului lui Cosmo.

– Ditto ţi-a lipit tendonul de la călcîiul drept şi ţi-a înlocuit rotula de la genunchiul drept cu o proteză.

Cosmo clătină capul, îngrozit.

– A trebuit să îţi intrăm şi în torace şi să îmbrăcăm cîteva coaste în ghips. Am scos copcile azi dimineaţă. Şi, bineînţeles, a trebuit să te rad în cap.

– Ce?

Mona ridică din umeri.

– Ori te tundeam, ori îţi lăsam creierii să cadă pe podea. Ai avut noroc că Ditto avea cîteva plăcuţe lobotix pe aici, a folosit una ca să-ţi peticească craniul fracturat. Plăcuţele acelea sînt făcute din acelaşi material folosit la învelişul tancurilor de ofensivă. Cînd ţi se vindecă pielea, Ditto zice că o să poţi să treci cu capul şi printr-un zid de cărămidă.

Cosmo îşi aminti ceva.

– Ditto? Băieţelul?

Mona privi peste umăr.

– Sst, nu-i spune aşa! E foarte sensibil. Fata se apropie şi coborî vocea. Ditto e un copil Bartoli. Băieţelul de colo are douăzeci şi opt de ani!

Acum înţelegea. Experimentele genetice ale doctorului Ferdinand Bartoli erau un capitol îngrozitor din istoria modernă. Doctorul făcuse teste genetice pe un grup de bebeluşi, încercînd să obţină un „superom". Rezultatul a fost distrugerea ADN-ului copiilor, cea ce a dus la o serie de mutaţii. Percepţia extrasenzorială era unul dintre efectele secundare, dar efectul cel mai des întîlnit era stoparea dezvoltării fizice. Scandalul Bartoli a dus la interzicerea experimentelor genetice timp de peste zece ani.

Cosmo îşi atinse uşor ţeasta ţepoasă. Îşi simţea o porţiune din frunte dură şi mai în relief.

– Plăcuţa are nişte pori de eliberare a presiunii, aşa că ai grijă să nu bagi ceva prin ei.

Plăcuţe Robotix în capul lui şi copii Bartoli. Era cam prea mult pentru el.

– Mai e ceva?

– Cam asta e. Sigur, am mai pus vreo sută de copci pe unde ai avut tăieturi şi vînătăi, dar le-am ascuns cu spray de piele. Una peste alta, eşti mult mai rău decît arăţi.

„Dar nu mai rău decît mă simt", se gîndi Cosmo.

Mona dezlipi folia de la un plasture şi i-l lipi pe braţ.

– Ce-ţi trebuie ţie acum e odihnă, ca să îţi revi. Sedativul ăsta o să te ajute să dormi o vreme. Şi cînd te trezeşti poate o să poţi să te mişti un pic.

– Nu, protestă Cosmo, dar era prea tîrziu. Sedativul i se strecura uşor în sînge.

– Noapte bună, spuse Mona blînd.

Cosmo îşi simţi membrele plutind. Capul i se mişca necontrolat, ca al unui cîine de jucărie.

– Noapte bună, repetă el.

Sau poate doar a gîndit, căci lumea din jur i se scurgea pe sub pleoape ca vopseaua pe un tablou.

Cosmo se trezi cinci secunde mai tîrziu, sau, cel puţin i se păru. Dar nu putea fi aşa, pentru că spoturile cu halogen erau aprinse şi lumina pală a cîtorva stele străpungea smogul dincolo de perdelele demodate. Nu prea se foloseau perdele. În general, geamurile din sticlă heliomată erau incluse în construcţia clădirii.

Cosmo îşi trecu în revistă amintirile, rînd pe rînd, ca fişierele unui computer. Cine era el? Cosmo Hill şi avea paisprezece ani. Era un orfan fără sponsor fugar. Unde se afla? Probabil într-un depozit, salvat de un grup de vînători de creaturi. Un adolescent înalt, o hispanică şi un copil Bartoli. Era adevărat? Părea imposibil. Ar putea ajunge şi el să facă parte din acest grup? Şi-ar dori asta?

Creierul lui Cosmo făcu o pauză. Ce voia el, oare? Era o întrebare pe care nimeni nu i-o pusese vreodată. Rareori şi-o pusese el însuşi. Singurul lucru pe care şi-l dorise era să scape de la Clarissa şi acum scăpase, dar nu avea nici o idee despre ce ar putea să facă în continuare. Dar Cosmo ştia un lucru

sigur. Nu avea să se mai întoarcă vreodată la Clarissa Frayne. Niciodată.

Cosmo își verifică rănile. Încă îl mai durea corpul, o durere surdă, dar era acolo. Ca un trol sub un pod, gata să-l dărîme dacă făcea o mișcare bruscă. Nu mai avea bandajul la încheietură și tot antebrațul îi era acoperit cu spray de piele.

După cîteva minute de exerciții simple de respirație și de clipit, Cosmo se hotărî să își pună membrele la încercare. Se ridică încet în capul oaselor, ameţit de la sedativul lipit pe braţ. Îl dezlipi și verifică buretele. Era alb. Nu mai avea conținut lichid. Astfel se explica de ce se trezise.

Noul lui genunchi era acoperit cu un bandaj imobil din fibră de sticlă. Bandajul transparent avea înăuntru un antiinflamator care accelera procesul de vindecare. Un beculeț verde deasupra panoului cu radiografia genunchiului anunța că poate pune piciorul pe pămînt.

Cosmo testa pămîntul ca un înnotător care testează apele Oceanului Arctic. Simți un junghi în genunchi, nimic mai mult. Trebuie să fi dormit cel puțin patruzeci și opt de ore, dacă tratamentul își făcuse deja efectul. Cu fruntea, însă, era altceva. Ca orice mișcare, oricît de ușoară, simțea o gheară de fier rîcîindu-i pe creier. Aproape la fel de greu de suportat ca și durerea era senzația de mîncărime produsă de noua piele care creștea peste plăcuța Robotix pe care o avea în frunte.

Strînse din dinţi şi începu să păşească, ţintind iniţial către urciorul cu apă filtrată de pe masă, aflat la cinci metri distanţă. Nu era tocmai un maraton, dar era ceva, avînd în vedere prin ce trecuse.

Cosmo aproape că ajunsese la masă. Ar fi reuşit, dacă nu i s-ar fi pus ceva în cale. O oglindă cu ramă de oţel prinsă în perete. Lui Cosmo îi căzură ochii pe propria lui imagine şi, pentru un moment, crezu că se mai află cineva în cameră. Buzele lui uscate nu putură rosti decît:

– Oh!

Figura din oglindă îi amintea de acei copii din vremea războiului pe care îi văzuse în documentarele istorice. Rănit şi slab, hămesit ca un cîine. Arăta ca un Frankenstein in miniatură. Peticit din fel de fel de părţi, nici una de mărimea potrivită, iar unele nici măcar nu erau destinate oamenilor. Mai ales capul era grotesc. Complet ras, cu o duzină de cicatrice şi copci străbătîndu-i scalpul în zigzag. Placa Robotix din frunte ieşea uşor în relief sub pielea umflată, iar conturul porilor care eliberau presiunea se vedea clar prin pielea rozalie. Nu îşi recunoştea decît ochii mari, rotunzi şi căprui.

Cosmo îşi continuă drumul tremurînd, apucă urciorul cu ambele mîini şi bău direct din vas. Mai multă apă se scurse pe jos, dar izbuti să bea puţină. „Totul se rezolvă, îşi spuse el. E numai temporar."

Nu şi pentru Ziplock. El nu mai putea fi reparat.

Ziplock. Prietenul lui trebuia să fie aici cu el. Dar ce însemna *aici*? Cosmo privi în jur pentru prima

dată. Se afla într-un depozit mare, deschis, construit din polimer de fontă brută. Ferestrele erau înalte şi subţiri precum cele dintr-o biserică, cu draperii opace de-o parte şi de alta. Mese de lucru şi echipament electronic zăceau pe podeaua de beton şi cabluri electrice curgeau din fiecare priză ca nişte şerpi multicolori. Încăperea era împărţită în mai multe secţiuni prin paravane mobile. Vreo zece-douăsprezece hard-discuri bîzîiau în camerele improvizate. Dar nici un om. Cu excepţia lui, depozitul era pustiu.

Cosmo se mişca încet, ca să se acomodeze cu noul genunchi. Era şi o mică bucătărie amenajată într-un colţ. Nimic prea confortabil. Doar un aragaz cu două ochiuri, mobilier turnat şi o sim-cafetieră. Pe masă era un buchet de crini, înveliţi în celofan, cu o capsulă de apă la bază. Flori adevărate. Scumpe. Între doi crini se afla un bilet. „Mamă, îmi e dor de tine mai mult decît oricînd," scria pe bilet.

Pe banca de lîngă simulator era o pereche de cătuşe de oţel. Cosmo simţi un nod în gît. Ultima dovadă care mai amintea că Francis Murphy trăise. Iar oamenii nici măcar nu îi ştiau numele real.

– Haide, Francis, a spus, ridicînd cătuşele, e timpul să vezi oraşul.

Una dintre ferestrele depozitului dădea spre rîu, dincolo de care se vedea faimoasa zonă cu zgîrie-nori a oraşului, dominată de turnul cilindric Myishi. Clădirea companiei Cuzzy Cola fîsîia de dincolo de golf, cu pereţii exteriori acoperiţi cu imagini generate de

computer – nişte bule de aer în ridicare. O lumină roşie licărea în mîna de piatră a Statuii Strădaniei, un colos de opt sute de metri, care arăta spre satelitul de deasupra.

Cosmo se căţără pe fereastră şi trecu într-un balcon, încercînd să se orienteze. După poziţia rîului Journey, se afla undeva în partea de vest. Urletul pătrunzător al sirenelor şi zumzetul păsărilor poliţiei, care zburau pe deasupra, îi confirmau teoria.

Cosmo întinse mîna cu cătuşele peste marginea balconului. Ar trebui să spună ceva. Ceva special care să marcheze trecerea lui Ziplock prin lumea asta. Cosmo se gîndi cîteva momente, dar nu găsi cuvinte care să-i descrie tristeţea. Poate chiar asta era ideea. Cum ar putea să descrie astfel de momente în cuvinte? El ştia ce simţea şi asta era important.

Cosmo aruncă brusc cătuşele în aerul oraşului şi acestea scînteiară în luminile de neon, ca nişte stele căzătoare.

Gazdele lui Cosmo păreau că trec dintr-o criză în alta. De-abia închisese fereastra după el, cînd aceştia năvăliră de după grilajul liftului, împingînd un cărucior de cumpărături. Mona stătea ghemuită în cărucior. Pielea ei avea o nuanţă verzuie şi tremura violent.

Cosmo mergea împleticindu-se după ei.

– Ce s-a întîmplat?

Stefan nu răspunse, curăţînd o suprafaţă de lucru Formica dintr-o singură mişcare a braţului.

– Trage draperiile, strigă el.

Cosmo arătă spre panoul de control al geamurilor heliomate de lîngă fereastră.

– Dar geamul... De ce nu ajustăm...

– Pentru că păsările poliţiei văd prin geamurile heliomate. De-aia sînt montate din construcţie. Înţelegi?

Cosmo trase perdelele din pînză de sac în dreptul geamurilor. La cîteva secunde după ce terminase, o pasăre a admnistraţiei trecu prin dreptul clădirii. Cosmo auzi un pîrîit electric, în timp ce ferestrele erau depolarizate de la distanţă. Cu draperiile netrase, camera ar fi fost expusă. Ceea ce era în regulă, atîta timp cît nimeni nu fugea de la locul comiterii vreunei infracţiuni. Iar ei fugeau, evident.

Stefan se aplecase deasupra Monei. Trupul ei subţire era contorsionat de durere, fiecare muşchi şi tendon era întins la maximum. Lungi fraze în spaniolă zburau de pe buzele ei palide, iar părul ei negru, ud de transpiraţie, biciuia masa ca un mănunchi de iarbă de mare. Ditto sări pe masă şi scoase o şurubelniţă de la centură. Îi băgă Monei mînerul în gură, ca să nu-şi înghită limba.

– Nu ştiu ce e asta, recunoscu el. E ceva nou. Nu am mai văzut pînă acum o asemenea încordare.

Dezlipi banda de pe spatele unui termometru adeziv şi i-l lipi pe frunte.

– Arde ca focul, spuse el, citind temperatura de pe termometru. Se apropie de punctul critic.

– Adu o găleată cu gheaţă, îi spuse Stefan lui Cosmo. Ia cît poţi căra.

Cosmo bîjbîi pînă la frigider, goli pe podea o găleată cu nisip pentru stins focul. Puse marginea găleţii lîngă dispenserul de gheaţă al frigiderului şi privi cum cădeau cuburile zornăind în găleată, enervant de încet.

– Haide, haide.

Dură aproape un minut ca să umple găleta pe jumătate. Atît deocamdată. Ignorînd durerea din genunchi, Cosmo se întoarse repede la masă.

Stefan înşfăcă găleata şi începu să pună gheaţă în hainele Monei. Ditto rămăsese cu privirea fixată pe termometru.

– Nu merge. 50 grade Celsius şi încă mai urcă.

– Nu, strigă Stefan, cu faţa încordată de îngrijorare. Trebuie să o ducem la un spital.

– La ce spital? zice Ditto, pufnind. Am lucrat în toate spitalele din oraş, ai uitat? Nu e decît Spitalul General în cartierul de vest şi, crede-mă, dacă eu nu ştiu să tratez ceva, nici ei nu ştiu.

Cosmo privea de după Stefan. Convulsiile Monei erau acum mai violente şi petele verzi i se întindeau ca nişte tentacule peste globii oculari.

– Să-i dăm un antibiotic? întrebă Stefan. Trebuie să încercăm ceva.

– Nu, se trezi Cosmo spunînd.

Cuvîntul îi ieşise pe gură înainte de a reuşi să-l oprească.

Ditto a sărit jos de pe masă.

– Nu? Spune-ne ce ştii, puştiule!

Durerile şi junghiurile lui Cosmo îşi aleseseră tocmai acel moment să revină.

– Nu ştiu. Poate... Am mai văzut aşa ceva la institut. Ce s-a întîmplat cu ea?

– Nu avem timp de asta, spuse Stefan. Trebuie să o ducem la Spitalul General. Trebuie să ne asumăm riscul.

Ditto îl înfruntă pe băiatul înalt. Ca o furnică în faţa unui elefant.

– Să ne asumăm riscul? O să fie moartă pînă plecăm. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Hai să-l ascultăm pe băiat. Spune, puştiule, ce vrei să ştii?

Cosmo evită privirea lui Stefan.

– Doar ce s-a întîmplat. Cum a ajuns aşa?

Stefan îşi frecă o sprînceană.

– A fost o explozie la uzina chimică Komposite. Tocmai căutam paraziţi. Cîţiva dintre gardienii fabricii ne-au prins şi unul a tras cu o săgeată în Mona. Şi de atunci e din ce în ce mai rău.

Cosmo îşi stoarse creierul. Conform legii, gărzile private nu aveau voie să poarte arme. Ocoleau însă legea înarmîndu-se cu arme electrice neletale care trăgeau gloanţe de împachetare cu celofan sau fel de fel de săgeţi chimice. Ideea cu săgeţile era isteaţă pentru că erau, tehnic vorbind, neletale atîta timp cît stăteai prin preajmă ca să primeşti antidotul.

– Ce culoare era carcasa săgeţii?

Ditto se încruntă.

– Carcasa? Nu ştiu. Verde parcă.

– Avea o dungă albă pe o parte?

– Poate, nu pot băga mîna în foc.

– Da, spuse Stefan, avea o dungă albă. Îmi amintesc că am scos-o din piciorul lui Vasquez. Era verde cu alb.

Cosmo închise ochii, amintindu-şi de institut.

– Săgeţile Komposite au fost testate la Clarissa Frayne. Îmi amintesc. Cea verde cu alb era cea mai rea. Le ziceam Creeper[1]. Băieţilor le era rău ore în şir chiar şi după ce primeau antidotul. A fost nevoie să se suplimenteze instalaţiile sanitare de la institut. Unul dintre ei a găsit, totuşi, un leac. A mîncat un sandvici mucegăit şi s-a simţit mai bine. Nu din cauza pîinii, ci din cauza...

– Mucegaiului, a completat Ditto. Sigur. E un virus floră. Celuloza ar trebui să-l distrugă. Avem nevoie de nişte plante.

Cosmo alergă şchiopătînd spre florile învelite în celofan.

– Aici. Uite!

Scoase un singur fir din buchet şi rupse tulpina şi frunzele în bucăţele mici, băgînd cîteva în gură. Îi dădu restul lui Ditto, care făcu la fel. Stefan înşfăcă o altă floare, îi rupse tulpina şi o bagă în gură. Mestecau cu înverşunare, fără să ţină seama de gustul acid care li se scurgea pe gîtlej.

Tulpinile erau tari, despicîndu-se în fîşii aţoase, fără să se rupă. Dar Cosmo şi ceilalţi continuau să mestece, zdrobind fîşiile între măsele. Seva verde li

---

[1] Furişătoarele (n.tr.)

se scurgea pe bărbii. În cele din urmă, scuipară în palme o pastă verde.

– Puneţi-o pe rană, îi instrui Cosmo.

Copilul Bartoli sfîşie pantalonii Monei şi scuipă terciul direct pe înţepătura lăsată de săgeată pe coapsa fetei. Stefan îi puse în gura inflamată pasta făcută de el.

Cosmo scoase mînerul şurubelniţei din gura Monei, introducînd cu forţa pasta printre dinţii care îi clănţăneau fără încetare. Mona gîlgîi şi se scutură, corpul ei respingînd instinctiv planta. Dar Cosmo îi masă traheea pînă cînd înghiţi pasta. Încetul cu încetul, tot mai mult terci verde se scurgea pe gîtlejul fetei. Cînd termină, degetele lui Cosmo erau însîngerate de muşcături.

Pentru un timp, care li se păru extrem de lung, nu se întrevăzu nici o schimbare în starea Monei. Şi apoi...

– 43 de grade, spuse Ditto. Începe să scadă.

Ochii Monei continuau să se dea peste cap, dar încrengăturile verzui se retrăgeau pulsat uşor, pînă cînd dispărură cu totul.

Ditto cercetă termometrul.

– 42. Merge, să mă-mpachetezi, dacă nu merge.

Ceva licărea în ochii Monei. Îi recunoştea, oare?

– 38,3!

Corpul subţire al fetei căzu pe masă. Puţin cîte puţin, muşchii i se relaxară.

– 36.7! Normală! O să se facă bine.

Mona se întoarse pe o parte şi vomită pastă verde pe dalele podelei.

Pe faţa lui Ditto apăru un surîs angelic, de copil.

– Aşa se întîmplă cînd mănînci ce nu trebuie!

O spălă pe Mona şi o aşezară pe un pat mic.

– Acum are nevoie de somn, spuse Ditto. E mai bun decît orice medicament.

Nici lui Cosmo nu i-ar fi stricat cîteva ore de somn. Se întîmplaseră multe în cele cîteva minute de cînd se trezise, dar erau cîteva lucruri pe care trebuia să le afle.

– Cine sînteţi voi? îi întrebă el. Ce se întîmplă aici?

Stefan repara cu scotch ce mai rămăsese din buchet.

– Noi locuim aici. Deci, cred că întrebarea e cine eşti tu?

„Corect", se gîndi Cosmo.

– Cosmo Hill. Cînd m-aţi găsit evadam de la institutul pentru orfani Clarissa Frayne.

Ditto începu să rîdă.

– Cosmo Hill. Ai fost găsit pe Cosmonaut Hill, nu-i aşa?

– Da, aşa e.

– Orfelinatele folosesc şmecheria asta veche de secole. Am cunoscut odată un om din San Francisco pe care îl chema Holden Gate. Ghici unde fusese găsit?

– Gardianul Redwood o să vină să mă caute pe mine şi pe Ziplock.

Ditto clătină din cap.

– Nu. Din punctul de vedere al autorităţilor, eşti la fel de mort ca şi prietenul tău, Cosmo. Am lucrat în infirmeria unui orfelinat pentru cîteva luni, pînă cînd am aflat ce se petrecea acolo. Toate orfelinatele şi alte instituţii care fac comerţ cu oameni folosesc microparticule de urmărire care se introduc în piele, ca să îşi monitorizeze tot timpul rezidenţii. Generatorul de pe acoperiş trebuie să-ţi fi prăjit orice urmă de microparticule de pe piele. Eşti curat şi ai scăpat, acum eşti o nonpersoană!

Cosmo simţi că i se spulberară grijile.

– Acum e rîndul meu. Voi cine sînteţi?

– Cine sîntem? Ditto arătă dramatic spre Stefan. El e Stefan Bashkir. Rezident în Satellite City, de origine rusă, a doua generaţie născută aici. Eu sînt Lucien Bonn, cunoscut ca Ditto[1], datorită enervantului meu obicei de a repeta ce spun oamenii. Iar pe Mona Vasquez, cred că deja ai cunoscut-o.

– Deci am aflat cum vă cheamă. Dar cu ce vă ocupaţi?

Ditto îşi deschise larg braţele.

– Noi, Cosmo Hill, sîntem singurii supranaturalişti din lume.

Cosmo schiţă un zîmbet slab.

– Ce? Nu vă plac hainele? glumind el.

Stefan nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Ăia sînt naturişti, Cosmo. Şi nimeni nu mai face asta, acum, cînd stratul de ozon e subţire ca o

[1] Copie, reproducere

pojghiţă. Ne numim supranaturalişti pentru că vînăm fiinţe supranaturale.

– Eu nu, îl întrerupse Ditto. Eu sînt medic. Eu doar încerc să vindec oameni, asta e tot. Las partea cu vînătoarea în grija lui Stefan. El a învăţat la Academina de Poliţie.

– Dar Mona? Ea nu poate fi din poliţie, nu cu tatuajul pe care-l are.

– Nu, spuse Stefan. Ea se ocupă de transport. Are... eh... experienţă în domeniu.

Cosmo dădu din cap. Pînă acum totul fusese clar şi fără ocolişuri, dar simţea că următoarea întrebare o să deschidă o perspectivă cu totul nouă.

– Fiinţele astea supranaturale, ce sînt? Presupun că te referi la cele albastre de pe acoperiş.

Stefan se încruntă şi o cută îi apăru între ochi.

– Exact. Paraziţii ne vînează de Dumnezeu ştie cînd. Ne sug energia din corp. Ştii, i-ai văzut. Nu toată lumea îi vede.

– M-ai numit identificator?

Stefan se aşează pe un scaun în faţa lui Cosmo. Era un tip carismatic. Avea în jur de optsprezece ani, trăsături de om bîntuit de gînduri. Părul lui negru ca abanosul se ridica în ţepi dezordonaţi şi avea o cicatrice roz la colţul gurii, care da impresia unui zîmbet poznaş. Era o impresie care nu se potrivea cu durerea din ochii lui. Ochi îi erau, probabil, albaştri, dar lui Cosmo i se păreau mai negri decît spaţiul interplanetar. Era evident că Stefan era liderul acestui mic grup. Îi stătea în fire. Se vedea din felul cum stătea

tolănit pe scaun, cum Ditto se întorcea automat către el, deşi copilul Bartoli era mult mai mare decît el.

– Nu sînt mulţi ca noi, spuse Stefan privindu-l pe Cosmo drept în ochi. (Trebuia să faci un efort să nu-ţi întorci privirea). Nu sîntem suficient de mulţi ca să fim crezuţi. Nu ajută nici faptul că cei mai mulţi dintre identificatori sînt copii. Poate minţile noastre sînt mai deschise. Ditto e singurul identificator adult pe care l-am întîlnit, dacă îl poţi considera pe Ditto adult.

– Oh, nu se poate! A făcut Stefan o glumă? spuse Ditto, întinzîndu-se ca să îl înghioteasc pe Stefan. Nu e tocmai haioasă, dar nu e rău pentru o primă încercare!

Stefan se ţinea de locul unde fusese înghiontit, prefăcîndu-se că îl durea.

– N-ai mai văzut creaturile înainte de noaptea aceea, pe acoperiş, Cosmo?

Cosmo clătină din cap. Şi-ar fi amintit.

– Abilitatea de a le vedea vine, de obicei, după o experienţă în care ai văzut moartea cu ochii şi cred că prin ce ai trecut tu a fost o asemenea experienţă.

– Ai fost atît de aproape, adăugă Ditto, lovindu-l uşor cu farfuria în cap.

– De obicei, abilitatea de a le vedea dispare la fel de repede, continuă Stefan. Dar uneori, cînd noul spectru se deschide, deschis rămîne. Cîteodată pentru o săptămînă, cîteodată pentru totdeauna. Ai putea să-ţi pierzi această abilitate mîine, sau peste zece ani, sau niciodată. Eşti o raritate, Cosmo. Şi ai de ales

între a fi o raritate împreună cu noi, unde poate să iasă ceva bun din asta, sau poţi să te întorci la Clarissa Frayne.

Ce alegere? Cosmo şi-ar fi asumat riscul să lupte cu o mie de paraziţi, decît să se întoarcă la orfelinat. E o limită la cîte experimente medicale poate să suporte un om.

– Aş vrea să rămîn.

– Bine, zise Stefan. Vei avea nevoie de curaj şi hotărîre ca să faci parte din mica noastră familie.

„Familie, se gîndi Cosmo. Fac parte dintr-o familie." Stefan folosise cuvîntul cu uşurinţă, dar pentru el era mare lucru.

– Sîntem o familie?

Stefan îl ridică pe Ditto în braţe.

– Da, omuleţul ăsta morocănos e bunicul. Iar Mona e sora noastră mai mică. E un grup disfuncţional, dar e tot ce avem. E tot ce au oamenii obişnuiţi. Cîteodată e imposibil să cîştigăm, dar salvăm pe cine putem. Pe tine, de exemplu. Dacă nu eram noi acolo, paraziţii te-ar fi secat de vlagă şi nimeni nu ar fi ştiut.

– Pot să ne sece de vlagă?

– Sigur. E scopul lor.

Cosmo se foi pe scaun.

– Asta înseamnă că ar putea veni aici, oricînd.

Lui Stefan îi dispăru buna dispoziţie.

– Nu, aici e singurul loc unde eşti în siguranţă. Am căptuşit zidurile cu hidrogel. Paraziţilor nu le place apa. E gel pînă şi între geamuri.

– Dar în momentul cînd ieşim afară?

Stefan ridică din umeri.

– Atunci e care pe care.

– Lucrurile s-au schimbat în ultimul an, explică Ditto, desfăcîndu-şi o sticlă de bere. Sorbi adînc şi rîgîi. Un băieţel blond bînd bere. Era o priveliştе bizară.

– Ditto are dreptate, zise Stefan. Înainte, paraziţii nu apăreau decît noaptea. La locul unui accident sau la spitale. Căutau oameni pe patul de moarte şi le sugeau toată forţa care îi mai ţinea în viaţă. Doctorii n-au bănuit niciodată nimic. Aşa au rămas necunoscuţi pentru atîta timp. Monstrul care se aşezase pe pieptul tău noaptea trecută ţi-a supt, probabil, cinci ani din viaţă pînă să îl doborîm.

Cosmo îşi freca pieptul, instinctiv.

– Şi acum?

– Acum nimeni nu mai e în siguranţă, spuse Stefan cu amărăciune. Nu se ştie din ce motiv par să fie şi mai mulţi. Regulile s-au schimbat. Pot ataca pe oricine, oriunde şi oricînd. Paraziţii vin chemîndu-se unii pe alţii, dacă simt cea mai mică rană.

Cosmo înghiţi în sec.

– Cum te lupţi cu aşa ceva? Cum ucizi stafiile?

Stefan scoase din haină o vergea de metal, un fel de paratrăsnet, pe care îl învîrti printre degete, ca şi cum ar fi fost bastonul unei majorete.

– Cu aşa ceva. Vor energie, le dau energie.

Ditto înşfăcă bățul.

– Încrezutule, spuse el. Chestia asta are mai multe opţiuni, depinde ce fel de cartuş alegi. Un anume tip de cartuş îi încarcă pe paraziţi cu o suprasarcină electrică, ai văzut rezultatele. Se numesc arme de şoc, au fost iniţial fabricate de o companie producătoare de arme ca o alternativă la bastonul electric. Dacă ratăm ţinta, încărcătura electrică nu e destul de mare ca să rănească o persoană, oricît de mică ar fi. Spre deosebire de şocul pe care ţi l-a trimis Stefan ţie. Cu ăla ai fi putut prăji un mistreţ.

Cosmo îşi aminti că fiinţa care stătea pe pieptul lui explodase într-un nor de balonaşe albastre.

– Sau poţi alege încărcăturile obişnuite, neletale, gloanţele de cauciuc, împachetările în celofan şi aşa mai departe, continuă Ditto. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem e să rănim pe cineva. Dar uneori ai nevoie să mai tragi de timp şi armele neletale ne scot din încurcătură.

Cosmo clipi des.

– Am înţeles cam şaizeci la sută din ce-ai spus.

Stefan s-a ridicat în picioare, încheindu-şi haina.

– Ai înţeles mai mult decît cei mai mulţi. Ditto, vrei să dai o tură cu Cosmo, să-i arăţi ce-i pe-aici? Trebuie să ies un pic.

Îşi băgă buchetul sub pardesiu, îndreptîndu-se către lift.

Cosmo strigă după el:

– O întrebare!

Stefan nu se întoarse.

– Pune-o repede, Cosmo!

– Am înţeles ce faceţi, dar de ce faceţi asta?

– Pentru că sîntem singurii care o putem face, spuse Stefan trăgînd de cablul ataşat de grilajul liftului.

„Mă aflu într-o carte de poveşti, se gîndea Cosmo. Asta e o carte cu poze. Cineva dă pagina acum şi îşi spune: e prea ciudat, cine ar putea crede aşa ceva?“

– Stefan era cadet în poliţie acum trei ani, spuse Ditto, aruncînd sticla de bere la coşul de reciclare. Şi mama lui era tot poliţistă. Era unul dintre cei mai buni medici chirurgi din oraş. După ce i-a murit mama, Stefan a stat un an într-un centru pentru văduve şi copii orfani. Cînd a plecat de acolo şi-a cheltuit ultimul ban din asigurare pe adăpostul ăsta.

Cosmo aruncă o privire în jur. Clădirea era sărăcăcioasă, chiar şi după standardele unui orfan. Dormeau în paturi de campanie, zugrăveala se umflase de umezeală, iar geamurile nu mai fuseseră spălate de ani de zile.

– Nu e tocmai Peştera lui Batman.

– Peştera cui?

– Nu contează.

Băiatul cel blond îi arătă o mulţime de computere-hibrid, îngrămădite pe o masă de lucru. Cele mai noi monitoare cu cristale stăteau lîngă computere din secolul trecut.

– Cele mai multe dintre lucrurile astea sînt de pe piaţa neagră. Urmărim anumite site-uri ale satelitului şi aşteptăm pînă cînd se întîmplă un dezastru.

– Ce? Spargeţi codurile poliţiei?

Ditto chicotea.

– Ale poliţiei? Nu, mulţumesc. Sîntem prea grăbiţi ca să aşteptăm după poliţie. Spargem codurile site-urilor firmelor de avocatură.

Bine gîndit. Acum cînd procesele erau atît de costisitoare, cele mai multe corporaţii angajau echipe private de avocaţi, de intervenţie rapidă, care să ajungă la locurile accidentelor înaintea poliţiei.

Ditto îşi îndreptă din nou atenţia spre cameră.

– Avem fiecare cîte un pat, spuse el. Nu e cine ştie ce, dar e un loc unde poţi pune capul jos.

– Aveţi, cumva, şi unul în plus pentru mine?

Ditto oftă.

– În plus pentru tine? Nu. Acela a fost al lui Splinter. Era unul dintre noi. Nu mai putea suporta ce vedea. A părăsit oraşul acum şase luni. Acum locuieşte în afara oraşului. Poartă ochelari de soare cu lentile albastre, nu-i scoate niciodată.

– Tu eşti un identificator, Ditto?

– Da, toţi sîntem. Dar la mine e un efect secundar al experimentelor Bartoli. Ţi-a spus Mona despre mine, nu?

– Da. Şi cum l-ai găsit pe Stefan?

Ditto se încruntă.

– Stefan a avut un... accident acum cîţiva ani. Eu mă aflam în ambulanţa care l-a luat. Cel mai scund medic de urgenţă din lume. Spitalul a făcut mai mult scandal decît se făcea în mod obişnuit în legătură cu angajarea unui copil Bartoli. Poate că ai citit despre mine pe reţeaua Sat.

Cosmo dădu din cap în semn că nu.

– În sfîrşit, cînd l-am luat pe Stefan îngăima ceva despre creaturi albastre care îi sugeau energia din piept. Nu mi-a venit să cred. Pînă în acel moment crezusem că sînt nebun. Apoi l-am vizitat la spital şi de acolo a început totul. Cînd Stefan a decis să înfiinţeze acest micuţ grup, am renunţat la slujba pe care o aveam fără să mă gîndesc de două ori. De atunci, salvăm lumea împreună.

– Mai am o întrebare.

Ditto îşi clătină capul de copil.

– Încă o întrebare! Aşa sînteţi voi, copiii, întrebări şi iar întrebări.

– Ce face Stefan cu florile adevărate?

– Florile? O să-ţi spună cînd va fi pregătit.

Lui Cosmo i se întristă inima. Aproape că făcea parte din grup. *Aproape*, dar nu chiar.

Ledul de pe ghipsul lui s-a făcut roşu şi declanşă un sunet uşor de alertă.

– Te-ai plimbat destul pentru astăzi. Ghipsului îi mai trebuie încă opt ore ca să îşi facă treaba. Te doare?

Cosmo aprobă din cap.

Ditto scoase un plasture calmant din buzunar. Era atît de mototolit că părea să fi expirat de zece ani.

– Ia. Mai are încă un pic de lichid înăuntru.

Desfăcu folia de pe spate şi lipi plasturele pe fruntea lui Cosmo.

– Cum îţi bate inima? Motoraşul tău a primit o zdruncinătură zdravănă.

Ditto puse mîna în dreptul inimii lui Cosmo şi durerea îi dispăru.

– A dispărut. Durerea. Cum ai făcut asta?

– Nu eu. Plasturele. E una dintre găselniţele mele. În meseria asta, am multe ocazii să îmi pun în aplicare studiile medicale.

– Iar Stefan a studiat la Academia de Poliţie?

Ditto schiţă un zîmbet mult prea cinic pentru ce vîrstă părea că are.

– Da, s-a specializat în demolări.

– Mîine o să fiu şi eu identificator? întrebă Cosmo.

Ditto înclină capul spre Mona Vasquez, care sforăia uşor într-un somn adînc şi liniştit.

– Nimeni nu te poate învăţa cum să fii identificator, puştiule. E ceva ce eşti, pur şi simplu. Dar fata aceea care pare atît de inocentă, te va învăţa ce să faci cînd va veni timpul să îţi pui aptitudinile la treabă.

Depozitul de pe strada Abracadabra avea ceva ce părea a fi o uşă laterală nefolosită aproape deloc. De fapt, uşa era bine unsă şi avea alarmă, dar la o primă vedere rugina care se strecura peste tot şi mormanele de gunoaie făceau intrarea să pară nefolosită. Cei din afară nu trebuiau, însă, să afle că rugina era întreţinută cu grijă, iar grămezile de gunoi erau ridicate pe piloni. Cu o singură apăsare de buton, întreaga movilă era îndepărtată, lăsînd să se vadă o intrare suficient de largă ca să poată intra prin ea un camion. Sistemul nu era tocmai high-tech, dar era suficient atîta timp cît nimeni nu încerca să recicleze gunoaiele.

Stefan crăpă uşa şi se strecură afară, în Satellite City, la răsăritul soarelui. Răsăriturile erau odată portocalii. Acum începuseră să fie multicolore din cauză că soarele se reflecta în chimicalele care se găseau în smog. Smogul din acea zi era mov închis, ceea ce însemna, probabil, că e plin de pesticide. Aerul avea să miroasă îngrozitor înspre prînz. Totuşi, era mai bine decît dacă ar fi fost roşu. Nimeni nu se aventura afară fără mască, în zilele cînd smogul era roşu.

Vînzătorii de la tarabe erau ocupaţi chiar şi la ora asta matinală, aprinzîndu-şi focul în cuptoare şi sub grătare pentru prepararea micului dejun. Era prea devreme ca să apară găştile, deşi gaşca Hoodlum ieşea după programul vampirilor. Străzile aveau să fie relativ sigure pînă după-amiaza tîrziu. Stefan îşi cumpărase o pazza de la Bucătăria lui Carlos şi o luă spre crematoriu. Pazza era o nouă modă în fast food. O pizza calzoni umplută cu melcişori din paste făinoase şi tot felul de sosuri. O mîncare perfectă dacă erai grăbit.

Stefan mergea de-a lungul şoselei Journey, ţinîndu-şi ochii pe pazza. În cartierul de vest ţi se putea fura mîncarea direct din gură. Era o situaţie jalnică. Era oraşul viitorului, dar Stefan ar fi preferat oricînd trecutul.

Avea o stare proastă şi nu era numai din cauza smogului. În ciuda tuturor eforturilor lui, grupul mai adunase încă un rătăcitor. Bine, puştiul era un identificator. Dar nu avea mai mult de paisprezece ani şi nu avea experienţa vieţii pe străzile oraşului. Şi Mona era mică,

dar ea avea şcoala străzii şi era curajoasă. Cosmo, însă, ar putea fi mîncat de viu pe străzi, în cîteva minute. Stefan se simţea deja reponsabil pentru băiat şi nu avea nici un chef să fie. De-abia era suficient de mare ca să fie responsabil pentru el însuşi. Să îşi rişte propria viaţă în urmărirea paraziţilor era una, dar să pui pe altcineva în pericol era cu totul altceva. În special pe cineva atît de necopt cum era Cosmo Hill.

Cinci străzi mai încolo, ajunse la crematoriul Solace. Clădirea era – cum altfel – gri, din fontă şi beton, dar managerul, vrînd să înveselească locul, proiectase imagini de îngeri făcute pe computer, care se mişcau în sus şi în jos pe faţadă.

Stefan ocoli prin spate ca să ajungă la Sala Odihnei. Îşi trecu cartela magnetică prin dispozitivul de la intrare şi trecu de o barieră. Cartela lui activa ceva ce părea un zid de oglinzi, dar era, de fapt, un carusel de zece etaje, cu cutiuţe de sticlă. Banda magnetică din cartela lui chemă o cutie de la ultimul nivel. Stefan o urmări cu privirea, înaintînd printre rînduri şi reflectînd lumina în timp ce cobora nivelele, pînă la o cabină goală la nivelul de jos.

Stefan selectă opţiunea care anula muzica pe ecranul cu senzori şi intră în cabină. Cutia alunecă din compartimentul ei pe o pernă de catifea.

– Nu-mi place, mamă, mormăi Stefan stînjenit. Catifea şi holograme. Dar, e totuşi mai bine decît în alte locuri.

Cutia era pătrată, transparentă, cu o placă de bronz în faţă. Insçripţia era simplă şi scurtă. Doar cîteva

cuvinte: „Cea mai dragă mamă. Am iubit-o mult. S-a dus prea devreme."

Stefan scoase buchetul de flori de sub haină şi îl aşează pe perna din faţa cenuşii mamei lui.

– Crini, mamă. Florile tale preferate.

Părul ţepos al lui Stefan îi căzuse peste ochi. Îl făcea să arate cu cîţiva ani mai tînăr.

– Am găsit un nou identifiator, mamă. E un băiat bun. Isteţ. A salvat-o pe Mona aseară. Gîndeşte rapid. Cu siguranţă are stofă de supranaturalist. Dar e doar un copil, un orfan care de-abia a ieşit din institutul Clarissa Frayne.

Stefan îşi sprijini capul în palme.

– Dar chiar şi cu Cosmo, sînt prea mulţi demonii ăştia albaştrii. În fiecare zi mai mulţi. Ştii, acum ies şi ziua. Chiar dacă ai o mică zgîrietură pe braţ trebuie să te fereşti. Nimeni nu e în siguranţă. Distrugem cîte o sută în fiecare noapte şi a doua zi apar o mie în locul lor.

Fruntea tînără a lui Stefan se încruntă, formînd cute ca ale unui om de trei ori mai în vîrstă ca el.

– Sînt eu nebun, mamă? Sîntem toţi nebuni? Chiar sînt reali paraziţii ăştia? Şi dacă sînt, cum ar putea nişte copii să se lupte cu ei? Ceilalţi cred că sînt liderul lor. Îmi dau seama de asta după cum se întorc spre mine, ca şi cum aş avea toate răspunsurile. Chiar şi băiatul cel nou, Cosmo, deja se uită la mine cu respect şi nu s-a trezit decît de cîteva ore. Ei bine, nu am răspunsurile. Sînt din ce în ce mai mulţi paraziţi în fiecare zi şi tot ce putem face noi e să salvăm cîţiva oameni de fiecare dată.

Stefan îşi lăsă capul pe braţe. Ştia ce i-ar fi răspuns mama lui. „Fiecare om pe care îl salvezi e fiul sau mama cuiva. Cînd îi salvezi pe ei, mă salvezi pe mine."

„Dacă, se gîndi Stefan, dacă te-aş fi putut salva pe tine. Totul ar fi fost diferit."

CAPITOLUL 3

Baloane în aer

Mona Vasquez se simţea ca şi cum măruntaiele ei ar fi încercat să iasă afară din corp. Stătea întinsă în pat, transpirînd prin fiecare por. Mona îşi amintea tot ce se întîmplase în noaptea trecută, dar imaginile îi erau neclare, ca văzute prin apă. Garda privată o ochise cu o săgeată. Stefan şi Ditto reuşiseră să o tîrască înapoi. Literalmente să o tîrască. Şi apoi?

Băiatul cel nou o salvase. După aceea a vomitat timp de şase ore încontinuu. Şi dacă judeca după vînzoleala din stomacul ei, nu terminse încă. Mona stătea nemişcată ca o statuie. Poate dacă nu se mişca, avea să se calmeze.

Se gîndea aşa din ce în ce mai des în ultima vreme. Nu puteai să te aştepţi să mergi prin Satellite City şi să tragi cu armele electrice fără să suporţi consecinţele. În ultimele optsprezece luni, adunase şaizeci şi şapte de copci, trei fracturi, un disc deplasat la coloana vertebrală şi acum o rană la picior. Avea

noroc că era în viaţă. Adevărul că i se dădeau din ce în ce mai puţine şanse.

Dar avea de ales? Misiunea lui Stefan era şi a ei. Cineva trebuia să îi oprească pe paraziţi. Şi părinţii ei muriseră tineri. Poate că paraziţii le furaseră ultimii ani de viaţă. Creaturile deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe. Erau atrase de orice boală sau rană oricît de mică şi îşi vînau victimele în miezul zilei.

Mona nu împărtăşea ura lui Stefan pentru paraziţi. După o noapte de pulverizat creaturi, împreună cu supranaturaliştii, dormea fără probleme opt ore bune. Stefan, însă, putea fi auzit meşterind la mesele de lucru, reparînd armamentul sau punînd în ordine echipamentul de căţărat. Fixaţia lui îl ţinea uneori treaz cîte patruzeci şi opt de ore.

Fata se ridică uşor, aşteptîndu-se ca stomacul să i se zvîrcolească. Nu se întîmplă aşa. Poate că, în sfîrşit, îi trecuse. Îşi studie faţa în oglinda de alături. Era verde, nu era nici o îndoială. Nu un verde profund, dar era, clar, o nunaţă verzuie. Avea, chiar nişte firişoare verzui pe albul ochilor. Ce fel de otravă o fi fost în săgeata aceea? Dacă n-ar fi fost Cosmo acolo, ar fi ajuns acum un boschet uscat cu cîteva frunze zbîrcite.

Mona suspină, strîngîndu-şi pielea de pe obraz între degete. Era o vreme cînd îşi făcea griji că nu e destul de frumoasă. Mama ei obişnuia să spună că e frumoasă ca o floare exotică. Mona păstrase în minte expresia. „Floare exotică", chiar dacă uneori nu şi-i putea aminti pe mama şi pe tatăl ei. Muriseră

în luptele de stradă stîrnite din cauza lipsei de mîncare, în Booshka.

Mona trecu în zona comună a încăperii, scărpinîndu-se în cap. Bineînţeles că Stefan era deja la masa de lucru şi turna soluţie de curăţat pentru lentilele ochelarilor pentru vedere nocturnă. Ochii lui întunecaţi erau cu totul concentraţi la ceea ce făcea. Mona se opri un moment, ca să-l studieze. Stefan ar avea mare succes la fete, dacă şi-ar întrerupe din cînd în cînd munca, atît cît să aibe timp să scoată pe cineva în oraş. Are tot ce-i trebuie. Înalt, brunet şi, deşi avea fel de fel de cicatrice, era chiar chipeş. Dar Mona ştia că Stefan nu are timp nici pentru el, darămite pentru altcineva. Nu avea timp decît pentru paraziţi.

Stefan o observă şi un zîmbet sincer îi luminã faţa.

– Hei, Vasquez, te-ai pus pe picioare?

Mona clătină din cap. Mişcarea îi făcu stomacul să tresalte.

– Aproape. Datorită puştiului cel nou.

– Eşti gata de treabă?

– Tot timpul sînt gata, Stefan, zise Mona, străduindu-se să îşi adune ceva entuziasm.

Stefan îi aruncă o armă de şoc.

– Bine. Arată-i lui Cosmo cum se folosesc chestiile astea. Avem o alertă la trei străzi mai încolo.

– Crezi că vor apărea paraziţii?

Stefan o privi prin lentilele de vedere nocturnă.

– Tu ce crezi?

Cosmo era în mijlocul unui coşmar mai îngrozitor decît de obicei, cu doi paraziţi, Ziplock şi un uscător de păr, cînd Mona îl scutură zdravăn, trezindu-l din somn.

Deschise ochii, aşteptîndu-se să-l vadă pe gardianul de la Clarissa Frayne aplecat asupra lui. O văzu însă pe Mona Vasquez. Incredibil, reuşea să arate bine chiar şi cu tenul acela verzui.

– Arăţi bine, mormăi el în somn.

Mona îşi ţuguie buza de jos.

– Poftim?

Cosmo gemu. Chiar spusese aşa ceva cu voce tare?

– Arăţi bine... aşa verde cum eşti. E din cauza virusului. Nu-ţi face griji, trece.

Mona zîmbi.

– Am auzit că eşti expert în probleme medicale.

Zîmbetul îl trezi pe Cosmo mai repede decît un plasture cu adrenalină.

– Nu tocmai expert, am avut noroc.

– Şi eu, zise Mona pe un ton apăsat. OK. Să depăşim momentul sentimental. Dă-ţi capul chelios jos din pat. Avem treabă.

Cosmo aruncă la o parte pătura veche.

– Ştiu, antrenament.

– Antrenament? Ai vrea tu. Avem o alarmă la trei străzi mai încolo.

Îi întinse lui Cosmo o armă electrică.

– Butonul verde, primul nivel. Butonul roşu, foc. Asigură-te că ţii capătul subţire îndreptat către creatura albastră şi ciudată. Te-ai prins?

Cosmo apucă arma delicat.

– Verde, roşu, capăt subţire. M-am prins.

Mona zîmbi din nou.

– Bine. Consideră-te antrenat.

Supranaturaliştii îşi ataşau echipamentele. O ciudată combinaţie de ustensile de poliţie şi de detonat. Unele dintre instrumente arătau ca şi cum ar fi fost ţinute laolaltă cu bandă adezivă şi cu rugăciuni. Totul părea expirat.

Stefan striga în timp ce lucra.

– Clădirea Stromberg. Majoritatea, unităţi rezidenţiale. Satelitul transmite timpii de rotaţie unităţilor. Se pare că două apartamente au fost rotite către sud în acelaşi timp. Ce ciocnire a ieşit!

Mona îl punea în temă pe Cosmo în timp ce îi lega în spate o punte extensibilă.

– Big Pig este un oraş cu foc continuu, aşa că fabricile îşi învîrtesc clădirile în acelaşi ritm cu schimburile în care se lucrează. Fiecare are opt ore de linişte şi opt ore cu faţa spre sud. Celelalte opt eşti la muncă, deci nu-ţi pasă unde se află apartamentul tău. Satelitul a încercat să pună două apartamente într-un singur loc. A ieşit urît.

Pe Cosmo îl trecură fiorii. Satelitul încurcase din nou borcanele. Devenea obişnuinţă.

Ditto îi înmînă o pereche de ochelari mari pentru vedere nocturnă, care îi acoperiră aproape toată faţa şi creştetul.

– Toţi purtăm ochelari din aceştia. Razele X se reflectă de pe suprafaţa lor. Dacă gărzile private prind o poză a craniului tău îţi pot genera faţa pe computer. Acum lucrurile astea se acceptă ca probă în instanţă.

– A... OK, mormăi Cosmo.

Se simţea ca şi cum ar fi mers pe marginea unei prăpăstii şi chiar intenţiona să sară. La orfelinat totul era la fel de previzibil ca şi noaptea care urma zilei. Cu supranaturaliştii, însă, fiecare moment aducea noi aventuri. Asta era viaţa pe care o voia? Avea de ales?

– Toată lumea, gata? strigă Stefan. Să mergem!

Se înghesuiră într-un lift, încordaţi şi agitaţi. Lui Cosmo nu-i venea să creadă că avea să împuşte creaturile. Restul echipajului îşi continua activităţile premergătoare luptei. Ditto îşi îmbibă armele cu vopsea de camuflaj. Mona îşi trosnea fiecare încheietură a degetelor, iar Stefan sfredelea peretele cu privirea.

Cosmo observă că mergeau în sus.

– Avem elicopter? întrebă el, optimist.

– Elicopter? Da, cum să nu, făcu Ditto, chicotind. Două helicoptere şi un robot Transformer.

– Atunci de ce urcăm?

– Pentru că jos sînt avocaţii, zise Mona. Iar paraziţii sînt sus.

– O, îngăină Cosmo, fără să se simtă deloc mai liniştit. Nu avusese în ultima vreme noroc cu acoperişurile.

Depozitul supranaturaliștilor era într-o clădire relativ joasă, după standardele internaționale. Nu mai mult de o sută patru zeci de etaje. Ieșiră pe acoperiș într-un nor dens de smog verde.

În cartierul de vest toate clădirile erau cam de aceeași înălțime, un etaj-două în plus sau în minus. Acest lucru asigura receptarea unui semnal clar de la Satelit de către antenele parabolice de pe acoperișuri. Era mai ușor și pentru gărzi să se circule între clădiri, dacă erau pregătite să își riște viața sărind.

Cartierul de vest se întindea în fața lor ca o cutie cu piese de domino în poziție verticală și nimic în afară de contururile clădirilor și reclamele de neon nu te ajutau să distingi zgîrie-norii între ei. Deasupra, păsările poliției și ale televiziunilor se băteau pe spațiu, bătute de vînturile care se strecurau printre coloanele de fontă.

Stefan desfășură o punte extensibilă pe care o purta în spate. Cosmo îl urmărea cu atenție. Era clar că nu era timp să exerseze manevra asta. Îi văzuse pe cei care spălau geamurile la institutul Calrissa Frayne folosind astfel de legături și deplasîndu-se de pe o clădire pe alta cu o nonșalanță de sinucigaș. „N-o să fac asta nici într-o mie de ani!“ se gîndea el. Lucrurile se schimbă. Circumstanțele se schimbă. Puntea înfășurată părea o tavă de oțel cu două rînduri de găuri semicirculare. La unul dintre capetele tăvii era un cablu înfășurat pe o bobină. Stefan fixă celălalt capăt ținînd călcîiul pe el și își înfășură degetele pe bobină.

Desfăşură cîţiva metri de cablu şi apăsă butonul de pornire al bobinei. Puntea ţîşni instantaneu, avînd drept combustibil o canistră mică de gaz, şi se întinse peste golul dintre clădiri. Stefan mînuia bobina cu o deosebită dexteritate, ţinînd capătul podului ridicat pînă cînd acesta trecu de marginea celeilalte clădiri.

– Treceţi! ordonă el stînd la o parte.

Mona şi Ditto trecură în fugă, cu mare grijă, dar cu încredere.

– Nu privi în jos, îl sfătui Ditto, de pe cealaltă margine.

Cosmo trase adînc aer în piept şi trecu, ţinîndu-şi răsuflarea ca şi cum ar fi fost sub apă. Nu-i aşa uşor să treci o punte la o asemenea altitudine. Vîntul te cheamă să sari, metalul îşi scîrţîie sub picioare, iar timpul îţi joacă feste, întinzînd de fiecare secundă încît să ţi se pare o oră. Cosmo se concentra asupra Monei care zîmbea către el.

Trecu. Se îndepărtă repede de marginea acoperişului. Stefan îl ajunse din urmă şi strînse puntea apăsînd un alt buton. Aceasta se adună căpătînd din nou dimensiunile dinainte şi îi sări lui Stefan în mînă, ca o minge de cauciuc.

Pe latura de sud a clădirii, Ditto lansa deja o altă punte. Nu avea timp să gîndească, nu avea timp să ia decizii. Doar să urmeze ceata şi să tremure de frică.

– Ţine pasul cu noi! îl sfătui Stefan peste umăr. Nu avem nici o secundă de pierdut! Probabil că paraziţii sînt deja acolo.

Paraziții. Cosmo aroape că uitase de ei. Oare îi vor aștepta? Cum va reacționa cînd îi va fi din nou față în față cu ei?

Alerga de-a lungul celei de-a doua punți. Îi era deja mai puțin frică. Cosmo nu se gîndea că se va simți vreodată bine sărind de pe un acoperiș pe altul, dar, măcar nu era paralizat de frică.

Mona alerga pe lîngă el.

– Uite-i, spuse ea, gîfîind. Peste tot în jurul nostru. Îi vezi, Cosmo?

Cosmo îi vedea. Zeci de ființe albastre goneau pe acoperișuri atrași către un punct, ca apa către scurgerea unei chiuvete. „Sînt așa de mulți", își zise Cosmo, cu gîndurile tot atît de goale ca și plămînii. Trebuie să fi fost cu miile. Dar continua să meargă înainte, în ciuda instinctului care îi spunea să se întoarcă și să fugă.

O stradă mai încolo, două apartamente erau răsucite, înclinate, amîndouă încercînd încă să ocupe același spațiu în clădirea Stromberg. Unelte uriașe gemeau și scîntei electrice mureau din fațada clădirii. Paraziții săreau fără efort peste golurile dintre clădiri, tîrîndu-se în unitățile rezidențiale.

– Mergem acolo? întrebă Cosmo neîncrezător.

– Da, și repede, spuse Stefan. Păsările televiziunii se apropie și aud sirenele.

Și Cosmo auzea sirenele. „Uu"-ul constant al poliției și bip-urile stridente ale firmelor de avocați. Bip-urile erau mai puternice. Aveau maximum două-trei minute.

Mona instală o punte şi se dădu la o parte. Stefan îşi scoase arma electrică, setînd-o pe primul nivel.

– Atenţie, toată lumea, intrăm prin casa scării. Intrăm într-un singur apartament. Treizeci de secunde după care am şters-o. Vreau să fim toţi la kilometri distanţă cînd ajung pe acoperiş gărzile private ale clădirii. Clar?

– Clar! strigă Cosmo aşa cum auzise la televizor.

Mona şi Ditto doar clătinară din cap.

Stefan îşi puse mîna pe umărul lui.

– Calmează-te, Cosmo. Să ţii minte, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu paraziţii. Nu ripostează dacă nu eşti rănit. Teme-te de legişti şi de poliţiile private. Joacă murdar.

– Am înţeles.

Mona îi trase un pumn în umăr.

– O să fie bine, Cosmo, o să am eu grijă de tine.

Traversară ultima punte. Cosmo îşi simţea inima izbindu-se în cutia toracică, făcînd-o să tremure. Singurul lucru care îl făcea să meargă înainte era sentimentul că nimic din aceste lucruri nu se întîmplau de-adevăratelea. În realitate, zăcea probail în vreun spital, sedat din greu, cu gardianul Redwood veghind asupra lui. Ar putea să se bucure de visul acesta atît cît dura. Se gîndea că va fi ca într-un joc video unde intri, împuşti nişte extratereştrii şi mai tîrziu compari scorurile.

Suprafaţa acoperişului era neregulată, punctată din loc în loc de piroane-mamut. Gheisere de aburi şi ulei

încins împroşcau din adînciturile betonului zgrunţuros. Scara era inaccesibilă din cauza unor trepte distruse. Stefan înfăşură o fîşie de bandă arzătoare în jurul proptelelor din metal. Banda arzătoare fusese produsă pentru companiile de cherestea din America de Sud, înainte ca lemnul să devină material ilegal pentru constriucţii.

– Acoperiţi-vă ochii.

Cosmo se conformă o secundă prea tîrziu. Stefan aprinse fitilul şi o panglică de magneziu arse cu o strălucire albă orbitoare, umflînd un balon de oxiacetilenă. Panglica trecu prin proptelele de metal ca prin brînză, iar Cosmo rămase cu acea imagine împrimată pe retină preţ de cîteva minute. O secţiune a scărilor căzu în casa scării, blocînd nivelele de dedesubt.

– Punţile! zise Stefan.

Membrii echipajului îşi agăţară instrumentele de balustradă şi le dirijară cu gesturi de experţi înspre vacarmul de dedesubt. Unul cîte unul, coborîră în apartamentul care se clătina. Cosmo coborî ultimul pe scara Monei, clipind ca să-şi alunge stelele din ochi.

Intrară în apartament. Oamenii fugeau speriaţi către scările de incendiu, fără să vadă creaturile albastre atîrnînd pe pereţi. Ei, însă, le vedeau. Stefan îşi scoase arma de şoc şi începu să tragă. Paraziţii explodau în baloane azurii, care ricoşeau prin spaţiul închis ca într-un joc electronic spaţial. Nu scoteau nici un sunet, nu se arătau surprinşi, doar se umflau şi explodau.

Mona începu să tragă cu mare precizie bolborosind o serie de cuvinte spaniole care, după cum presupunea Cosmo, nu se învăţau la grădiniţă. Curăţă rapid un perete de toate creaturile albastre, făcîndu-şi loc cu umărul prin mulţime înspre apartamentul dislocat.

Cosmo îşi scoase şi el arma, o setă pe faza întîi, ţinti, dar ezită. Paraziţii îl priveau cu ochii lor rotunzi şi ageri. Aveau viaţă. Nu putu să tragă. Nici măcar amintirea creaturii albastre ghemuite pe pieptul lui, absorbindu-i energia nu-l putut face să apese butonul.

La capătul coridorului, apartamentul nu reuşise încă să se aşeze la locul lui. Un hău adînc de cîţiva metri se căsca între apartament şi structura principală. Stefan lansă o punte peste prăpastie, pentru a ajunge la apartament. Paraziţii roiau în jurul lui, nerăbdători să ajungă la răniţi.

Tînărul privi înapoi.

– Treizeci de secunde, da? Ochi lui erau larg deschişi, privind fix. Un singur lucru era important pentru el acum.

O luă la fugă peste pod, trăgînd din mers. Echipa îl urma în bîrlogul leului. Era clar că impactul apartamentului fusese puternic. Fiecare bucată din mobilă era îngrămădită pe unul dintre pereţi. Televizoare, scaune, roboţi de bucătărie, toate erau reduse la o grămadă de fire şi aşchii.

Nici oamenii nu arătau mai bine. Mai mult de zece persoane, bărbaţi, femei şi copii, zăceau grămadă,

împleticiţi într-un colţ al camerei. Paraziţii roiau peste ei ca muştele, devorîndu-le înfometaţi puterile.

Îndoielile lui Cosmo dispărură. Ţinti către creatura cea mai apropiată şi apăsă butonul roşu. Reacţia armei fu surprinzător de firavă, ca a unui pistol de jucărie. Dar efectul nu era de joacă. Încărcătura trecu, arzînd aerul, şi se afundă în partea de mijloc a parazitului. Creatura absorbi fiecare volt, nici o scînteie de electricitate nu se scurse în victima ei. Foamea ei de electricitate o distrugea. Explozia o împinse dincolo de limite şi o sfărîmă într-o duzină de sfere pline cu scîntei.

Ditto nu trăgea. El era doctorul, făcea ce putea pentru cei răniţi. Le închidea tăieturile adînci cu copci, dezinfecta rănile deschise cu antiseptic şi le turna pe gît calmante celor care nu-şi pierduseră cunoştinţa. Pentru unii era prea tîrziu.

Ditto puse mîna în dreptul inimii unui bătrîn.

– Şocul, a spus el cu tristeţe. Din cauza şocului.

Mona era jumătate ninja, jumătate pistolar. Îşi golea încărcăturile una după alta în creaturile albastre. Nu rata nicioată. În cîteva momente, camera care se clătina, se umpluse de balonaşe albastre, ca la o petrecere. Se ridicau spre tavan şi se topeau cu un pîrîit electric.

Cosmo trăgea fără încetare. Supranaturaliştii aveau dreptate. Creaturile acestea le storceau vlaga acestor nefericiţi. Iar el nu ştiuse niciodată. Nu văzuse. Cum ar putea ei să învingă asemenea adversari?

Mona apăru lîngă el, cu pielea de pe bărbie arsă de căldura degajată de arma electrică.

– Capul sus, Cosmo! Tocmai ai salvat o viaţă.

Aşa trebuiau să continue. Să salveze rînd pe rînd cîte o viaţă. Cosmo ţinti spre o creatură care luase o culoare argintie de la energia acumulată. Trase. Creatura se dizolvă în balonaşe.

Podeaua de sub picioarele lor începu deodată să se încingă. Ghetele lui Cosmo cu talpă de cauciuc se topeau, lăsînd urme pe unde trecea.

– Arde podeaua!

Stefan atinse covorul cu palma.

– Avocaţii! trase el concluzia. Intră prin podea. Le-am blocat scara. E timpul să mergem.

– Dar paraziţii? Mai sînt.

Stefan îl apucă pe Cosmo de rever.

– Am făcut ce am putut. Dacă te arestează, nu mai poţi ajuta pe nimeni.

O rază laser portocalie pătrunse prin podea, la un centimetru de piciorul lui Cosmo, tăind un mic cerc din suprafaţa podelei. Raza se retrase şi fu înlocuită de o cameră cu cablu optic.

Mona apucă de cablu şi trase de el pînă cînd acesta ieşi din suport.

– Adunaţi-vă lucrurile! E timpul să plecăm!

Raza laser reapăru, de data aceasta albastră, şi tăie rapid din podea. Din hol răzbăteau zgomotele seci ale mai multor arme care se încărcau în acel moment.

Stefan conducea echipa în retragere, trăgînd din mers. Supranaturaliştii trebuie să le fi părut nebuni

celor din jur. Trăgeau în aer, fără ţintă, cînd erau atîţia oameni care aveau nevoie de ajutor.

Traversară pe punţile retractabile şi ajunseră în clădirea principală. Cosmo privi în jos, în golul dintre ziduri. O duzină de avocaţi de intervenţie rapidă, purtînd embleme cu „balanţa dreptăţii" pe caschete, se îngrămădeau pe o platformă mobilă, aşteptînd ca raza laser să taie o gaură în podea. Unul îl zări pe Cosmo.

– Hei, tu! Nu părăsi locul accidentului! Avem declaraţii de semnat.

– Mergi înainte, îi spuse Ditto. Tipii ăştia au echipamente mai bune ca ale noastre.

Avocatul îşi desfăcu un buzunar cu scai, scoţînd un fel de harpon cu o săgeată de metal în vîrf.

– E ilegal să fugi de la locul accidentului! strigă el. Rămîi pe loc! Dacă nu, corporaţia Stromberg nu va fi răspunzătoare pentru accidente!

Avocatul se ghemui după balustrada platformei şi trase o săgeată. Cosmo se feri şi săgeata se înfipse în tavan. Avocatul apăsă pe un buton şi cablul ataşat de săgeată îl trase după el cu o viteză uimitoare. Avocatul trecu prin doi pereţi de rigips, aterizînd în coridor, în spatele lui Ditto.

– Nu mişca! zise el, scoţînd o armă cu şocuri electrice. O s-o păţeşti rău de tot dacă încerci să fugi.

Ochii lui Ditto se măriră. O imitaţie perfectă a expresiei unui copil de şase ani.

– Să o păţesc rău de tot? Dar, domnule, sînt minor.

Avocatul rînji.

– N-o să mai fii cînd cazul tău o să ajungă în instanţă.

– Mă opun, spuse Ditto, izbindu-şi adversarul cu capul în stomac.

Uluit, avocatul căzu prin gaura din podea şi numai cablul de care era legat îl opri să nu se prăbuşească în gol.

Mona şi Stefan erau deja pe acoperiş.

– Haideţi odată! Vin elicopterele!

Era un haos total. Diferite situaţii de criză treceau prin faţa ochilor lui Cosmo, succedîndu-se înainte ca el să se dumirească de vreuna din ele. Avocaţi care te puteau omorî şi un copil Bartoli războinic. Paraziţi care sug energia şi acum elicoptere. Totul se întîmpla din cauză că încerca să ajute oamenii. Nu era, oare, nimeni cui să-i poată spune?

Cosmo se căţără pe punte, ajungînd pe acoperiş. Pe cerul nopţii se vedeau elicoptere adunîndu-se din toate părţile. Zeci de lumini de căutare ţinteau spre clădire. Cele mai multe veneau de la păsările televiziunii. Dezastrele erau ştiri foarte căutate. Chiar şi cele mici, ca acesta, vor ajunge sigur să deschidă buletinele de ştiri.

Mona şi Stefan stăteau ghemuiţi pe marginea acoperişului pe clădirea Stromberg. Stefan luă un walkie-talkie antişoc de la centură şi răsuci butonul volumului la maximum. Aruncă staţia radio pe o clădire vecină.

– Ne trebuie o punte, strigă Stefan. Mona?

– Eu nu mai am, am folosit deja trei. Aproape că am rămas fără gaz.

– Ditto?

– Şi eu la fel.

Stefan îşi frecă fruntea.

– Cosmo, puntea. Acum!

– Eu?

– Ce timp e mai bun ca prezentul? Nimeni altcineva nu are destul combusibil pentru o lansare la distanţă mare. Şi nu avem timp să schimbăm canistrele.

Supranaturalistul recrut ridică o punte din suportul pe care îl purta pe spate.

Părea destul de simplu: stai cu picioarele pe bară, ţinteşti în sus şi ghidezi cu cablul. Destul de simplu. Nu la fel de uşor ca cum ar fi să cazi de pe o clădire, dar mai uşor decît să bagi spaghetti prin urechile acului.

Se aşează pe bară.

– Ţine călcîiul înapoi, îl sfătui Mona. Foloseşte-te de greutatea ta ca de o ancoră.

Cosmo îşi schimbă poziţia piciorului.

– Ţinteşte în sus, e mai bine să depăşeşti distanţa.

Ţintit în sus. Bun.

Se auzeau zgomote de dedesubt. Se strigau comenzi şi se auzeau tropote de bocanci.

– Vin.

Cosmo îşi înfăşură degetele pe cablu şi apăsă butonul. Simţi reculul în picior, trimiţînd vibraţii în noul implant care îl avea în genunchi. Nu luă în seamă durerea şi se concentră la manevrarea punţii. Era mai

grea decît părea şi foarte dificil de stăpînit. Puntea se răsucea în vîntul înălţimilor. Cosmo se lăsă pe spate contrabalansînd greutatea cu ajutorul corzii, ridicînd capătul punţii. Şi gata! Doi metri peste marginea acoperişului, pe cealaltă clădire. Cosmo se relaxă. Puntea căzu cu zgomot metalic şi două mecanisme de prindere se declanşară la capătul îndepărtat.

Echipa nu pierdu timp cu felicitările, repezindu-se să treacă pe celălalt acoperiş, în siguranţă. Cosmo îi urmă şi îşi adună puntea, atingînd alt buton.

Zîmbetul Monei strălucea dintre umbre.

– N-a fost rău pentru prima oară, Cosmo.

Ditto zîmbi şi el.

– N-a fost rău? Prima dată cînd a lansat Mona o punte a trebuit să tăiem corzile ca să nu o tragă şi pe ea de pe acoperiş.

Mona se încruntă.

– Da? Măcar eu sînt destul de înaltă ca să pot struni o punte peste o deschidere mare.

– Linişte! ordonă Stefan. Vine cineva!

Echipa avocaţilor se căţăra pe acoperişul vecin, strecurîndu-se prin ce mai rămăsese din casa scării. Lanterne montate la nivelul umerilor străpungeau întunericul, ca luminile de căutare din timpul războiului. Mai mulţi avocaţi îşi schimbau cartuşele de împachetat cu încărcătoare de muniţie letală ilegală.

Echipajul se aşează într-un cerc larg, căutînd urme ale fugarilor.

Stefan şopti într-un alt walkie-talkie.

– Toată lumea jos. Avocaţi pe acoperiş.

Fraza fu receptată de prima staţie radio, două acoperişuri mai încolo, şi amplificată astfel încît să poată fi auzită clar.

– Pe aici! strigă liderul legiuitorilor. Nu interogaţi pe nimeni pînă nu semnează declaraţia!

Avocaţii urmăriră sunetul vocii lui Stefan. Erau puşi pe fapte mari acum, dar în curînd aveau să se simtă ca nişte fraieri.

Ditto chicotea.

– Cea mai veche şmecherie din program. Avem o ladă plină cu staţii din astea în depozit. Ţin minte că pe vremuri avocaţii erau mai deştepţi.

Mona îşi aruncă privirea peste marginea acoperişului.

– Unii dintre ei *sînt* mai deştepţi.

Doi dintre avocaţi veneau înspre ei, ţinînd strîns în dreptul umerilor armele electrice de mărimea unor puşti.

– Frumos echipament, spuse Ditto. Echipamentul de escaladare îţi permite să nu te foloseşti de mîini, iar armele electrice nu se descarcă niciodată. Numai pulsul electromagnetic mai poate opri armele astea să mai tragă.

Cosmo nu avea timp să le admire echipamentele, era mult prea speriat.

– Vin încoace! Ce facem?

Stefan îşi descfăcu rucsacul şi îşi lăsă arma pe acoperiş.

– Ne predăm.

Mona rînji.

– Priveşte, Cosmo! O să vezi o demonstraţie de mare artă.

Cosmo observă că şi Mona şi Ditto îşi schimbau încărcătoarele armelor.

Stefan se ridică în picioare încetişor, ţinîndu-şi mîinile sus, deasupra capului.

– Nu trageţi! strigă el. Sînt neînarmat.

Avocaţii se despărţiră, devenind două ţinte. Ambele arme erau îndreptate către capul lui Stefan.

– Aţi părăsit locul accidentului, strigă unul dintre ei, de pe celălalt acoperiş. Avem dreptul legal să vă împachetăm.

– Ştiu, dar, haideţi, băieţi, voiam doar să văd ce se întîmplă. N-am atins nimic. Oricum, tatăl meu e ambasador. Avem imunitate diplomatică.

Avocaţii tresăriră. Imunitatea diplomatică nu prea îşi mai avea rostul de la Tratatul Unei Singure Lumi, dar acea ciudată şi îndepărtată republică încă îşi mai revendica drepturile. Dacă împachetai un diplomat adevărat îţi petreceai următorii cinci ani în tribunal şi următorii douăzeci în închisoare.

– Dacă ai imunitate diplomatică, de ce porţi lentilele de refracţie?

Lentile era termenul familiar folosit pentru ochelarii pentru vedere nocturnă, care acopereau toată faţa, pe care îi purta Stefan şi echipa lui. Radioactivitatea de joasă intensitate din plasticul lentilelor nu numai că refracta razele X, dar putea să şi şteargă

înregistrările video. Chiar dacă supranaturaliştii ar fi fost prinşi de vreo cameră video, capetele lor ar fi apărut acoperite de pete difuze.

– Sînt pentru protecţie împotriva ultravioletelor. Atîta tot. Nu vreau să-mi prăjesc creierul.

Unul dintre avocaţi trase piedica armei.

– Ultraviolete? Noaptea? Bine, *domnule Imunitate Diplomatică,* hai să vedem nişte acte diplomatice. Şi ar fi bine să nu fie false, că în cazul acesta nu vei vedea cada pînă dimineaţă.

Stefan căută în haină numai cu două degete şi scoase o carte de identitate.

– O s-o arunc înspre voi. Gata? Să nu te bucuri aşa de tare încît să începi să tragi, tatăl meu îl cunoaşte pe primarul Shine.

– Cu o singură mînă. Cealaltă pune-o pe cap.

Stefan făcu cum i se spusese şi aruncă în aer cartea de identitate. Vîntul o aprinse şi răsuci dreptunghiul din plastic încă douăzeci de metri mai sus.

– Idiotule, zise primul avocat, cu ochii după card.

– Am prins-o, spuse al doilea.

În acel moment, cînd ambii avocaţi priveau spre cartea de identitate, Mona şi Ditto ţîşniră în acelaşi timp, trăgînd cîte o rafală cu armele nou încărcate. Două gloanţe verzi porniră spre clădirea Stromberg, lăsînd urme vîscoase în urma lor. Se sparseră pe vizierele căştilor celor doi avocaţi, lăsîndu-le o materie vîscoasă, verde, pe capete şi umeri. Cei doi avocaţi de

intervenţie rapidă căzură în genunchi, încercînd să-şi şteargă de pe faţă scîrboşenia care îi orbea.

– Gloanţe de gumă, explică Mona, cu zîmbetul ei uluitor. Cea mai dezgustătoare substanţă de pe planetă. Căştile lor sînt distruse. Şi pe mine m-a atins un glonţ de cauciuc odată şi mi-a distrus haina mea de protecţie care îmi plăcea cel mai mult. Băieţii ăia au ieşit din joc pînă la venirea echipelor lor.

Stefan privi dreptunghiul alb de plastic, căzînd în spirală spre caldarîm.

Apoi telefonul lui vibră uşor în buzunar. Îl scoase şi privi micul ecran.

– Mesaj de la computer. O cetăţeană a apăsat butonul de panică, la intersecţia străzilor Journey cu Eight. Hai să mergem! O luăm pe stradă!

– O secundă, zise Ditto.

Lansă o punte şi le luă celor doi avocaţi, care încă se zbăteau, echipamentele de escaladare şi de arme. Supranaturaliştii aveau un buget restrîns şi echipamentul acela era prea bun ca să-l lase acolo. În cîteva secunde copilul Bartoli se înapoie cu lucruri cu tot.

– Credeam că nu mai ai gaz, spuse Cosmo pe un ton acuzator.

Ditto ridică din umeri.

– Nu mai am gaz? Cine, eu? N-am spus asta. Ei, bine, ai învăţat, nu-i aşa? Şi nimeni n-a murit.

Supranaturaliştii împachetară echipamentul, adunară punţile şi îşi puseră armele în tocuri. Cosmo îi urma cu inima undeva între gît şi stomac. Ceilalţi

păreau foare calmi, fără să ia în seamă ciudăţenia aventurii lor nocturne. Poate că vînaseră paraziţi de atît de multă vreme, că aceasta li se părea o noapte obişnuită. Sau poate – şi era mult mai probabil – erau toţi nebuni. Cosmo îşi strînse cureaua rucsacului şi îl urmă pe Ditto pe uşa de la casa scării.

Ceea ce însemna că şi el era nebun.

CAPITOLUL 4

Big Pig

Supranaturaliştii se întoarseră la depozit frînţi de oboseală, pe la cinci dimineaţa.

Butonul apăsat pe bulevardul Journey fusese o alarmă falsă. Un bătrîn îşi băgase mîna în cuptorul cu microunde, în timp ce acesta mergea, şi îşi declanşase alarma personală. Mulţi cetăţeni aveau alarme personale care puteau fi activate în caz de accident sau boală, chemînd o echipă de protecţie sau una medicală. Era costisitor, dar echipele private ajungeau cam cu două minute înaintea poliţiei oraşului. Şi acele două minute puteau să însemne viaţă sau moarte.

Întorcîndu-se de pe Journey, computerul de la depozit îi anunţă despre un jaf armat la o bancă din capătul select al bulevardului Journey. Supranaturaliştii se opriră pe un acoperiş şi traseră de acolo în paraziţii care se îngrămădiseră la locul faptei.

Cînd ajuseseră în sfîrşit acasă, soarele străpungea deja smogul multicolor. Pînă şi Ditto era prea obosit

ca să mai facă glume. Faţa lui mică era trasă, pantalonii de copil erau mînjiţi de sîngele celor pe care îi îngrijise.

Aşezaţi în jurul mesei înfulecau mîncarea procesată, din pachetele *flash-food*. Cosmo trase de mînerul pachetului şi aşteptă zece secunde ca mîncarea să se încălzească.

– Cred că ne-am descurcat bine, astă-seară, zise el. Nimeni nu a fost rănit şi am pulverizat o sută de creaturi.

Stefan îşi aruncă lingura de cazarmă.

– Şi mîine seară vor fi două sute în locul lor.

Cosmo termină de mîncat în tăcere, mestecînd încet.

– Şti ce cred eu?

Stefan se lăsă pe spătarul scaunului, cu braţele încrucişate. Gesturile lui ar fi trebuit să-i dea de înţeles lui Cosmo să tacă.

– Nu, Cosmo. Ce crezi tu?

Mona îi aruncă lui Cosmo o privire încercînd să-l pună-n gardă, dar el îi dădea înainte.

– Cred că dacă am afla unde locuiesc am putea să-i distrugem cu adevărat.

Stefan rîse tăios, frecîndu-şi faţa cu palmele.

– De trei ani de cînd fac asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. O, trebuie să fii vreun geniu, Cosmo. Să aflăm unde locuiesc. Uimitor!

Genunchiul reparat al lui Cosmo începu deodată să îl jeneze.

– M-am gîndit doar că...

Stefan se ridică brusc, lăsînd scaunul să alunece pe podea.

Îşi stăpîni nervii, deşi nu i-a fost uşor.

– Ştiu, Cosmo. Şi eu m-am gîndit la asta. Să le găsesc cuibul şi să-i elimin pe toţi în acelaşi timp. E o idee foarte bună. Numai că nu putem să-i găsim.

Stefan îşi aruncă furculiţa în rămăşiţele maronii din pachetul lui.

– Mi-a trecut foamea. Mă duc la culcare.

Băiatul cel înalt îşi tîrîi picioarele pînă la culcuşul lui şi trase draperia după el.

Ditto reuşi să chicotească.

– Bravo, ai nota zece la linguşit şeful, bobocule.

– Lasă-l în pace, Ditto, spuse Mona, sau te pun să stai la colţ.

Ditto rîse ridicîndu-şi pumnii micuţi.

– Eu sînt un pacifist, Mona, dar o să fac o excepţie pentru tine.

Cosmo îşi împinse mîncarea din faţă.

– N-am vrut să-l supăr.

Mona vărsă mîncarea din pachetele neterminate în farfuria ei.

– Nu e vina ta, Cosmo. Asta e toată viaţa lui Stefan. Şi cînd doarme şi cînd e treaz. Pentru asta trăieşte. Şi în fiecare noapte îşi dă seama că nu schimbăm foarte mult situaţia.

– Am impresia că mai e ceva ce nu ştiu. Mai e vreun motiv pentru care facem asta?

Ditto îşi deschise o bere şi goli sticla dintr-o sorbitură.

– Ajutăm oameni, nu e de ajuns?

– Ajutăm oameni. Nu mai e nici un alt motiv.

Mona şi Ditto îşi aruncară unul altuia priviri complice. Cosmo îi surprinse.

– Am înţeles. Nu fac încă parte din grup.

Mona îşi aşează braţul după umerii lui.

– Ştii ceva, Cosmo? Eşti prea încordat. Ai nevoie să faci o plimbare, să iei aer.

Deodată, Cosmo se gîndi la Ziplock.

– N-am ieşit la o plimbare de paisprezece ani.

– Nu e alt timp mai bun ca prezentul, zise Mona, luîndu-şi jacheta. Pot să mai stau trează cîteva ore dacă poţi şi tu. *Vamos!*

Cosmo urmă înspre lift.

– Unde mergem?

– Aşteaptă şi o să vezi.

– Ditto, mergi cu noi?

Micuţul Bartoli se aşează confortabil în fotoliu, deschizînd televizorul.

– Dacă merg cu voi? Nu, mersi. Am mers odată la plimbare cu Mona. Am avut noroc ca m-am întors cu toate degetele.

Cosmo schiţă un rînjet.

– Glumeşte, nu?

Mona îl împinse în cabina liftului.

– Nu, Cosmo, spuse ea, închinzînd uşa. Nu glumeşte, dar cui îi trebuie zece degete?

Mona îl conducea pe Cosmo prin labirintul de ţevi de alimentare şi linii de asamblare părăsite, către o

platformă mare de încărcare, la nivelul solului. Un camion greoi atîrna pe suspensii, parcat pe o rampă. Mona lovi cu palma bara de protecţie, împrăştiind un roi de cari de rugină. Carii de rugină erau o rasă de insecte tipice pentru Satellite City. Cercetătorii de la televizor spuneau că acestea sînt superinsecte şi că ar supravieţui chiar în condiţii în care nici măcar gîndacii de bucătărie nu ar rezista.

– Pigmobilul. Rabla asta veche ne-a salvat de nenumărate ori.

Cosmo trase un şut într-un cauciuc.

– N-o să mergem la plimbare în asta, nu-i aşa?

Mona ridică încet capota.

– Nu te lăsa păcălit de exterior. Prefer rablele în locul maşinilor furate. Dar nu mergem astăzi cu camionul, Cosmo. Distribuitorul motorului s-a stricat. Ne trebuie unul nou, sau măcar unul de la mîna a doua, dar foarte bun.

– Credeam că mergem să ne plimbăm pe jos.

– Pe jos ne plimbăm, spuse Mona gemînd, în timp ce trăgea de distribuitorul tubular, încercînd să îl desprindă. Nu avem de ales aici. Doar că am ceva treburi de aranjat pe drum.

– Şi pe mine de ce m-ai luat? întrebă Cosmo, cu toate că, de fapt, el era mai mult decît bucuros să o însoţească pe Mona oriunde ar fi vrut să meargă.

Avea totuşi, paisprezece ani, iar Mona era prima fată cu care vorbea fără să-l supravegheaze nimeni.

Mona înveli distribuitorul într-o cîrpă.

– Cosmo am nevoie de tine pentru acoperire.

Booshka însemna în limbajul din Big Pig furt de mașini. Erau atît de multe automobile furate în această zonă din cartierul de vest, că întreaga regiune a fost numită după îndeletnicirea principală a localnicilor.

Adolescenții booshka luau BMW-uri, Krom-uri și Benz-uri chiar din parcările din mijlocul orașului și le transformau pentru curse. În fiecare noapte, grupuri de tineri se adunau în depozite ca să pună la cale curse ilegale.

Booshka. De acolo era Mona Vasquez.

Celor doi le luară aproape o oră să meargă de pe strada Abracadabra pînă în Booshka. O luară spre sud, pe Journey, apoi traversară rîul spre vechea blocadă a poliției. Dincolo de granița marcată de mașini arse, cei doi erau pe cont propriu. Nici un echipaj de poliție nu ar răspunde unei alerte din Booshka.

Cosmo încerca să se facă invizibil, așa învățase la Clarissa Frayne. Își aducea umerii în față, mergea cu pași mărunți și nu privea în ochi pe nimeni. Mona nu era de acord cu metoda invizibilității.

– Aici, Cosmo, trebuie să mergi cu capul sus. Dacă vreunul dintre vulturii ăștia miros slăbiciune, te distrug mai repede decît distruge zahărul un rezervor de petrol.

Vulturii despre care vorbea erau grupuri de adolescenți care se întorceau acasă după o noapte de curse. Pierdeau vremea pe trotuare sau săltau pe străzi cu automobilele lor cu suspensii modificate. Aici nu exista ghidare prin satelit. Totul se făcea manual.

Cei mai mulţi dintre vulturi păreau să o cunoască pe Mona.

– Hei, *chiquita,* strigă unul dintr-un grup numeros, un tînăr musculos, cu o banderolă legată peste un ochi. Cînd vii să concurezi din nou cu noi, Mona? Ne e dor de tine.

Mona zîmbi.

– *Hola,* Miguel. Poate că o să vin să concurez cînd o să ai cu ce concura împotriva mea. Aş putea să merg pe jos mai repede decît mergi tu cu rabla asta.

Miguel gemu, ducîndu-şi o mînă la inimă, ca şi cum ar fi fost împuşcat.

– M-ai făcut la faza asta, Vasquez. Dar o să ţi-o coc eu într-o zi.

Mona continua să zîmbească, dar şi să meargă înainte.

– Vise, Miguel, vise.

După ce dădură colţul, pe Mona o trecu un fior. Teribilismul ei era doar de suprafaţă. De fapt, fata era îngrijorată.

– Credeam că o să-mi ceară să mă întorc. Miguel e un drăguţ.

Cosmo clipea des.

– Crezi?

Mona îl înghionti în umăr.

– Nu, *estupido.* Nu genul ăla de drăguţ. Drăguţii sînt cea mai mare gaşcă din Booshka. Pe vremuri participam la curse cu ei. Eram mecanicul lor, mă ocupam de maşinile de curse. Dacă te uiţi sub

banderolele pe care le poartă, o să găseşti un tatuaj la fel ca al meu.

Mona arătă spre secvenţa de ADN tatuată deasupra sprîncenei ei.

– E semnul găştii, nu-i aşa? Ce înseamnă?

Mona se aplecă mai mult, aşa încît Cosmo să poată vedea mai bine imprimeul de deasupra ochiului ei.

– E o secvenţă de ADN făcută din piese de maşini. Vezi rotiţele şi pistoanele? Înseamnă că, în fond, toţi Drăguţii sînt la fel. Trăim pentru a alerga în curse.

Continuară să meargă, apoi trecură de locuinţele de fontă şi de magazinele baricadate. Vînzătorii îşi încălzeau cuptoarele pentru comerţul stradal, apărîndu-şi ustensilele cu cîini mari şi cu arme la vedere. Alţi cîţiva membrii ai găştii strigară după Mona. Şi nu numai Drăguţii. Trecură pe lîngă grupuri de celţi, englezi, slavi, africani şi orientali. Mona îi explica pe măsură ce mergeau.

– Aceia sînt irlandezii, sînt specializaţi în furturi de camioane de pe docurile de dincolo de pod.

Mona arătă spre doi africani în costume negre.

– Tipii ăia înalţi sînt zulu. Majoritatea bodyguarzi, toţi ştiu cîte un stil de arte marţiale africane. Dacă vreunul dintre ei aruncă înspre tine cu ceva ascuţit, s-a terminat.

Cosmo încerca să se facă şi mai invizibil.

– Aceia cu piercinguri sînt buldogii. Pot să-ţi fure tot de pe bicicletă, în cîteva secunde. Te întorci să-ţi legi şiretul şi cînd te uiţi nu ţi-a mai rămas decît scheletul de la bicicletă.

– Cum ai reuşit să ieşi din gaşca drăguţilor? o întrebă Cosmo. Credeam că statutul de membru al unei găşti e ceva pe viaţă.

– Stefan m-a salvat. Acum optsprezece luni am avut un accident de curse. Unul grav. Unul din plămîni îmi era distrus şi pierdusem foarte mult sînge. Paraziţii se instalaseră deja şi îmi sorbeau energia, iar fraţii mei, drăguţii, bineînţeles că o luaseră la fugă chiar din momentul cînd am lovit pilonul ăla. Stefan îşi făcea rondul de noapte şi a auzit explozia. A venit încoace şi a pulverizat monştrii de pe pieptul meu. Ditto mi-a umflat plămînul şi m-au lăsat la spitalul general. Pe drum tot vorbeam de creaturi albastre care îmi sugeau energia, aşa că, după o săptămînă Stefan a apărut la spital şi mi-a oferit o viaţă nouă. Am acceptat-o. Nu aveam nici un motiv să rămîn în Booshka. Părinţii mei s-au dus, iar Stefan are optsprezece ani, el e sponsorul meu acum. Nici nu-ţi dai seama ce bine e să fii un cetăţean legal. Nu trebuie să stau zi şi noapte aşteptînd poliţia să vină să mă ia şi să mă arunce într-o instituţie.

– Şi drăguţii ţi-au dat drumul, pur şi simplu? Cel mai bun mecanic al lor?

Mona se opri în faţa unei tarabe şi cumpără două sandvişuri cu zacuscă. Se aşezară pe două tomberoane întoarse cu fundul în sus şi mîncară pîinea fierbinte.

– N-a fost uşor. Miguel a apărut pe strada Abracadabra într-o noapte, cu un grup de musculoşi. Stefan i-a lăsat să intre pînă la platforma de încărcare, după

care a dat drumul girofarurilor. I-a spus lui Miguel că și-au pierdut dreptul la serviciile mele cînd m-au lăsat să mor.

– Și au renunțat așa ușor? întrebă Cosmo

– Nu, răspunse Mona. Stefan le-a oferit un prototip Myishi Z12 de mașină de curse, în schimbul ieșirii mele din gașcă.

– Stefan te-a cumpărat?

Mona îl pocni din nou în umăr.

– Nu, Cosmo. Mi-a cumpărat libertatea. De-aia conducem Pigmobilul acum. Și de-asta sîntem aici, căutînd un distribuitor vechi.

Mona își termină gustarea și aruncă ambalajul într-un incinerator de stradă.

– Hai să mergem. Avem de negociat.

Cosmo o urmă pe aleea îngustă care mirosea a canalizare și a ulei de motor. Șobolanii se încăierau pe resturi de mîncare și carii de rugină se adăposteau în bucățile de grindă care ieșeau din pereții de fontă.

Mona dădu la o parte o pînză deșirată, murdară de ulei. În spatele ei se afla o ușă de oțel, cu o cameră de luat vederi.

Mona bătu ușor în ecranul de supraveghere.

– *Hola*, Jean-Pierre, deschide!

Nimic pentru un moment, apoi se auzi un zgomot static.

– Mona Vasquez, mai trăiești. Cine e puștiul?

– Cosmo e cu mine. Garantez pentru el.

Grilajul fu deschis prin telcomandă, apoi ușa se deschise larg.

– Intră, dar să nu atingeţi nimic.

Camera în care intrară era visul oricărui mecanic. Chiar pereţii păreau construiţi din piese de maşini. Erau acolo de toate, de la cele mai recente convertoare cu plasă pînă la componente ale vechilor motoare cu combustie. Trecură printr-un labirint de ziduri cu piese de schimb şi maşini aflate în diferite stadii de reparaţie.

Un bărbat înalt şi slab era îngropat pînă în brîu în motorul unui Krom cu şase roţi. Părul lui frumos, blond, era legat la spate în coadă şi fiecare părticică de piele rămasă neacoperită era înnegrită de ulei şi fum de eşapament.

– Ce mai e nou, Jean-Pierre?

Omul ieşi dintre componentele motorului şi îşi scose ochelarii-lunete.

– Vasquez, *ça va?* Cum ce mai e nou? E că trebuie să-mi plăteşti cei o sută de dinari pe care mi-i datorezi pe cutia de eşapament.

Mona rîse.

– *Vaya al infierno.* Cutia de eşapamnt era înfundată. A explodat după o sută de kilometri. Ar trebui acum să-ţi trag un şut în fundul tău franţuzesc.

Jean-Pierre ridică din umeri.

– *Très bien.* OK, am încercat şi eu.

– Îmi eşti dator şi am venit să-mi încasez datoria.

Mona aruncă distribuitorul pe masa de lucru. Găseşte-mi unul ca acesta şi sîntem chit.

– Sîntem chit? Glumeşti, Mona? Astea nu sînt uşor de găsit. Te costă optzeci de dinari, dacă găsesc unul.

Mona își încrucișă brațele.

– Treizeci de dinari, *hombre*. Și tu știi deja dacă ai unul sau nu.

Jean Pierre zîmbi larg, dinții albi contrastînd cu pielea înnegrită de ulei de motor.

– Mona, mi-a fost dor de tine. OK, treizeci de dinari, dar numai pentru că mă faci să rîd.

Jean Pierre dispăru între două suporturi de rafturi metalice.

– El e singura sursă de componente din Booshka, oarecum de încredere, îi spuse Mona lui Cosmo. De orice ai nevoie, Jean Pierre poate să-ți găsească sau să-ți facă. Găștile îl lasă în pace, pentru că fără el mașinile lor s-ar rablagi.

Jean-Pierre se întoarse învîrtind un distribuitor ca un baston. Pe umărul lui stătea cocoțat un parazit. Cosmo se trase înapoi, doborînd o stivă de piese.

– Mona, uite! Nu vezi?

Francezul se încruntă.

– Hei, *mon ami*, ai grijă cu marfa. Ce e cu tine?

Mona nici măcar nu clipi.

– Nu-l lua în seamă, Jean-Pierre. E nebun. A inhalat prea multe noxe la curse. Cîteodată i se pare că vede lucruri.

Cosmo nu-și putea lua ochii de la creatura care stătăea acolo ghemuită, așteptînd.

– Nu putem face ceva? Nu putem să-l omorîm?

Mona ridică piesele doborîte, cu ochii țintă la el.

– Taci din gură, Cosmo. Nu e nimic acolo! Nimic, pricepi?

Cosmo încercă să citească în ochii ei căprui. Văzuse şi ea parazitul. Era sigur.

– Nu e nimic. Pricep.

– Bine, spuse ea, numărîndu-şi dinarii pe masa de lucru.

În afara Blocadei, majoritatea oamenilor foloseau cărţi de credit, dar în Booshka, banii gheaţă erau de bază.

– Uite, treizeci de dinari.

Jean-Pierre aruncă banii într-un sertar.

– Toţi treizeci? Ce faci, Vasquez, nu mai joci tare?

Mona luă distribuitorul, hotărîtă să ignore parazitul cu ochi mari de pe umărul lui Jean Pierre.

– Ba da, dar ştiu să recunosc o afacere bună.

Făcu o pauză, coborînd ochii în podea.

– Cum te mai simţi în ultima vreme?

Jean-Pierre tresări.

– Curios că mă întrebi. Simt că mă strînge ceva în piept. Doar de vreo cîteva săptămîni încoace. Nu cred că e nimic grav. Ar trebui să mă duc la un doctor în oraş, dar cine are încredere în doctori, *n'est pas*?

Mona îl privi pe francez drept în ochi.

– Du-te şi controlează-te, Jean-Pierre. Am fi pierduţi toţi fără tine.

– *Certainement*. Clientul are întotdeauna dreptate.

Scose din raft un sertar în formă de coş.

– Uite, ia un set de dopuri, din partea casei, pentru clienta mea preferată.

Mona bagă dopurile în buzunar şi apoi îl sărută pe Jean-Pierre pe obraz. Parazitul se dădu la o parte din calea ei cu nonşalanţă.

– La revedere, Jean-Pierre. Şi îţi mulţumesc.

Francezul îşi duse mîna la obraz.

– Un sărut? De la Mona Vasquez? Nu eşti bolnavă, nu-i aşa?

Mona îi aruncă o privire furioasă parazitului.

– Nu, Jean-Pierre, nu *eu* sînt bolnavă.

Mona nu mai scoase nici un cuvînt pînă cînd se aflară la două străzi distanţă de atelierul lui Jean-Pierre.

– Monştrii! Cîte odată ştiu cînd necazul se apropie de o persoană.

– De ce n-am făcut nimic?

– Ce să fi făcut? Să începem să tragem în aer, în plină zi? Jean-Pierre ar fi tras şi el în noi. Nu putem face nimic aici, la fel cum nu putem să ne ducem să tragem prin spitale. Poate că Jean-Piere o să aibă un atac de cord şi paraziţii o să termine treaba. Cauze naturale, vezi tu. Sau poate parazitul o să-i soarbă doar vreo cîţiva ani din viaţă. Asta e frumuseţea rasei lor, nimeni nu află niciodată ce s-a întîmplat. Nici o crimă, nici un complot, nici un suspect, nici o victimă. Ştii, nu mai departe de acum un an, n-ai fi văzut un parazit pe-afară în timpul zilei. Dar acum se întîmplă din ce în ce mai des.

Cosmo studie mulţimea adunată în stradă. Era mai greu să vezi paraziţii în timpul zilei, dar ei erau acolo

stînd pe umerii victimelor sau umbrindu-i pe deasupra capului.

Mona îi surprinse privirea.

– Aşa e. Nu le prea place lumina, dar sînt acolo. Nu le place nici apa. Nu-i omoară, dar o baie bună poate să le absoarbă energia. De aceea mă rog în fiecare zi să plouă.

– Atunci asta e? Odată ce te alege un parazit totul s-a sfîrşit?

– Nu neapărat. Poţi să fi salvat de paramedici, sau să rezişti chiar dacă nu ţi se mai dă nici o şansă, sau, în cazul nostru, să nu ieşi să faci rondul în noaptea aceea. Paraziţii nu apar de obicei înainte ca accidentul să se producă, dar uneori mirosul morţii e prea puternic ca ei să reziste.

Trecură în grabă prin Booshka către Blocadă. Cosmo îşi ţinea capul plecat de frică să nu atragă atenţia paraziţilor. Se temea că privirea lui ar putea atrage vreunul din ei să vină să se aşeze pe umărul lui.

– Plecaţi atît de repede? spuse o voce.

Miguel şi Drăguţii atîrnau aplecaţi peste o balustradă de la etajul trei al unei clădiri.

– Trebuie să mergem, răspunse Mona. Am treabă.

– Ar trebui să mai rămîi, *chiquita*. O să se întîmple lucruri mari astă-seară. Inaugurăm motorul Myishi Z12. O să curăţăm totul în calea noastră.

– Da? Poate ar fi bine să amînaţi. Am auzit că smogul o să se îndesească mai încolo.

Miguel rîse.

– Ce spui, fato? Drăguţilor nu le pasă de smog. Astă-seară avem de lucru.

Cosmo privi în sus cu coada ochiului. O grămadă de paraziţi se agăţaseră pe zidul de deasupra capetelor drăguţilor, cu ochii lor rotunzi privind aproape cu drăgălăşenie la ţintele lor.

Mona îşi continuă drumul.

– Se pare că şi noi vom fi ocupaţi în noaptea asta.

CAPITOLUL 5

Drăguţii şi Buldogii

Douăsprezece ore mai tîrziu, Cosmo se afla din nou în Booshka. De data aceasta, pe bancheta din spate a Pigmobilului, împreună cu ceilalţi supranaturalişti. Mona parcă în umbra unei barăci din tablă ondulată, vizavi de sediul drăguţilor: un post de poliţie abandonat în interiorul Blocadei. Afară totul se închisese pentru noapte, iar străzile erau pustii, cu excepţia unor grupuri de tineri, care hoinăreau pe străzi, şi a celor fără adăpost.

Lui Stefan nu-i convenea situaţia.

– Paraziţii se pot înşela. Am putea să ne pierdem toată noaptea.

– Dar erau atît de mulţi, Stefan, răspunse Mona. Dacă ar fi unul, ar putea fi o greşeală, dar creaturile aşteptau un dezastru de proporţii. Miguel şi drăguţii scot Myishi Z12 în noaptea asta. Fără îndoială că vor cîştiga, iar celelalte găşti vor face scandal.

Stefan ridică din umeri.

– Găștile întotdeuna fac scandal.

Ochii Monei scînteiară.

– Băieții ăia au fost familia mea pentru mult timp, Stefan. Trebuie să ai grijă de familia ta, tu ar trebui să înțelegi asta.

– Bine, zise Stefan, cu ciudă. O să-i urmărim cîteva ore după care ne întoarcem la computer.

– Mulțumesc, Stefan.

Ditto se întoarse de la fereastră.

– Gata, toată lumea? Pornim.

Drăguții părăseau parcarea subterană a poliției într-un șir de Krom-uri modificate, în frunte cu Miguel care conducea un Myishi Z12 bine camuflat.

– Uite-o, a spus Mona. Prețul libertății mele.

Cosmo șterse un ochi în geamul murdar prin care să poată vedea.

– Nu pare cine știe ce.

Mona porni motorul Pigmobilului. Era surprinzător de silențios pentru cît de mare era camionul.

– Asta e partea grozavă. Dacă drăguții ar apărea cu Myishi Z12, nimeni nu ar paria împotriva lor. Așa, pot să cîștige mai mulți bani.

Intră pe șosea, rămînînd la o distanță sigură în urma convoiului drăguților.

– Nu mi-ai povestit niciodată cum ai făcut rost de mașină, Stefan.

Stefan rînji.

– Am „eliberat-o" din divizia experimentală Myishi. Testau două mașini și una dintre ele nu a luat curba.

A intrat drept într-un depozit de combustibil. Am urmărit un roi de paraziţi în clădire şi am început să trag. Avocaţii se apropiaseră prea mult de mine şi am luat cealaltă maşină. E uimitoare, cu ani de zile în avans faţă de concurenţă. Are şi suporturi pentru aripi, dacă vrei să o modernizezi. M-a durut inima să mă despart de ea.

Mona îl înghionti în piept. Era un gest de afecţiune din partea ei.

– OK, Stefan. Mulţumesc. De cîte ori trebuie să mai spun asta?

– Încă de cîteva mii de ori ar fi suficient.

Drăguţii se plimbau în josul străzii, ca la paradă, sunînd din claxoane personalizate, şi trezind tot cartierul. Curînd, o mulţime de oameni ieşiră la balcoane, fluturînd banderole. Miguel saluta de la fereastră cu un aer regal. Mona rămase în urmă cu Pigmobilul pînă cînd aceştia eliberară Piaţa Roşie. Convoiul vira către est.

– Bun, mergem spre est. Acolo e ţinutul Buldogilor. Acolo cursele se ţin la vechea fabrică Krom.

Ditto introducea acesta informaţii în computerul de bord şi, în cîteva secunde, serverul de la depozit trimise un plan al fabricii.

– E perfect. Dacă folosesc liniile de asamblare au două benzi de cinci kilometri aşezate pe asfalt solid.

– Accesul? a întrebat Stefan.

– Şase uşi la nivelul solului, pe care presupun că nu le vom folosi.

– Corect.

– Atunci recomand linia panourilor solare de pe acoperiş. Fără îndoială că localnicii nu au mai folosit de mult panourile, aşa că ar trebui să ne putem căţăra pe grilajul de deasupra.

Cosmo gemu. Iar acoperişuri. Dar nu spuse nimic cu voce tare.

Stefan părea că-i citeşte gîndurile.

– Nu-ţi face griji, Cosmo, zise el. Te-ai descurcat bine noaptea trecută. Ai lansat puntea aia ca un pompier. N-a fost rău nici cu arma electrică, cu toate că ai lovit mai mult pereţii decît paraziţii.

– Un colmpliment de la Stefan Bashkir? spuse Mona, prefăcîndu-se surprinsă. Ar trebui să-l înregistrezi şi să-l asculţi în fiecare noapte, că probabil altul n-o să mai auzi.

Cosmo rîse, dar cuvintele lui Stefan îl mişcau. Pentru prima dată se simţi aproape ca şi cum ar fi făcut parte din grup.

Mona strecură Pigmobilul pe mai multe alei înguste, îndoindu-i oglinzile laterale pînă cînd acestea se lipiră de uşi. În faţă, se zărea fabrica Krom, cu lumini portocalii licărind pe panourile goale de pe acoperiş.

– Aici trebuie să fie, zise Mona, oprind motorul şi mutîndu-se în spate. Tre' să fie cel puţin cincizeci de Buldogi înăuntru, toţi înarmaţi cu puşti vechi, care funcţionează cu praf de puşcă, sau cu ceva de îm-

pachetat, sau cu arme cu şocuri electrice. Părerea mea e că ori va fi un accident, ori găştile se vor încăiera.

Stefan dădu din cap.

– Bine. Noi nu ne amestecăm decît atunci cînd se va întîmpla ceva. Apoi vom avea grijă de micii noştri prieteni.

Monei nu-i plăcea planul.

– N-ar fi mai bine să intervenim, să le stricăm adunarea, ca să prevenim dezastrul?

– Nu. Nu putem prevedea viitorul. Poate tocmai atunci cînd intervenim cauzăm dezastrul.

Era logic, recunoscu Mona, deşi nu îi plăcea planul. Stefan puse o mînă pe umărul ei.

– Te simţi bine, Mona? O să poţi face treaba?

Mona introduse un acumulator în arma ei electrică.

– Nu-ţi face griji pentru mine, Stefan, Ştiu pentru ce am venit aici.

– Bine. Urcăm pe scara de incendiu, intrăm prin acoperiş pe grilajul din interior. Fiţi vigilenţi, găştile s-ar putea să se mai fi deşteptat şi să fi pus santinele pe acoperiş.

Ditto îşi lipi trusa de prim ajutor cu scai pe piept.

– Cînd or zbura porcii!

Aleea era atît de îngustă, încît a trebuit ca ei să coboare mai întîi din Pigmobil şi apoi să se urce pe acoperişul acestuia, ca să ajungă la scara de incendiu a clădirii Krom. Ţipetele de încurajare şi zgomotul motoarelor ambalate abia dacă erau camuflate zidurile fabricii. Ultima treapă a scării de incendiu

era cu un metru mai sus de înălţimea la care ajungea Stefan. Decît să pună o scară, Stefan îl apucă pe Ditto de curea.

– Eşti gata?

Ditto dădu din cap

– Hopa sus!

Stefan îl ridică pe bărbatul-copil sus, pînă cînd acesta putu prinde treapta de jos a scării de incendiu. Greutatea lui trase scara în jos, la nivelul solului. Urcară unul cîte unul, cu Stefan ţinînd spatele. Cel care risca cel mai mult să rupă o treaptă era tînărul cel înalt.

Scara de incendiu rezistă la greutatea lor şi, în cîteva minute, supranaturaliştii erau cu burta lipită de panta domoală a acoperişului, privind prin rama goală a unui panou solar. Dedesubtul lor se întindeau rămăşiţele unei megafabrici unde lucraseră odată mai mult de douăzeci de mii de locuitori ai oraşului.

Liniile de asamblare fuseseră ridicate şi acum erau susţinute pe grinzi sudate. De pe androizii constructori se furaseră toate componentele care puteau folosi la ceva şi rămăseseră atîrnînd în suporţii lor ca nişte schelete de roboţi. Sisteme complicate de bare şi şine magnetice suspendate se legănau în aer, prinse cu cîrlige, cleme şi spoturi luminoase, atîrnînd ca nişte bijuterii mecanice.

Buldogii şi Drăguţii stăteau faţă în faţă, după străvechi obiceiuri, tribale chiar. Erau cel puţin o sută de membri ai găştilor postaţi în jurul vehiculelor, cu

pieptul scos, bărbia ridicată, sugîndu-şi burţile. Chiar şi vehiculele erau ca nişte cozi de păun. Spoilere uriaşe, cu inserţii grafice digitale, pneuri retro din cauciuc şi capote scoase ca să se vadă motoarele zvîcnind. Numai Myishi Z12 nu era ornat. Era ca o panteră care se odihnea.

Cursele începuseră deja. Maşinile, două cîte două, erau suite pe linia de asamblare, mîncînd pista de cinci kilometri şi lăsînd în urmă noxe de benzină şi nitraţi. Regulile erau simple. O poartă electrică era coborîtă pe fiecare bandă. Cînd poarta se ridica, şoferul călca acceleraţia pînă la podea. Dacă pornea prea tîrziu, cursa era ratată. Prea devreme, încărcătura electrică a porţii ar fi azvîrlit maşina de pe pistă, cu şofer cu tot. Primul care trecea de marcaj primea onorurile şi premiul cîştigătorului.

Supranaturaliştii nu erau singurii care priveau de la înălţime. Zeci de paraziţi stăteau agăţaţi ca păienjenii de infrastructură şi îşi dădeau drumul să absoarbă cîteva picături de energie de la cîte un şofer rănit. Ca de obicei, şoferii nu observau grupul de paraziţi gata de atac.

Cosmo îşi scoase arma electrică.

– Aşteaptă, îl instrui Stefan. Nu e acesta accidentul major. Nu vin atîţia paraziţi pentru cîteva răni uşoare. Trebuie să stăm deoparte pînă cînd o să se întîmple ceva grav.

Dar şi degetele lui Stefan fremătau pe arma lui electrică. Era evident că îl tortura pînă şi gîndul că-i

lăsa pe paraziți să fure chiar și un strop de esență vitală. Uneori liderii trebuie să ia decizii grele.

Ditto își consultă altimetrul de pe mînă.

– Sîntem la cel puțin 60 de metri deasupra pămîntului. Dacă se întîmplă ceva pînă la urmă, n-o să pot să ajut pe nimeni. Și singurul motiv pentru care eu sînt aici e ca să fac oamenii bine. Știți ce părere am despre pulverizarea paraziților, așa că, dacă nu pot să vindec, aș putea să mă întorc la vechea slujbă. Se plătește mai bine și nici nu trebuie să suport toanele voastre de adolescenți.

Privirea lui Stefan era atît de concentrată, încît ar fi putut face găuri în titaniu.

– Ditto, nu e timpul acum.

Ditto îi întoarse și el o privire înțepătoare.

– Nu e timpul? Acum nu mai salvăm vieți decît cînd zici tu? Ei, dacă aș fi știut asta, aș fi rămas acasă, în palatul nostru, și aș fi băut cîteva beri.

Stefan scrîșni dinții. Și de frustrare, dar și ca să se abțină să nu zîmbească.

– Ditto, într-una din zilele astea o să te înscriu la grădiniță. Bine, ia-o pe Mona și coborîți aproape de nivelul solului. Însă fără riscuri. Ăștia nu sînt oamenii cu care avem noi de-a face în general. Sînt ucigași înarmați. Dacă poți ajuta pe cineva, ajută-l, dar sfatul meu e să-l tranchilizezi întîi. Și purtați lentilele de refracție. Nu se știe niciodată.

Ditto zîmbi malițios.

– Stefan, ești un drăguț.

Copilul Bartoli coborî cu paşi mărunţi, dar siguri şi sprinteni, pe o scară care conecta nivelele. Mona alerga după el, înjurînd în spaniolă. Traversară ţevile şi şinele şi ajunseră călare pe o conductă suspendată deasupra liniei de asamblare. În cazul unui dezastru, ar fi fost simplu să lanseze o punte pînă la pămînt.

Stefan îi urmărea prin binoclu.

– Sînt în siguranţă.

Cosmo se întinse lîngă el pe grilaj.

– N-ar trebui să mergem şi noi jos cu ea... cu ei?

Stefan îşi ţinea în continuare privirea aţintită pe scena de jos.

– Îţi dau un sfat, Cosmo. Nu te ataşa prea mult de Mona. E cel mai bun identificator din cîţi am văzut, dar într-o zi o să meargă mai departe. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, putem să le păzim spatele de aici. Dacă sînt atacaţi, putem crea o diversiune ca să atragem focul asupra noastră.

Cosmo oftă. „Să atragem focul" suna mai periculos decît tot ce făcuseră pînă atunci.

Stefan interpretă greşit oftatul.

– Nu-ţi face griji, puştiule, spuse el, lovindu-l jucăuş în placa robotix. Nu cred că v-au învăţat tactici militare la Clarissa Frayne.

Lovitura în joacă îi aminti lui Cosmo că avea în corpul lui părţi care nu erau ale lui. Cît de mult se schimbase într-o săptămînă. Un genunchi nou, frunte nouă, prieteni noi, viaţă nouă. Cosmo privi în jos către cei o sută de membrii de gaşcă înarmaţi. Viaţă nouă – pînă cînd?

Ditto își ținea ușor echilibrul pe conductă. Era un bun gimnast chiar dacă era mic de statură. Poate că te obișnuiești cu corpul tău dacă nu își schimbă dimensiunile mai mulți ani la rînd.

– Deci, îți place puștiu'? întrebă el pe ton de tachinare, care îi strîmba fața lui angelică. Micul tău *chico?*

– Da, sigur că-mi place Cosmo. E un băiat bun, învață repede.

Mona se întinse pe conductă căutîndu-l prin mulțimea de jos pe Miguel. Dacă ar avea șansa să salveze pe cineva, acela ar fi Miguel. O luase de pe străzi și o primise la el cînd niște băieți o prinseseră, în timp ce încerca o manevră *booshka* pe o mașină care aparținea Drăguților. În loc să o pedepsească, Miguel o pusese la muncă.

Ditto chicotea.

– E băiat bun? Haide, Vasquez, acum vorbești cu mine. Ești din ce în ce mai puțin morocănoasă de cînd a venit el.

– E vorba despre prietenie, OK? E bine să am pe cineva e vîrsta mea pe strada Abracadabra.

Ditto continua să o împungă.

– Nici nu poți să zici că arată bine. Încă nu i-a crescut părul, ca să zic așa, iar fruntea arată ca și cum s-ar ascunde sub ea un arici.

– Măcar e înalt, spuse Mona tăios.

– Ești protectivă acum? Sesizez, cumva, o fisură în armura Vasquez?

Mona n-ar fi recunoscut-o niciodată în faţa copilului Bartoli, dar într-un fel, acesta avea drepate. Puştiul orfan era interesant. Ce intrare îşi făcuse în vieţile lor, fumegînd pe un acoperiş! Apoi îi salvase viaţa. Băiatul trebui să aibă personalitatea unui urs flămînd ca ea să nu-l placă.

– Îmi e prieten şi atît. Poate că acesta e un concept prea *complex* pentru ca tu să-l înţelegi.

Ditto rînjea, mulţumit că înţepăturile lui avuseseră efect.

– O, vorbe mari, acum, nu-i aşa? Oi fi eu mic, Vasquez, dar am mai multă minte în capul meu mic decît toţi supranaturaliştii la un loc.

Mona îşi îndreptă arma electrică spre micul ei companion.

– Nu mă mai enerva, Ditto. Crezi că nu ţi-aş trage un glonţ de gumă? Asta crezi? Dacă-i aşa, te înşeli!

Ditto îşi ridică palmele.

– Ameninţări cu violenţa? Nu-mi dădusem seama pînă acum cît de serioasă e treaba. Şi cît de repede a devenit serioasă. Cine ar fi ghicit?

Ditto se opri şi zîmbi sincer.

– Dar, serios, e-n regulă puştiul ăsta, Cosmo. Mă bucur că ţi-ai găsit un prieten.

Mona protestă.

– Vorbeşti de el ca şi cum ar fi un căţel.

– Încerc să vorbesc serios. Mona, eşti tînără. Adolescentă. Ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă. Eu, deşi nu par, sînt prea bătrîn. Iar Stefan, cea mai

mare parte a timpului, nu are dispoziţia necesară să stea de vorbă.

Telefonul lui Ditto vibră în buzunar.

– Mesaj de sus, spuse el. „De-a ce vă jucaţi voi doi? Închideţi-vă gurile şi ţineţi-vă ochii deschişi."

Copilul Bartoli făcu cu mîna, vag, în direcţia lui Stefan.

– Ar fi bine să te concentrezi pe treaba pe care o ai de făcut, Mona, dacă nu, va trebui să-mi exersez autoritatea.

Mona se strîmbă.

– Şti ceva? Dacă n-ai avea 90 de centimeti...

– 92! spuse Ditto ţîfnos.

Jos, în fabrică, situaţia se încingea. Cursele mai puţin importante se ţinuseră deja, iar acum erau aduse la rampă maşinile favorite. Buldogii se adunaseră în jurul unui bolid cu şase roţi, care huruia şi arunca impulsuri electrice în aer. Bolidul avea anvelope late, imprimeuri de plasmă şi ţeavă de eşapament dublă, vibrînd la coada vehiculului. Ca şi Buldogii, maşina era zgomotoasă şi forţoasă. Pentru Buldogi, imaginea era totul. Cel care va ieşi victorios în competiţia din acea seară, va folosi probabil cîştigul ca să-şi umfle muşchii, implantîndu-şi nişte saci de soluţie salină sub epidermă.

Prin comparaţie, automobilul de curse Myishi părea blînd. Caroseria avea linii curbe şi de sub bara din spate ieşea o singură ţeavă de eşapament şi nu avea decît patru roţi. Era ridicol. Buldogii nu erau

impresionaţi. Urlau către tavan. Era metoda lor caracteristică de a-şi exprima dispreţul.

Mona îşi dădu ochii peste cap.

– Buldogii! Ultimii oameni!

Mona nu era atît de calmă precum părea. Orice s-ar fi întîmplat urma să se petreacă în curînd. Moartea se simţea în aer. Şi paraziţii o simţeau, îngrămădindu-se tot mai jos pe zidurile fabricii.

Telefonul lui Ditto vibră din nou.

– Alt mesaj, mormăi el. Da' ce crede Stefan, că sînt secretara lui?

Scoase telefonul din buzunar şi citi mesajul.

– Citeşte asta, spuse Ditto, cu vocea gîtuită.

Mona întinse mîna după telefon, păstrînd un ochi atent la scena de dedesubt. Literele negre ieşeau în evidenţă pe fondul ecranului verde.

„Au zburat porcii, spunea textul. Buldogii au pus o santinelă. E în spatele vostru."

Mona auzi zgomotul unei arme electrice încărcîndu-se, chiar lîngă urechea ei.

Cosmo sări în picioare.

– Trebuie să-i ajutăm.

Stefan îl apucă de guler, trăgîndu-l înapoi.

– Stai jos, Cosmo, nu faci decît să te expui.

– Dar o să fie omorîţi! protestă el.

Stefan se rostogoli, astupîndu-i gura lui Cosmo cu o mînă.

– Ascultă-mă cu atenţie, Cosmo. Ştiu ce fac. Fac asta de trei ani de zile. Tu, ai trăit toată viaţa într-un orfelinat. Tot ce ştii tu despre misiuni comando poate fi scris pe indispensabilii lui Ditto. Înţelegi ideea?

Cosmo dădu din cap afirmativ.

– Bine. Urmărim şi vedem cum evoluează lucrurile. Mona şi Ditto ar putea avea şi ei ideile lor.

Stefan îşi retrase mîna. Cosmo trase aer în piept, respirînd sacadat.

– Şi dacă îi împuşcă?

Stefan îşi întoarse privirea fixă spre scena care se desfăşura dedesubt. Clipea des, iar mîinile îi erau încleştate pe grilaj. Nu deţinea controlul, aşa cum pretindea el.

– Dacă îi împuşcă, vor plăti.

„Poate, gîndi Cosmo, dar mai mult vom plăti noi."

Santinela Buldogilor era aproape în pielea goală, cu excepţia unor pantaloni scurţi, negri, iar pielea îi era tot neagră. Nenatural de neagră. Ditto îşi dădu seama după ce îl studie cîteva secunde, că pielea omului era aproape complet tatuată. Iniţial, nu distingea nimic în cerneală, apoi observă nişte spirale stranii şi cîteva modele hipnotice.

– Îţi place? îl întrebă santinela. Acoperire totală cu tipare hipnotice jamaicane. Nu costă decît trei nouăzeci şi nouă la salonul de tatuaje Pata de Cerneală. Întreabă de Sasha.

– O, făcu Ditto.

Modelele erau peste tot. Cum putuse să nu le observe? Mona pocni din degete în faţa lui.

– Nu te uita la cerneală, *estupido*. Tiparele hipnotice o să te adoarmă pe loc.

– Aşa e, spuse santinela. Un şofer de taxi, odată, se uita fix la mine în oglindă. A adormit la volan.

Îşi îndreptă ţeava armei către Mona.

– Acum să trecem la treabă. Ridicaţi-vă! Aveţi suficient timp cît să ajungeţi la ultima voastră întîlnire.

Ditto deschise gura să comenteze ceva, dar Mona i-o astupă cu mîna.

– Nici o problemă, *amigo*, ia-o înainte.

Santinela tatuată îi îmboldea să coboare pe o scară abruptă, care ducea la nivelul de jos al fabricii. Ceilalţi Buldogi păreau mult mai înalţi cînd îi priveai de jos în sus. Îi îmbrînceau pe intruşi, îi ameninţau cu armele, lătrau după sînge.

Liderul lor ieşi în faţă. Îţi dădeai seama că e lider după cuvîntul „Căpetenia" înscris pe pieptul lui cu lumini subcutanate care licăreau neîncetat.

– Ce avem aici, Shadow? spuse el cu o voce care semăna cu răgetul unui animal sălbatic.

O creastă metalică îi tremura pe cap. Căpetenia chiar răgea. Probabil că făcuse o operaţie la corzile vocale, ca să obţină efectul acela.

Shadow îşi împinse trofeele în ring.

– Doi mici cari de rugină, care stăteau agăţaţi de conducte.

Căpetenia îi luă pe cei doi intruşi.

– Bine, legaţi-i pe capote, o să fie nişte ornamete pe cinste.

Zeci de mîini se repeziră la cei doi, ridicîndu-i brutal deasupra capetelor.

– Aşteptaţi, spuse Miguel, blocînd calea Buldogilor.

– Nu îi legi de capota mea, Căpetenie! Maşina asta e aerodinamică. Aşa ceva i-ar lua din viteză. *Comprende?*

Mona îi aruncă o privire tăioasă dintre o pădure de braţe.

– Mersi mult, Miguel. Credeam că-ţi pasă.

Creierul Căpeteniei se angrenă şi făcu conexiunea.

– O cunoşti pe copilă?

Miguel oftă adînc. Încă o seară ratată.

– Da, e.... sora mea mai mică. I-am spus să stea acasă, da'i plac cursele. Cred că le are-n sînge. Fă-mi o favoare şi dă-i drumul.

Luminile de pe pieptul Căpeteniei licăreau mai rapid, alergînd în acelaşi ritm cu inima.

– Nu ştiu, omule. Regulile sînt reguli.

Miguel insistă.

– Haide, *hombre,* nu mă pot întoace acasă fără *nena.*

– De ce nu, omule? Adolescenţii nu fac altceva decît să irosească spaţiul şi aerul.

– Aşa e, dar fata e unul din cei mai buni şoferi ai noştri. E aproape la fel de bună ca mine. N-ar fi bine să irosim toate lecţiile de şofat care le-am investit în ea. În cîţiva ani o să facă praf cauciucurile.

Un zîmbet răutăcios se întinse pe faţa Căpeteniei. Creasta sîrmoasă îi vibra, în timp ce rîdea.

– Bine, omule, am o afacere pentru tine. Să conducă fata ultima cursă.

– *Que no!* protestă Miguel, în nici un caz! Maşina asta e copilul meu!

– Tu alegi. Ori maşină, ori ea!

Miguel îşi dădu jos banderola de pe cap şi o strînse în ambele mîini.

– OK, o să conducă, zise el şi îndrepta un deget rigid către Mona. Dacă ratezi, o să mi-o plăteşti, Mona.

Nu prea avea ce alege. Ori maşina, ori ea! Oricum, Mona chiar că nu avea de ales. Zeci de braţe o purtară pe sus, pînă la Myishi Z12. Se simţi aproape îndoită în două şi băgată în maşină prin geamul lateral. Ditto fu aruncat pe scaunul din dreapta.

– Poţi să-ţi iei şi mascota, spuse Căpetenia, legîndu-se cu centura în maşina concurentă a buldogilor. Ai nevoie. Să-ţi poarte noroc!

– Mascotă! pufni Ditto, scrîşnind din dinţi. Idiotul! Cac de implanturi! Aş vrea să-l pocnesc de să-l las lat! Literalmente! S-a uitat în oglindă să vadă cum îi stă părul ăla blond? Ştii să conduci chestia asta, nu?

Mona studie şirul năucitor de taste şi indicatoare.

– Da, probabil. Teoretic...

– Crezi că ne vor lăsa să facem o tură de probă?

Pe lîngă maşină, grupuri de lideri de găşti, clocotind de adrenalină săreau în sus de nerăbdare. O grămadă

de tineri umflați, tatuați și pompați cu testosteron, care pariaseră bani grei pe cursa aceea.

– Nu, nu ne dau nici o tură de probă.

Mona putea să conducă sau să repare orice obiect cu roți. Dar aceasta era o mașină de curse pe nitrați, nu era Pigmobilul. În general, piloții de curse băgau un amestec de oxid de nitrați în combustibilul obișnuit pentru un impuls de viteză, cînd era necesar. Dar mașina asta avea drept combustibil chiar oxid de nitrați încălzit. Pentru că nitratul se consuma așa de repede, întreaga mașină fusese transformată într-un rezervor de combustibil. Fiecare bară de susținere și fiecare panou era umplut cu amestecul exploziv. Nimeni nu știa cu adevărat cum să conducă o asemenea mașină.

Miguel se aplecă la fereastră.

– Spune-i lui Stefan că-mi datorează o mare favoare.

– Spune-i tu, îl repezi Mona. Eu în zece secunde o să fiu o pată de carbon pe asfalt.

– Nu trebuie decît s-o ții drept și să lași nitratul să-și facă treaba. Pedalele sînt standard, dar calcă frîna devreme. E teroare s-o oprești. Dacă pierzi cursa asta, Vasquez, ar fi bine să părăsești orașul, acoperită de rușine.

Căpetenia claxona nerăbdător.

– Am vreo două întrebări, spuse Miguel. Unde e Stefan și ce căutați aici?

Mona își așează mîna pe brațul lui.

– Cînd se va întîmpla, vei afla. Ţine doar capul jos şi pregăteşte-te să fugi.

Miguel îşi aşează banderola în stilul gangsterilor.

– Noi sîntem Drăguţii, frumuşico, nu fugim niciodată!

Şi cu replica lui de dur, dus a fost! La băieţii lui, la nivelul de jos al fabricii.

Telefonul lui Ditto vibră. Îl scoase pe furiş. Pe ecran era un singur semn de întrebare. Ditto compuse un mesaj de răspuns.

„Staţi pe poziţii, spunea mesajul lui. Totul e sub control."

Mona îşi întinse gîtul să citească textul.

– *Sub control?* Anunţă-mă cînd sîntem în încurcătură.

Porţile fură coborîte pe braţele roboţilor Krom, alimentate de un generator portabil. Cîte un grilaj scînteietor se aşează în faţa fiecarei maşini. Căpetenia urla. Imprimeurile de pe apărătorile maşinii lui arătau buldogi alergînd, cu balele scurgîndu-li-se. Ceilalţi Buldogi preluară strigătul lui canin, pînă cînd toată fabrica răsuna de urletele membrilor unei găşti de dezaxaţi.

– Nu ştiu ce e mai sănătos, spuse Ditto. Să cîştigăm sau să pierdem.

Mona apăsă butonul de pornire, trezind maşina din punctul mort.

– N-am de gînd să stau pe aici să aflu.

Ditto se ţinu de bord, agitat.

– Să nu faci vreun gest nechibzuit, Mona. Eu sînt doar un copil.

– Ţine-te bine. Şi stai ghemuit.

Porţile se ridicară încet, cu o cascadă de scîntei care săreau pe spectatorii de jos. Căpetenia bubuia cu pumnii în acoperişul maşinii lui, îndoindu-l. Era atît de surescitat, că ar fi putut să îşi scurtcircuiteze becurile.

Mona băgă maşina în viteza întîi. Cutia de viteze manuală fusese instalată de Drăguţi, cu toate că nu prea ar fi avut timp să ajungă la viteza a şasea. Decît dacă ar fi sărit peste cîteva trepte. Automobilul Z12 se lansă ca o panteră după vînat. Fata îl stăpînea cu ambreiajul.

Distanţa dintre poartă şi suprafaţa pistei era acum de un metru. O cascadă de scîntei, care dansau prin faţa ei, îi obstrucţionau cîmpul vizual. Buldogii trăgeau focuri în aer. Paraziţii se apropiau. Poate pentru ea. Orice ar fi urmat să vină, era aproape. Oricît de ridicol ar suna.

Porţile se mai ridicară o treaptă, zgîlţîindu-se din ţîţîni.

– Haide! strigau Drăguţii, într-un glas. Porneşte! Porneşte!

Mona tura motorul, dar nu pornea.

– Nu încă.

Căpetenia nu mai stătu pe gînduri. Călcă acceleraţia pînă la podea şi ţîşni pe sub poartă. Era prea devreme. Spoilerul de pe spate prinse porţile. Dar nu se

produse nici o explozie, nici o scurgere de mii de volţi prin şasiu. Spoilerul se topi doar, într-o mîzgă neagră, acoperind pe jumătate fereastra din spate. Căpetenia mergea înainte.

– Cauciuc! spuse Mona cu dispreţ. Parşivul!

– Porneşte! urlau Drăguţii, aproape în lacrimi.

Căpetenia înaintase un kilometru pe pistă şi nici nu dăduse drumul la nitraţi încă.

– Nu acum. Încă nu.

Ditto o înghiontea în umeri cu pumnii lui mici.

– Ce faci, Vasquez, eşti nebună?

– Încă o secundă.

Căpetenia ajunsese la doi kilometri depărtare. Doi şi jumătate. Mergea cu cel puţin trei sute de kilometri la oră şi cauciucurile scoteau un fum negru. Drăguţii adunaseră în jurul maşinii, scoţîndu-şi armele din buzunare. Buzele lui Miguel se strînseseră într-o grimasă.

– E timpul să mergem, şopti Mona, călcînd acceleraţia şi ridicînd ambreiajul. Z12 ţîşni înainte, ca fulgerul lui Thor brăzdînd văzduhul. Injecţia de nitraţi îi lipi pe Mona şi pe Ditto de spătarele scaunelor. Dacă tetierele nu ar fi fost căptuşite, craniile lor ar fi crăpat ca nişte coji de ouă. Vedeau distorsionat, culorile le fugeau prin faţa ochilor şi fuzionau. Nimic nu se vedea clar, în afară de pistă.

Mona îşi ţinea încheieturile mîinilor fixate pe volan, ca să păstreze direcţia. Pe margini, totul se dizolva în urma lor, dar în faţă pista era o fîşie solidă,

neagră, în care vedea prin parbrizul de cristal bolidul Căpetenei crescînd din ce în ce mai mare. Pe lîngă Z12, maşina Căpeteniei părea că merge cu spatele, deşi Buldogul nu-şi dădea seama de asta. El trăgea deja focuri de victorie pe fereastră.

„Uită-te în oglindă, fraiere, se gîndea Mona. Vezi ce se strecoară în urma ta."

Părea că Buldogul chiar asta făcuse, pentru că ţeava lui dublă de eşapament scoase flăcări albastre, pe măsură ce nitraţii erau injectaţi în motor. Bolidul se lansă cu cincizeci de kilometri la oră peste viteza pe care o avea deja. Era prea tîrziu, Z12 era un glonţ automat, care încingea pista în urma lui ca fulgerul pornit din pîntecul unui nor.

– Uimitor! zise Mona printre dinţii strînşi. E o fiară!

Ditto îi aruncă un rînjet Căpeteniei, în timp ce-l întreceau. Un rînjet iritant care l-ar fi făcut pe cel căruia îi era adresat să vrea să-i provoace nişte răni cumplite. Probabil că buldogul nici nu văzuse cealaltă maşină, cu atît mai puţin rînjetul copilului Bartoli, dar acest lucru îl făcu pe Ditto să se simtă mai bine.

Trecură linia de sosire, activînd artificiile care marcau victoria. Cinci kilometri, în mai puţin de un minut! Zidul fabricii se zărea din ce în ce mai mare înaintea lor.

– Ai uitat să frînezi, strigă Ditto, acoperind huruitul motorului. Fostul tău prieten a spus să frînezi din timp!

Mona călcă accelerația pînă la podea, apropiindu-se de bariera sunetului.

– Nu e fostul meu prieten. Şi chiar vrei să te opreşti să stai de vorbă cu Căpetenia?

– Mai bine, nu. Dar avem de ales?

– Putem trece prin porți.

Ditto se ține de nas şi suflă ca să i se desfunde urechile, în caz că presiunea îl împiedicase să audă bine.

– Să trecem prin... eşti complet nebună?

– Gîndeşte-te. Depăşim capătul rampei la o viteză de circa trei sute la oră. Poarta nu e decît un polimer, iar maşina e dintr-un aliaj ranforsat. Avem şanse mari de reuşită.

– Trebuie să existe şi altă cale.

– Te ascult. Ai trei secunde!

– Mona, nu mă face să te lovesc.

– Dacă ai cumva vreun baros în buzunar, o să încep să mă îngrijorez.

Ditto se aşează în poziția de impact, cu capul între genunchi.

– O să murim, bombăni el.

Zidul de fontă brută se zărea în fața lor, la cîteva secunde distanță. Un convoi de maşini ale găştilor se întreceau la nivelul de jos al fabricii. Deasupra, paraziții se îngrămădeau, coborînd şi mai aproape de nivelul solului. Şi mai era ceva, un factor pe care nimeni nu îl anticipase. Ceva rar întîlnit în Booshka: paralegiştii.

Maşina se opri brusc.

– Ce? făcu Mona.

Toate cele patru roţi se opriră simultan şi două mii de paraşute de frînare ţîşniră din spoilerul de la spate.

– Nu e bine, bmbănea Mona, luptîndu-se cu volanul înţepenit.

Capacul bordului se retrase lăsînd să se vadă un mesaj scris cu litere luminoase: „Myishi Z12 e oprit de la distanţă. Îndepărtaţi-vă de vehicul."

Maşina se răsuci pe loc şi se opri cu o roată atîrnînd în afara pistei.

Ditto ridică încet capul, din poziţia lui de impact.

– Sîntem morţi?

– Nu, ne-au oprit!

Ditto se îndreptă în scaun uşurel.

– Slavă Domnului!

Mona ieşi din maşină scuturîndu-şi capul, ca să scape de ţiuitul din urechi, cauzat de viteză. Situaţia avea să devină curînd critică şi de aici încolo mergea din rău în mai rău. Găştile aveau să apară în orice clipă şi de data asta Miguel nu-i mai putea salva, nici dacă ar fi vrut. Îşi ridică privirea în sus. Stefan era singura lor şansă. Era acolo sus veghindu-i ca un înger păzitor. Avea să vină. Ea ştia asta.

Dar mai era ceva. Deasupra lui Stefan şi Cosmo. Mai multe siluete neidentificate.

Ditto ieşi împleticindu-se din maşină.

– Mă gîndeam şi eu, Vasquez, dacă nu mai mergem, cine ne-a oprit?

Mona arătă spre cele cîteva zeci de siluete în cădere liberă spre panourile solare ale fabricii.

– Ei ne-au oprit.

Deasupra, pe scheletul metalic al fabricii, Cosmo şi Stefan priveau cursa cu un amestec de teroare şi fascinaţie. La un moment dat, telefonul lui Stefan vibră. Verifică ecranul.

– Ce spune? întrebă Cosmo.

Stefan şterse textul.

– Spune că totul e bine, ne vedem mai tîrziu.

– Bine, înţeleg. Nu mai întreb.

Stefan urmări încheierea cursei prin binoclu.

– Curios.

– Curios? întrebă Cosmo. Ce e curios?

Stefan îi dădu binoclul.

– S-au oprit. Şi e o oprire de urgenţă. Eram sigur că Mona o să treacă prin poartă. De ce s-ar opri acolo, pe pistă, unde e o ţintă uşoară? Decît dacă...

Cosmo simţi un fior trecîndu-i pe frunte, în timp ce faţa îi pălea. Decît dacă ce? Aşteptă ca Stefan să-şi termine gîndul.

– Decît dacă altcineva i-ar fi oprit maşina.

Prin binoclu, Cosmo o văzu pe Mona arătînd spre tavanul de deasupra lor. Se răsuci pe spate îndreptîndu-şi privirea spre cerul nopţii, dincolo de panourile uriaşe. Zeci de siluete cenuşii se îngrămădeau în aer spre deschizăturile din acoperiş.

– Lucrurile acelea sînt reale sau sînt alte fiinţe pe care numai noi le putem vedea?

Stefan înşfăcă binoclul şi îl îndreptă spre tavan. Mai multe siluete îmbrăcate în negru apărură în cîmpul lui vizual. Trăgeau după ei paraşute de luptă şi la fiecare călcîi aveau jeturi cu gaz. În mîinile siluetelor se aflau puşti butucănoase de asalt. Pe fiecare cască era emblema unei companii. Aceeaşi care licărea de pe Satelit.

– Trupele Myishi, spuse Stefan. Paralegiştii. Au venit după Myishi Z12.

– Toate astea pentru o maşină?

Stefan se ridică în genunchi pe grătarul pe care stăteau, ridicîndu-şi pardesiul lui cel lung deasupra capului.

– Maşina asta a costat miliarde de dinari ca să fie construită. Pierderea ei a fost o lovitură grea pentru Myishi. Acum e probabil prima dată cînd a fost scoasă de sub husa de plumb, suficient timp cît să fie detectată.

Stefan ridică o pulpană a pardesiului.

– Repede, intră aici şi roagă-te să nu ne observe!

Cosmo se tîrî sub haina de piele, pînă sub braţul lui Stefan. Haina mirosea a transpiraţie şi a focuri de arme electrice. Printr-o despicătură a hainei, Cosmo îi vedea pe paralegişti strecurîndu-se graţios prin deschizăturile din acoperiş. Ghidîndu-se cu jeturile de gaz care ţîşneau din bocancii lor, aceştia evitau să fie

prinşi între grinzile care ieşeau în afară şi coborau către găştile adunate dedesubt.

Unul dintre ei smulse o ministaţie radio lipită cu arici de mînecă şi o aruncă pe podeaua fabricii. Aceasta sări vreo zece metri buni în carcasa ei de plastic, pînă cînd începu să se rostogolească pe pistă şi se opri la picioarele Căpeteniei. Acesta o ridică întrebător.

Vocea paralegiutorului răsună dintr-o fantă.

– Bolidul Z12 Nitrous e proprietatea corporaţiei Myishi. Îndepărtaţi-vă de lîngă maşină sau veţi fi sancţionaţi. Acesta este ultimul avertisment. Aveţi zece secunde să vă conformaţi.

Membrii găştilor nu avură nevoie de zece secunde. Cei mai mulţi îşi întoarseră maşinile la 180 de grade şi se îndreptară spre ieşire. Pe la jumătatea drumului, observară tancurile de asalt cu trei nivele, care blocau căile de acces. Compania Myishi îşi scoase tot arsenalul în misiunea asta. Membrii găştilor începură să tragă cu tot ce aveau în paralegiştii care coborau.

Cele zece secunde expiraseră şi legiuitorii de la Myishi aveau dreptul legal să deschidă focul. Ceea ce şi făcură, cu cele mai avansate arme din lume. În prima fază aşterneau pe jos o pătură de celofan. Membrii găştilor care încercau să fugă erau prinşi şi împachetaţi. Fiecare al doilea cartuş era un Shocker, a cărui încărcătură se împrăştia pe suprafaţa celofanului, paralizîndu-i pe toţi cei care se aflau dedesubul suprafeţei lipicioase sau şi mai rău.

Paraziţii săltau ca nişte lupi în culori strălucitoare, scufundîndu-se prin celofan ca să se instaleze pe piepturile liderilor de găşti. Încărcătura gloanţelor Shocker era prea dispersată ca să le facă vreun rău. De fapt, părea că le sporeşte entuziasmul.

Paralegiştii erau ca nişte rachete ucigătoare care împrăştiau durere şi moarte. Se agăţară de scări şi de părţile mai joase ale scheletului metalic, culegîndu-şi prăzile de deasupra. Găştile n-aveau nici o şansă. Cei mai mulţi îşi pierduseră cunoştiinţa înainte de a apuca să scoată arma. Ceilalţi erau strînşi la colţuri, de către tancurile greoaie de asalt, şi ţintuiţi de pereţi, de gloanţele cu celofan.

Stefan îşi scoase capul de sub haină.

– E vina mea, spuse el gemînd. Paraziţii se înfruptă şi totul e din cauza mea. I-am dat maşina lui Miguel.

Cosmo privea în jos spre haosul de dedesubt.

– Nu aveai de unde să ştii. Nimeni nu ar fi putut să ştie.

Ochii lui Stefan scînteiară în lumina cochiliilor electrice.

– Ar fi trebuit să ştiu! De trei ani mă ascund de poliţia Myishi le cunosc tacticile. Îşi îndreptă arma electrică spre un grup de paraziţi. Prea departe. Nu ajunge. Trebuie să coborîm acolo.

Cosmo cercetă din priviri grupurile de corpuri, care fugeau care mai de care.

– Îi văd. Se duc spre şină. O să fie împachetaţi.

– Trebuie să ajung mai jos, mormăia Stefan, nu ajung de aici.

Cosmo lovi grilajul cu pumnul.

– De ce nu plouă niciodată cînd vrem?

Stefan îl privi straniu.

– Ploaie? Da! Avem nevoie de apă ca să alungăm paraziţii. Măcar atîta putem face.

– Acum o să-mi spui că poţi face să vină ploaia!

Stefan se ridicase în picioare şi se străduia să se agaţe de o scară de acces.

– Eu nu, dar ei pot!

– Care ei? strigă Cosmo, alergînd după supranaturalist. Cine sînt *ei*?

– Uite, acolo, la intrare. Tu întoarce-te la Pigmobil, încearcă să-i găseşti pe Mona şi pe Ditto, dacă reuşesc să iasă.

Cosmo tot nu înţelegea. Singurul lucru pe care îl vedea la intrare era un tanc de asalt, înalt de treizeci de metri. Stefan nu putea să se gîndească să ia unul din tancurile acelea. Cosmo îl urmă pe Stefan în jos pe o scară. Nu avea nici o intenţie să se întoarcă la Pigmobil. Dacă Stefan se ducea după un tanc de asalt, Cosmo se ducea după el. Făcea şi el parte din echipă, nu?

– Paralegiştii, spuse Mona, trăgînd aer în piept. Nici că se putea mai rău!

Paralegiştii erau o combinaţie de avocaţi, paraşutişti şi pitbuli. Erau ultima soluţie la care recurgea o

corporaţie şi nu le dădeau drumul din lanţ decît atunci cînd erau la mijloc sume mari de bani.

Mona făcu imediat legătura.

– Au venit după maşină.

Îl apucă pe Ditto de guler şi îl tîrî pînă la marginea pistei.

– Cei de la Myishi au oprit maşina. Trebuie să fie vreun dispozitiv de urmăririe prin instalaţii. Trebuie să ne adăpostim.

– Să ne adăpostim? spuse Ditto aproape strangulat de strînsoarea partenerei lui. Dar nu vor decît maşina.

– Şi pe orcine a văzut-o sau a lucrat la ea. Nu pot să-şi asume riscul ca altă corpotaţie să fure idei de la Myishi. Toţi de aici vor fi luaţi la interogatoriu.

– Interogatoriu? Cîteva întrebări politicoase şi o ceaşcă de sim-cafea?

Mona clătină din cap.

– Sigur! Cîteva Shockere şi o ceaşcă de pentanol de sodiu. Să fim mulţumiţi dacă vom mai ştii să numărăm pînă la zece, după ce termină cu noi.

Ditto aprobă din cap.

– Să ne adăpostim! Bună idee!

Săriră de pe linia de asamblare, şerpuind printre barele care o susţineau. Asfaltul era plin de ambalaje de sucuri şi de gumă. Mirosul mai multor straturi de gunoi „asortat“ le înţepa nările.

Ditto îşi lovi cu palma mîneca hainei, ca şi cum ar fi alungat astfel mirosul.

– Haina asta e distrusă. N-o să mai pot scoate mirosul ăsta groaznic din ea.

Mona se tîrî şi mai adînc între umbre.

– Măcar o să mai ai nas cu care să simţi mirosul ăsta groaznic!

Începu să tragă. Bule uriaşe de celofan lichid îi împroşcau pe liderii găştilor şi maşinile lor. Acstea erau urmate de şocuri electrice care uscau totul în cale.

– Sînt împoşcaţi cu gudron şi cu scîntei, spuse Ditto. Aproape că mi-e milă de ei.

Căpetenia fusese oprit aproape de ascunzătoarea lor, cu luminile de pe piept pîlpîindu-i neîntrerupt. Un Shocker îi atinse cotul şi şocul care i se scurse prin piept îl scutură, făcînd să-i explodeze becurile de sub piele, ca nişte gloanţe. Un parazit ateriză pe el în mai puţin de o secundă. Fără să-şi dea seama, Căpetenia continua să se lupte, urlînd de furie la toţi cei care-l puteau auzi. În cele din urmă, un paralegist îl pocni cu un glonţ cu celofan. Şeful Buldogilor se zbătea moale sub un strat de lichid vîscos.

Un bîrîit de frecvenţă joasă venea din spatele halei, ca mîrîitul unui lup într-un tunel.

Mona cunoştea orice motor din cîte existau.

– Tancuri de asalt. Au venit să măture mizeria făcută de ăştialalţi. Trebuie să scăpăm de aici.

Ditto îşi clătina capul prefăcîndu-se fericit.

– Nu mai spune!

Se tîrîră prin gunoaiele care zăceau acolo de ani de zile, căutînd o spărtură în linia forţelor Myishi. Dar

paralegiştii erau şi eficienţi şi acţionau mortal. Era evident că-şi petrecuseră ceva timp supraveghind clădirea, înainte să atace. Fiecare centimetru pătrat era acoperit de cîte un soldat. Se prindeau de balustradele de la etajele superioare şi trăgeau în trei unghiuri diferite ca să acopere toată clădirea. În cîteva minute toţi ajunseseră la nivelul solului şi îi adunau în spaţiul îngrădit de tancuri pe toţi membrii găştilor care mai erau conştienţi.

Între timp, paraziţii absorbeau energie cu un entuziasm teribil, devenind din ce în ce mai aurii şi mai strălucitori. Era aproape de nesuportat. O mare parte din Mona dorea să se strecoare sub o bîrnă şi să doarmă. Să doarmă şi să viseze la pace şi fericire. „Dacă scap de aici, se gîndea ea, mă las definitiv. Poate mă duc în America de Sud, mă fac scafandru şi mă scufund după scoici. Sigur, îşi spuse ea, dacă mai e vreun litru de apă de mare pe planetă care să nu-mi decoloreze pielea."

– Nu văd nici o ieşire, spuse Ditto cu năduf.

Mona îl văzu pe Miguel în timp ce îl cărau, aproape de nerecunoscut sub stratul de celofan. Un aprazit se agăţase de pieptul lui.

– Nici eu. Stefan o să facă ceva. N-o să ne lase aici. Sau poate Cosmo o să mai facă vreo scamatorie.

Ditto făcu o grimasă.

– Îmi place de Cosmo, dar nu e decît un puşti. În povestea cu săgeata a avut noroc, acum n-o să mai salveze pe nimeni.

Mona îşi frecă sprînceana cu încheietura mîinii.

– Te înşeli în privinţa lui, Ditto. E ceva cu băiatul acesta. Are curaj, e şi inteligent. Cosmo o să ne scoată de aici. Sînt sigură.

Cosmo îl urmă pe Stefan pînă la o scară metalică, împrejmuită de o cuşcă tubulară. Stefan îi auzi zgomotul paşilor pe trepte.

– Parcă ţi-am spus să te întorci la Pigmobil, şopti el, îngrijorat că cei doi paralegişti care stăteau la 12 metri dedesubtul lor i-ar putea auzi.

– Mona şi Ditto sînt prinşi acolo jos, răspunse Cosmo, simplu. Trebuie să ajut şi eu. Nimeni altcineva nu fuge, deci de ce ar trebui să fug eu?

Stefan îşi ridică lentilele de refracţie, pentru un moment. Simţi că i se luase o parte din greutatea de pe umeri. Se bucura că îl are pe Cosmo cu el.

– Bine, eşti un supranaturalist. Căpos ca noi toţi. Trebuie să ajung la tancul de asalt din colţul de nord-est. Tu trebuie să mă acoperi.

– Să te acopăr?

– Coborîm la următorul nivel şi împrumutăm cîteva arme electrice Myishi. Eu fug înspre tanc iar tu dobori pe oricine are o armă îndreptată spre mine.

Cosmo înghiţi în sec. Război. Stefan vorbea de război.

– Şi tu?

Stefan îşi aşează masca pe faţă.

– Probabil că o să mă doboare, dar tu să ieşi pe unde am intrat. O diversiune e singura cale de a-i salva pe Mona şi pe Ditto.

Cumva, Cosmo îşi regăsi stăpînirea de sine.

– Bun, o să fac tot ce-mi stă-n putinţă, să mergem!

Stefan chiar îi făcu cu ochiul de după lentilele roşii.

– Bine. Şi dacă se întîmplă să loveşti şi cîţiva paraziţi, n-o să mă supăr prea tare.

Cosmo înghiţi în gol, încercînd să îşi dizloce inima care părea să i se fi înţepenit în gît, şi îl urmă pe Stefan în jos, pe scară. Lui Cosmo i se părea că picioarele lui Stefan nu fac nici un zgomot la coborîre, dar bocancii lui îi răsunau în urechi ca nişte clopote de biserică.

Dedesubt, cei doi paralegişti se distrau, aşternînd o pătură de saturaţie din celofan într-unul din colţurile fabricii. Puştile lor se îndoiau în timp ce trimiteau cartuşele pe o traiectorie boltită către un grup de Drăguţi.

– Floare la ureche, spune unul.

– O nimica toată, aprobă celălalt.

Stefan parcurse ultimii metri de coborîre, aterizînd în spatelele legiştilor. Fără să se oprească pentru a face o remarcă de erou de cinema, le izbi capetele unul de altul şi cei doi bărbaţi picară pe scară, fără să scoată măcar un scîncet.

– Avocaţii, mormăi Stefan, în timp ce le desprindea puştile ataşate de echipament. Îmi plăceau mai mult cînd se luptau cu dosarele. Îl întoarse pe unul

din ei şi îi desfăcu echipamentul de escaladare. Stefan întinse corzile la maximum fixîndu-şi echipamentul pe piept.

– Intru cît de repede pot. Sper că nu-şi vor da seama că nu fac parte din trupele Myishi decît cînd va fi prea tîrziu.

Cosmo sări pe podea. Îşi simţea stomacul ca şi cum l-ar fi lăsat sus, la jumătatea scării. Stefan îi aruncă o armă robustă în braţe.

– E setată pe glonţe cu celofan. Ocheşte mai sus decît ţinta, cartuşele astea tind să coboare. Un metru jumătate despupra capului ar trebui să fie bine. Ai douăzeci de focuri în arma asta şi, poate treizeci în cealaltă.

Cosmo privea încurcat la şirul de butoane, valve şi mînere.

– Nu ştiu să umblu cu asta.

Stefan întoarse arma, înfigînd patul puştii în umărul lui Cosmo.

– Închipuie-ţi că e un computer! Nu e nevoie să ştii cum funcţionează şi nici măcar să-i cunoşti toate funcţiile. Nu ai nevoie decît de vizor, încărcător şi trăgaci.

Scoase un vizor circular din nişa specială şi folosi ventuza ca să îl fixeze pe ochiul lui Cosmo.

– Vizorul îţi arată distanţa pînă la ţintă, direcţia vîntului şi cîte gloanţe mai ai. Întinde-te pe alee şi împachetează pe oricine se uită strîmb în direcţia mea.

Cosmo se întinse.

– Dar dacă...

– Nu avem timp să ne întrebăm „dar dacă“, îl întrerupse Stefan, asigurîndu-şi pironul de escaladare de o grindă. Fă tot ce poţi. Aminteşte-ţi că Mona şi Ditto depind de noi.

„Fără stres!“ gîndi Cosmo sumbru.

Stefan făcu un salt boltit peste balustradă, alunecînd pe coardă spre podeaua fabricii, la 30 de metri în jos. Cosmo îi urmărea traseul cu ţeava armei, vizorul elctronic trimiţînd imagini mărite către ochiul lui drept. Stefan cobora într-o lume nebună. Tancuri de asalt huruiau prin fabrică, băgînd orice fugar în pungi de celofan, trimise din tunuri cu celofan. Paraziţii absorbeau energia din cei răniţi iar membri găştilor se zbăteau în baloanele lor de celofan, ca sufletele în iad.

Echipamentul de escaladare îi încetini căderea lui Stefan, dar coarda se termină cînd el se afla la cincisprezece metri altitudine. Scripetele se rupse din cauza greutăţii lui şi tînărul cel înalt căzu pe podea. Din fericire, cîţiva legişti îi atenuară căderea. Stefan scăpase de echipament şi o luase la fugă, înainte ca gemetele să se fi oprit.

Unul dintre legişti se ridică cu greu în picioare şi porni împleticindu-se după Stefan. Cosmo muta ţeava puştii şi vizorul şi îşi schimbă şi el cîmpul de obsevaţie. Ţinti capul paralegistului, apoi îşi aminti sfatul lui Stefan şi ridică arma cu un metru şi jumătate mai sus.

– Hei, tu, strigă paralegistul după Stefan şi Cosmo trase.

Glonţul ţîşni din ţeavă, lovindu-l pe paralegist între omoplaţi. O mare de materie vîscoasă explodă din mica paletă, ţintuindu-l pe bărbat la podea.

Stefan îşi continuă fuga, pulverizînd o mulţime de paraziţi în drumul lui. Sfere albastre se ridicau ca baloanele la o petrecere. Se îndreptă către un tanc de asalt. Dar de ce? Ce putea rezolva cu asta?

Nu era timp pentru întrebări şi cu atît mai puţin pentru răspunsuri. Alţi doi paralegişti îl văzuseră pe Stefan şi, scuturîndu-se de paraşute, îşi scoaseră armele la vedere.

Cosmo ochi şi trase. Prea jos. Gloanţele mînjiră celofanul pe podea. Un metru jumătate deasupra capului. Trebuie să se concentreze. Să se concentreze.

Trase din nou. Două focuri unul după altul. Arma tresări în mîinile lui şi paralegiştii se treziră prinşi într-o capcană de celofan.

Unul la stînga. Se lăsă pe vine. Paralegistul trase un glonţ care îl nimeri pe Stefan între omoplaţi, împingîndu-l înainte. Stefan făcu trei paşi împleticiţi. Cosmo nu-şi putea lua ochii de la supranaturalist. Experienţa îl salvă. Stefan îşi aruncă haina de pe el. În cîteva secunde, pardesiul lui din piele era împachetat mai strîns decît o minge de fotbal.

„Am avut noroc, se gîndi Cosmo. Noroc." Trăsese cinci focuri înspre lunetist. Trei ajunseseră la ţintă.

Stefan aproape că ajunsese la tanc. Mai avea cam 20 metri. Un grup de paraşutişti se afla cu un nivel mai sus. Ultimul obstacol, în afară de tanc. Stefan trase cîteva gloanţe Shocker în grilajul metalic. Cei mai mulţi paralegişti erau complet izolaţi, dar doi dintre ei îşi scoseseră mănuşile şi se ţineau de balustradă. Se prăbuşiră scoţînd fum. Cosmo acoperi restul suprafeţei cu mai multe gloanţe din arma lui de împrumut.

Un avertisment cu litere roşii începu să pîlpîie în vizorul lui Cosmo. Nu mai avea muniţie. Cosmo puse arma deoparte, trăgînd-o pe cea de-a doua de curea. Schimbă repede vizoarele şi se concentră asupra lui Stefan.

Era dificil să ignori haosul din jur. Paraziţii care se adunau în număr tot mai mare, cei din găşti care se continua să se lupte, bolizii de curse se învîrteau prin fabrică, încercînd să găsească o ieşire. Pe podea, pe pereţi, totul era acoperit cu celofan.

„Concentrează-te, îşi impuse el. Fiecare lucru pe rînd!“

Tanchistul îl observă pe supranaturalist şi încercă să întoarcă turela principală în direcţia lui. Stefan încercă să-i facă semn cu mîna, dar ţeava armei era fixată de braţ şi îi trăda imediat mişcările. Stefan păru că se dă bătut, stînd drept, cu mîinile în sus. Prin vizorul armei lui, Cosmo văzu degetul arătător al lui Stefan. Arăta către ţeava tancului. Era un mesaj.

Trage în ţeava tancului! Avea o şansă la un milion, chiar şi cu vizorul.

Cosmo se ridică în caăutarea unei poziţii de tragere mai bune, aşezînd arma pe balustradă. Un metru şi jumătate deasupra gurii tunului. Nu era cazul să fie delicat. Cosmo îşi goli încărcătorul în direcţia tancului. Cel puţin un glonte atinse ţinta, zburînd în spirală către burta tancului. Chiar în acel moment, un cartuş Shocker încerca să pătrundă prin ţeava tancului. Nu reuşi. Îşi dispersă încărcătura pe toată suprafaţa tancului. Oricine ar fi atins în acel moment un panou de control ar fi primit un şoc electric care l-ar fi lăsat inconştient pentru cel puţin un minut.

Stefan porni din nou. Sări cît de sus putu, apucă ţeava tancului cu mîinile şi începu să se deplaseze înspre interior, mutîndu-şi o mînă după cealaltă. Sub ţeava principală mai era o ţeavă scurtă şi groasă, cu gură ajustabilă. Un tun de apă pentru controlul mulţimii. Sigur! Apă!

Stefan se balansă, lovind cu bocancii robinetul de închidere. În spatele valvei se aflau douăzeci de mii de litri de apă sub presiune, aşteptînd să fie eliberată. Robinetul gemu, se smuci şi în cele din urmă sări, lăsînd apa să ţîşnească într-un jet puternic. Se împrăştie repede pe podele. Trupele, vehiculele şi membrii găştilor fură azvîrliţi de jetul abundent, dar mai ales paraziţii îşi abandonară prăzile şi se împrăştiară repede pe la etajele superioare. Toţi cei care fuseseră prinşi de torent sfîrîiră şi scoaseră scîntei, după care se alăturară ameţiţi celorlalţi.

Cosmo își întoarse arma descărcată către ascunzătoarea Monei. Vizorul i-o arăta pe fată scoțînd capul de sub pistă. Apoi, profitînd de confuzia cauzată de Stefan, îl luă pe Ditto sub braț, o luă la fugă spre o gură de aerisire, de pe cel mai apropiat perete, și dispăru în întuneric. Nimeni din trupele Myishi nu îi observă. Acum Cosmo nu mai putea face nimic pentru ei.

Între timp, Stefan dădu drumul țevii de tun și căzu pe podea. Acum era neînarmat, în cîmp deschis. Pozna lui atrase atenția mai multor paralegiști care îl înconjurară ca niște șacali, cu armele ațintite către adolescent.

Stefan ridică mîinile cu degetele răsfirate, dar paralegiștii nu aveau de gînd să-l ia cu binișorul, după toată distrugerea care o cauzase. Îl loviră cu cel puțin o duzină de gloanțe cu celofan, fiecare întinzîndu-se pe corpul lui ca o pată uleioasă. Cosmo îl văzu pe supranaturalist căzînd la pămînt. Se vedea clar cum încerca să apuce cu degetele substanța vîscoasă care amenința să îl stoarcă de vlagă. Pe zid erau cîțiva paraziți care obseraseră durerea lui și se apropiau de el cu pași ezitanți. Dar era prea multă apă.

Cosmo bătea cu pumnii strînși în balustradă. Nu putea face nimic. Decît să privească.

– Frumos ai tras, puștiule, spuse o voce.

Cosmo se întoarse. Un paralegist Myishi stătea mai jos pe alee, cu arma țintită către pieptul lui Cosmo. Dungile încrucișate de lumină roșie ale lunetei lui i se reflectau pe jachetă. De la distanța aceea, nu era nevoie să țintești sus.

– Ai idee cîți dinari costă să repari un tanc de asalt?

Cosmo clătină din cap. Nu vorbea pentru că îşi ţinea respiraţia, umflîndu-şi pieptul cît de mult putea. Acest lucru avea să-l ajute să respire mai uşor în cazul în care ar fi fost împachetat.

Legistul îi observă tactica.

– Nu-ţi face griji, puştiule, n-o să te împachetez. O să vii de bună voie, nu?

– Da, spuse Cosmo, circumspect.

– Bine, atunci, mai spuse paralegistul, apăsînd pe trăgaci. Un glonţ cu celofan zbură boltit peste alee şi îl lovi pe Cosmo în piept. Acesta privi neputincios cum virusul se răspîndea de-a lungul pieptului său. În cîteva secunde, se afla în interiorul unui cocon care îi presa cu putere toate oasele din corp. Prin folia argintie de celofan îl văzu pe legist aplecîndu-se deasupra lui.

– Of, se prefăcu acesta, şi vocea i se auzi înăbuşită de plastic. Mi-a scăpat degetul!

CAPITOLUL 6

Un-Spec 4

Turnul Myishi

Cosmo nu-şi mai amintea mare lucru despre drumul către sediul concernului Myishi, pe Journey Avenue. Împachetarea în celofan era prevăzută cu un sedativ uşor, ceea ce era bine, pentru că, dacă cineva devenea prea anxios în timp ce era împachetat, îşi putea rupe coastele trăgînd prea mult aer odată. Cosmo fu ridicat din remorca unui camion de asalt, după care i se dădu drumul într-o cadă enormă din plexiglass, plină cu un dizolvant galben vîscos. Cosmo mai fusese într-o asemenea cadă la institut. Dizolvantul îl va face să vomite ore în şir odată ce îi intra în sistem. Nasul şi gura lui Cosmo erau ţinute deauspra lichidului de un dispozitiv asemănător cu echipamentul de scufundare ataşat deasupra capului său. Dacă era scos înainte ca dizolvantul să îşi facă efectul putea

să-l ardă şi să se trezească cu o chelie circulară de toată frumuseţea.

Dar nu era cazul să se îngrijoreze pentru asta acum. Nu avea ce face, chiar dacă sedativul nu i-ar fi paralizat complet voinţa. Cel mai bun lucru era să plutească şi să respire regulat. Cu guri de aer scurte şi egale care să nu pună presiune asupra coastelor. Şi oricum, era o uşurare faptul că nu avea nimic de făcut. Fără misiuni nebuneşti, fără să-şi vadă moartea cu ochii în miez de noapte şi fără creaturi supranaturale care să îl fixeze cu ochii lor rotunzi.

Apoi veni un parazit care se lipi de peretele exterior al căzii, privindu-l prin plexiglass. Dar Cosmo era în siguranţă cît era acolo. Creaturile nu puteau înfrunta lichidul. În orice altă situaţie ar fi fost tulburat să aibă parazitul aşa aproape. Pernuţele albastre scînteietoare ale mîinilor lui cu patru degete se lipiseră de plexiglas. Se uitau fix unul la altul, băiatul şi creatura, printr-o ceaţă galbenă. Cosmo citea în ochii parazitului volume întregi. „Nu poţi scăpa de mine", spuneau aceştia.

După cîteva minute de priviri lipsite de expresie, parazitul se desprinse de plexiglass. Fără îndoială mai erau şi alte victime din care să absoarbă energia, în altă parte.

Cosmo se scufundă într-o stare foarte aproape de transă. Evenimentele ultimelor zile i se învîrteau în cap ca picăturile de ulei într-o lampă de lavă. Cine era el acum? Cosmo Hill, un orfan fără sponsor fugar, sau Cosmo Hill, supranaturalist? Cine era, de

fapt, Cosmo Hill? Un produs al institutului Clarissa Frayne lipsit de personalitate. Avea paisprezece ani şi nu sărutase niciodată o fată.

Mona Vasquez. Ce era cu fata aceasta care îl făcea să simtă un gol în stomac? Cosmo fusese injectat odată cu o formă uşoară a virusului de malarie, ca parte a unui test pentru un vaccin. Malaria avea asupra lui cam acelaşi efect pe care îl avea Mona. Era o situaţie tristă. Sentimetele lui nu aveau finalitate. Ce fată întreagă la minte l-ar lua în seamă pe Cosmo, chiar dacă ar sta cățărat pe un tort-surpriză, ţinînd în mînă o inimă de neon?

Cu toate acestea, imaginea Monei crescu în mintea lui Cosmo, pînă cînd le îndepărtă pe toate celelalte. Zîmbetul ei, părul negru, căzîndu-i în bucle peste guler, ochii aceia căprui, ca două bomboane de ciocolată. Părea că pluteşte în lichidul acela, în faţa lui, şi că întinde o mînă ca să-l mîngîie pe obraz.

Cosmo vorbea, toropit din cauza sedativului. „Aş putea, pînă la urmă, se gîndea el. Nu e decît o halucinaţie."

– Mona, spuse el, şi, ciudat, nu mai avea celofan pe faţă. Chiar îmi place de tine...

– Zău? făcu bărbatul mare şi bărbos care se ocupa de căzi, scoţîndu-i lui Cosmo echipamentul de scafandru. Şi mie îmi place de tine, drăguţă.

Omul cu barbă puse furtunul pe Cosmo rînjind tot timpul şi îl aruncă apoi într-o celulă cu pereţi capitonaţi. În timp ce pleca, îi trimise o bezea peste umăr.

– Cu bine, prinţul meu, rămîi cu bine.

Cosmo era prea ocupat cu vomatul într-o tavă de aluminiu, ca să mai poată răspunde. Oricum, n-ar fi spus nimic, chiar dacă ar fi putut. În Clarissa Frayne toată lumea învăţase să îşi ţină gura. Toţi orfanii fără sponsori ştiau asta, în afară de Ziplock.

Cînd îşi mai reveni, Cosmo rupse nişte hîrtie din rola de pe perete şi se şterse la gură. Apoi trase un pat metalic prin cameră, pînă cînd îl aduse chiar sub gura de ventilaţie, pe care venea aer cald, şi se întinse pe pat.

Obiceiurile lui din orfelinat se întorceau, ca şi cum nu ar fi scăpat niciodată de ele. Pînă la urmă, ce însemnau cîteva zile în comparaţie cu paisprezece ani? Nici măcar unu la sută. Nici măcar pe aproape. Şi totuşi, simţea că trăise mai mult în acele zile decît în toţi cei paisprezece ani.

Cînd te aruncau într-o asemenea gaură, la Clarissa Frayne orfanii fără sponsori cunoşteau cîteva metode de supravieţuire. În primul rînd, dormi cît poţi de mult. Asta îţi va lua gîndul de la mîncare şi de la situaţia ta în general. Un orfan experimentat putea dormi pînă la şaisprezece ore pe zi.

În al doilea rînd, nu te gîndi la libertate. Dacă îţi doreşti să treacă ziua mai repede, nu faci decît să ţi se pară şi mai lungă. Şi încearcă să nu îţi doreşti nimic, în nici un caz părinţi. Aceste dorinţe nu vor face decît să-ţi rupă inima.

Cosmo stătea pe spate, cu ochii în tavan. Somnul nu venea. Prea multe se întîmplau în mintea lui.

Supranaturaliști, paraziți, Drăguți, Buldogi, un copil Bartoli și, desigur, Mona.

Slavă Domnului că nu își declarase afecțiunea decît omului cu cada. Mona i-ar fi rîs probabil în nas. Probabil. Deși nu credea că o s-o mai vadă vreodată. Cosmo nu avea nici o îndoială că odată ce descoperiseră prin probe de ADN cine era, îl vor pune la primul tren subteran către Clarissa Frayne și gardianul Redwood.

*

După un timp, paznicul reveni, cu același rînjet larg pe față. Omului îi plăcea meseria.

– Hai, scumpule, zise el, scărpinîndu-și bărbia dublă cu fire țepoase de păr. Sus! Cineva vrea să vorbească cu tine.

– Cine? întrebă Cosmo, coborîndu-și bocancii încă umezi pe podea.

Bărbatul îi ridică bărbia cu un baston.

– Ce ai spus? Mi-ai pus cumva o întrebare?

– Nu, spuse Cosmo, în grabă. Vreau să spun, nu, domnule.

– Așa-i mai bine, spuse gardianul, întorcîndu-se cu spatele. Urmează-mă și rămîi între cele două linii galbene, dacă nu, un gardian o să te împacheteze din nou.

Paznicul îl conduse pe un coridor lung, spre lifturi. Pe podea erau două linii galbene foarte vizibile, cu linoleum ros între ele. Linoleumul de pe margini era intact.

Cosmo se opri în faţa primului lift.

– Nu, nu, scumpule, spuse paznicul, tu mergi la Observator.

Rostise cuvîntul cu mult respect, ca şi cum ar fi fost ceva foarte important. Cosmo îl urmă pînă la ultimul lift de pe hol, un bloc auriu fără nici un buton de comandă, doar un interfon video.

Paznicul se aşează în faţa camerei, aranjîndu-şi părul cu mîna, după ce o linsese.

– Am puştiul aici. Pe cel care a distrus tancul.

Nu veni nici un răspuns, dar uşa se deschise fără zgomot.

– Intră, scumpule, spuse omul, împingîndu-l pe Cosmo înăuntru.

– Deja mi-e dor de tine, zise Cosmo după ce se închise uşa.

De ce nu. Nu credea că o să-l mai vadă pe omul acela din nou. Orice s-ar fi întîmplat.

Liftul urca atît de repede, încît părea că stă pe loc. Cosmo nu îşi dădu seama că se mişcă pînă cînd un perete se retrase, lăsînd să se vadă o fereastră de cristal. Liftul era în exteriorul clădirii şi ţîşnea în sus ca un glonţ. Afară, se vedea oraşul trecînd pe lîngă el, în linii de lumină înceţoşate din cauza vitezei. Curînd, cutia aurie depăşise celelalte clădiri şi continua să urce spre cer. Cosmo se gîndea că dacă liftul s-ar fi oprit atunci, el ar fi continuat să urce, pierzîndu-se în univers.

Nu avea timp să gîndească un plan de evadare şi nici nu avea unde să evadeze. Era ca şi cum ar fi

încercat să scape de o paraşută. Înainte ca băiatul să-şi dea seama, liftul începuse să încetinească, oprindu-se în cele din urmă undeva, la marginea atmosferei. Lui Cosmo i se părea că dacă ridică o mînă va putea atinge satelitul Myishi.

Uşa se deschise şi, o mînă foarte mare pătrunse înăuntru, apucîndu-l pe Cosmo de gît. Fu fost dus în cea mai încărcată încăpere pe care o văzuse în viaţa lui. Capete de animale împăiate în mod ilegal erau agăţate pe pereţi. Elefanţi, urşi, o gorilă şi sute de păsări. Chiar şi un delfin dintr-o specie dispărută lipăia electronic într-un bazin cu o substanţă albastră, conservantă. De-a lungul pereţilor se aflau banchete joase acoperite cu materiale luxoase. Obiecte de artă care păreau foarte scumpe captau atenţia, inclusiv holograma unui mim într-un cub suspendat.

– Bine ai venit la sediul Concernului Myishi, îi ură o voce feminină.

Cosmo îşi aruncă privirea de-a lungul camerei pînă zări o porţiune de salon pe un nivel mai jos decît restul camerei. O femeie suplă stătea comod pe o sofa căptuşită cu blană, mîngîind cu degetul marginea unui flaut de cristal. Erau vreo şase, şapte bodyguarzi, la cîţiva metri în jurul ei. Cosmo le simţea privirile din spatele lentilelor negre ale ochelarilor. Purtau ochelari de soare noaptea. Totul devenea din ce în ce mai ciudat.

Unul dintre bodyguarzi ajustă o tastă minusculă pe braţul ochelarilor.

– E curat, spuse el pe un ton aspru ca glaspapirul. E neînarmat.

Deci nu erau ochelari de soare obişnuiţi.

Femeia se ridică. Era înaltă şi subţire. Fără operaţii estetice, însă. Femeia asta arăta ca şi cum ar fi putut să bată măr vreo doi ofiţeri de pază. Avea faţa bronzată, cu o expresie puternică. Bronzul trebuie să fi fost aplicat, pentru că nici un om întreg la minte nu mai stătea la soare. Părul era tuns scurt, blond, cu şuviţe grizonate la tîmple. Era îmbrăcată într-un costum comod de in, aproape ca o pijama, şi purta sandale joase cu curele din piele şi un inel de aur pe al doilea deget de la picior.

– Deci, tu eşti cel care a scos din scenă un tanc de asalt, spuse ea. Avea o voce muzicală, aproape hipnotizantă. Ai idee cît costă un astfel de tanc?

Cosmo clătină din cap.

– O avere. Dar nu contează, sîntem asiguraţi. Ideea e că există un sigiliu pe ţeava tancului care nu lasă să se întîmple aşa ceva. Nu se deschide decît o sutime de secundă înainte de tragerea fiecărui glonţ. Tu ai reuşit să trimiţi un glonţ cu celofan acolo, exact în acel interval. Impresionant, dacă ai făcut-o intenţionat. Avem amprenta ta ADN, domnişorule Cosmo Hill, orfan fără sponsor. Se presupune că eşti mort.

Cosmo decise că acum ar fi fost un moment portivit să schimbe subiectul.

– Sînteţi domnişoara Myishi?

Femeia rîse. Avea un rîs atît de plăcut, încît lui Cosmo îi veni şi lui să rîdă.

– Domnișoara Myishi? Nu. N-a mai fost nici un Myishi la cîrma concernului de aproape o sută de ani. Păstrăm numele doar din motive de publicitate, asta e tot. Myishi era un concern tip zaibatsu, care nu era potrivit pentru lumea modernă a afacerilor. Prea multe concepții orientale. Eu mă numesc...

Exact în acel moment ușa liftului se deschise și Stefan ieși din el. Fruntea îi era încrețită în expresia lui obișnuită de încruntare, pînă cînd o observă pe doamna cea blondă.

– Ellen... doamna profesor Faustino? spuse el nesigur. Ce faceți aici? V-au prins și pe dumneavoastră?

Stefan se trase din mîinile a doi ofițeri de pază, care îl țineau de coate și traversă camera cu pași mari. Cu o simplă mișcare de deget, Faustino îi trimise pe bodyguarzi înapoi în lift. Stefan îi surprinse gestul. Se opri brusc.

– Lucrați aici, doamnă profesor? Pentru Myishi?

– Sînt președintele Faustino, acum, Stefan.

Pe fața lui Stefan se citea confuzia. Femeia aceasta era un vechi prieten sau un nou dușman?

– Președinte? Niciodată nu mi-aș fi închipuit că veți lucra pentru corporații. În nici un caz, pentru Myishi.

– Luptă din interior, Stefan. Atacă din spate.

– Da, sînteți, cu siguranță, în interior.

Faustino își întinse mîinile și le așează pe umerii lui Stefan.

– Măi, măi, măi! Micul Stefan Bashkir a crescut!

Cosmo clipea des. „Micul Stefan Bashkir"? Cine era femeia aceea?

Stefan părea stînjenit de atenţia care i se acorda. Oare roşise cu adevărat?

– Au trecut mai mult de doi ani de cînd am ieşit din căminul pentru orfani şi văduve. Ultima dată cînd v-am văzut lucraţi încă în poliţia oraşului. Acum aţi trecut de partea cealaltă.

Faustino ridică o telecomandă subţire de pe măsuţa de cafea.

– Nu crede tot ce auzi despre Myishi, Stefan. Facem mai mult bine decît rău.

Femeia îşi trecu degetul elegant peste un buton şi întreg acoperişul apartamentului se retrase, lăsînd să se vadă stelele de pe cer şi, desigur, Satelitul.

– Satelitul care a salvat...

– Care a salvat lumea, completă Stefan. Am văzut toţi la televizor. Din douăzeci în douăzeci de secunde!

Faustino zîmbi.

– Dar nu l-aţi văzut cum se vede de aici. Vino aici, Stefan, şi tu, domnişorule Hill. Staţi jos, panorama e splendidă.

Cosmo traversă covorul de pluş, făcînd slalom printre bodyguarzii care mîrîiau. Probabil că nu aranjaseră pe nimeni toată ziua şi abia aşteptau un prilej. Cosmo se aşeză între Stefan şi Ellen Faustino, pe o sofa joasă. Parfumul ei îl învăluia, amintindu-i că mai mirosise aşa ceva, odată, într-un vis, dar nu îşi aducea bine aminte.

– Staţi confortabil? îi întrebă ea.

Cosmo dădu din cap, ezitînd. Nu i se mai pusese întrebarea asta pînă acum. Gardienii de la Clarissa Frayne nu obişnuiau să îşi facă probleme dacă un orfan nu se simţea confortabil. Deseori, chiar ei erau cauza disconfortului.

Faustino apăsă un al doilea buton de pe telecomandă şi sofaua se înclină pe spate, iar de după tetiere ieşiră nişte boxe. Priveau acum prin tavanul transparent drept către satelitul de deasupra. Tavanul se curbă uşor şi, deodată, totul apăru mărit de o mie de ori. Părea că satelitul se va prăbuşi peste clădire.

Cosmo tresări.

– Relaxează-te, băiete, spuse Ellen, punînd două degete subţiri pe încheietura mîinii lui. Observatorul are adesea acest efect asupra neiniţiaţilor.

Imaginea era uimitor de detaliată. Cosmo putea să observe fiecare panou solar de pe aripile satelitului. Putea să vadă jeturile de gaz ieşind din dispozitivele de stabilizare şi tehnicienii plutind de-a lungul suprafeţei concave a unei uriaşe antene parabolice. Era imens, năucitor.

Stefan nu se lăsa uşor impresionat.

– Ce facem aici, profesore? Ce e asta?

– Ai răbdare, Stefan. Acesta a fost întotdeauna o lipsă a ta. Uneori o poveste e prea lungă ca să fie spusă dintr-o răsuflare.

Faustino tastă o combinaţie de butoane şi pe lentila gigantică apărură mai multe ecrane. Se vedeau imagini ale unor ştiri vechi, de la începutul mileniului. Scene din Europa şi Orientul Mijlociu, zone

sfîşiate de războaie, foametea din Africa şi cutremurele din America de Sud. Din boxe se auzi suportul sonor care te învăluia din toate părţile.

Faustino comenta imaginile.

– Cu nu prea mult timp în urmă, lumea se autodistrugea. Pur şi simplu nu mai era destul loc pe planetă pentru toţi. Soluţionarea acestei probleme s-a datorat în mare parte satelitului Myishi.

Stefan îşi încrucişă braţele şi îşi schimbă poziţia bocancilor, troncănind. Ceea ce în limbajul internaţional al semnelor însemna: *asta am mai auzit-o!*

– Ştiu ce crezi tu despre Myishi, Stefan, spuse Faustino. Dar lasă-mă să-ţi explic şi cred că vei înţelege că ne luptăm cu acelaşi duşman.

– Mă îndoiesc, mormăi Stefan.

– Problema era că ţările nu erau conduse la fel ca afacerile. Deciziile erau luate pe baza religiilor, a istoriei, motive nefondate. Statele s-au dus de rîpă din cauza bigotisului şi a certurilor care durau de secole. Concernul Myishi a încercat să trateze toate aceste probleme şi cred că sîntem pe punctul de a cîştiga.

– Cum poţi spune asta? izbucni Stefan. E haos în mai multe zone ale oraşului. Oamenii rabdă de foame.

– Nu spun că lucrurile stau perfect, Stefan. Au fost şi probleme. Dar e un sistem nou. Oraşele-satelit ar putea rezolva problemele populaţiei în creştere. Depozitarea în spaţiu, Stefan, acesta e viitorul, crede-mă. Fiecare gospodărie are în medie zece aparate casnice operate de computer. Îţi dai seamam cît spaţiu de memorie ocupă? Într-un oraş aşa de mare, asta înseamnă

zece clădiri, numai pentru aparatura casnică. Mai avem administrația, divertismentul, călătoriile, comunicațiile. Depozităm toate astea într-un satelit care staționează pe orbită deasupra orașului, care se abdatează în mod constant și se repară tot timpul.

Cosmo fu primul care își dădu seama unde ducea povestea aceea.

– Se repara singur pînă acum, spuse el. În ultima vreme, a încurcat borcanele rău de tot.

Faustino opri imaginile știrilor.

– Așa e. E din ce în ce mai rău. După cum vedeți, avem trupe întregi de reparatori de antene parabolice care lucrează non-stop. Am reușit să camuflăm unele lucruri, dar lumea începe să vorbească. Acțiunile Myishi au primit o adevărată lovitură.

– Oamenilor bolnavi, fără locuință nu le pasă prea mult de acțiuni, spuse Stefan.

O expresie de agasare încreți buzele lui Ellen Faustino pentru o clipă, apoi dispăru.

– Ne ocupăm de aceste probleme, Stefan. Avem în derulare proiecte pe termen lung. Adăposturi, planuri de angajare, clinici de reabilitare. Fac tot ce pot să obțin bani de la Myishi International din Berlin. De fapt cei din Berlin semnaseră un ajutor social de patruzeci de miliarde de dinari pentru oraș pînă cînd a apărut această nouă problemă.

– Ce problemă? întrebă Stefan, încercînd să-și mascheze interesul.

– O, cred că știm amîndoi ce problemă.

Ellen Faustino se ridică de pe sofa, îndreptîndu-şi costumul de in.

Stefan se ridică şi el privind în jos, în ochii femeii.

– Am întrebat, ce problemă, profesore?

Faustino îl fixă şi ea cu privirea, fără se se simtă deloc intimidată.

– Nu-mi vorbi aşa, Stefan. Mama ta nu ar aproba astfel de comportament. O să ai răspunsuri, de-asta te-am adus aici. De-asta nici tu, nici micul tău ajutor, nu sînteţi în camera de interogatoriu în acest moment.

Ellen Faustino mai rulă nişte filme pe ecranele din tavan.

– Ută-te în sus, Stefan. Cîntă cîntecul tău.

Stefan se aşează din nou pe sofa. Deasupra, o scenă familiară se derula digital. Îi arăta pe supranaturalişti pulverizînd paraziţi pe acoperişul clădirii Stromberg, în cele mai naturale culori.

Stefan îi făcu lui Cosmo cu ochiul.

– Asta nu dovedeşte nimic. Oamenii aceia poartă lentile de refracţie, deci nu puteţi vedea cine sînt. Şi chiar dacă aţi vedea, nu fac rău nimănui.

Faustino se uită împrejur cu un aer dramatic.

– Aici nu e un tribunal, Stefan. Nu văd avocaţi pe nicăieri. Dacă voiam să vă acuz, aş fi făcut-o de acum doi ani de zile.

Surpriza lui Stefan răzbătu prin masca indiferenţei.

– Ce-aţi fi făcut?

– Aşa e, tinere. Am fixat ochiul electronic pe voi de multă vreme. E o cameră specială pe satelit dedicată activităţilor voastre nocturne. Mai exact, alergatului pe

acoperişuri. Şi, crede-mă, am destule imagini cu faţa ta zîmbitoare, fără lentilele de refracţie. Ca să nu mai vorbesc de domnişoara Mona Vasquez şi de un anume Lucien Bonn, căruia i se spune şi Ditto. Am destule dovezi despre micul vostru grup ca să vă înfund mai adînc decît în tunelele din mînă.

Stefan îşi încleştă pumnii aşa de tare, că i se auziră încheieturile trosnind.

– Ce se întîmplă?

– Nu-i aşa că vreţi să ştiţi de ce nu am pus niciodată să vă prindă?

– Pînă astă-seară, o corectă Stefan.

Faustino îşi ridică mîinile.

– Aseară a fost o greşeală. Aţi fost prinşi din greşeală în operaţiuna altui departament. Dacă aţi şti ce sfori a trebuit să trag ca să vă primesc în custodia mea. Şi acestea fiind spuse, află că am tot încercat să vă găsesc în ultimele cîteva săptămîni.

– Parcă ziceaţi că sînteţi preşedintele. Cu siguranţă ne-aţi fi putut observa cu satelitul care vede tot.

– Nu sînt decît preşedintele Proiectelor de dezvoltare. Primarul Ray Shine e şeful. El nici nu ştie că lucrăm împreună.

Din nou, Stefan era uluit.

– Acum lucrăm împreună?

– Sigur, voi nu ştiaţi. Aveaţi grijă de problema de infestare a oraşului, ori aşa credeam.

„Aha, se gîndi Cosmo. Acum urmează motivul pentru care nu suferim dureri mari în momnetul ăsta."

– Infestare? întrebă Stefan, cu naivitate.

Faustino zîmbi.

– Haide, Stefan, nu te juca cu mine. Şi eu îi văd, să ştii.

– Ce? Pe cine?

Faustino merse pînă la biroul ei şi activă un sistem de proiecţie tridimensională pe podea. Transferă imaginile cu clădirea Stromberg de pe ecranele din tavan şi le redă tridimensional.Apăru imaginea de înaltă rezoluţie a supranaturaliştilor în mijlocul camerei. Filmaţi de deasupra, păreau personaje dintr-un joc video. Un singur parazit se tîra pe un perete învecinat. Faustino opri imaginea într-un stop-cadru şi procesă în aşa fel încît rămase numai parazitul.

– Îi văd, Stefan. Un-Spec 4. Mîncătorii de energie.

Pentru a treia oară în tot atîtea minute, Stefan o privi uluit.

– Îi vedeţi? Un spec ce?

Faustino mări imaginea parazitului.

– Un-Spec 4. Specia neclasificată 4. Celelalte trei sînt creaturi din adîncul mării, care sîntem destul de siguri că există, dar nu am reuşit să le capturăm încă. O specie nu poate fi clasificată pînă cînd nu e capturată şi examinată. Sigur, pe aceştia nu toată lumea îi poate vedea. O persoană obişnuită s-ar uita la o proiecţie goală. Dar pentru cîţiva oameni speciali, inclusiv grupuleţul vostru, adevărul e cît se poate de evident.

Faustino se întoarse către gărzile de corp.

– Afară, toţi!

Şeful gărzii făcu un pas înainte.

– Doamnă preşedinte, e împotriva regulilor.

Ellen nu spuse nimic. Privi doar fix în lentilele lui.

Gorila de peste o sută de kilograme se retrase cu spatele, în mai puţin de cinci secunde.

– Cum doriţi, doamnă. Vom aştepta în lift.

Ellen rămase tăcută, sprijinindu-se de birou pînă cînd uşa liftului se închise.

– Cînd m-am înrolat în poliţie, înainte de a începe să ţin prelegeri, Booshka era punctul meu forte. Pe vremea aceea mai era un pic de ordine acolo, chiar dacă de suprafaţă. Într-o noapte, am primit un cuţit între coaste, încercînd să rezolv o încăierare. Am fost la un pas de moarte. Mi-am privit corpul din afară, am văzut lumina, tot. Paramedicii m-au adus înapoi. Dar am văzut ceva în noaptea aceea. Şi am rămas cu abilitatea de a vedea acel ceva pînă...

– Sînteţi un identificator, ca şi mine! exclamă Cosmo.

Stefan pufni pe nas.

– De ce nu dai şi o declaraţie scrisă, Cosmo?

– N-am spus la nimeni, continuă Ellen. Despre ceea ce vedeam, convinsă că am înnebunit. Dar apoi am auzit de altcineva care tot vorbea de creaturi albastre. De tine, Stefan, după accident. Ai fost sursa de distracţie a academiei pentru o vreme. „Sectorul opt," spuneau toţi. Ca tutore al tău şi prietenă a familiei, am încercat să te ajut să treci mai uşor de traumă. Am sperat că o să-mi vorbeşti deschis.

Stefan deschise larg ochii.

– Toate acele şedinţe de terapie. Toate întrebările despre stresul post-traumatic şi halucinaţii.

Ellen oftă.

– Dar n-ai vrut să-mi vorbeşti. Părea că îţi dădusei seama că nimeni nu voia să asculte.

– Tot timpul pe care l-am petrecut la academie împreună, am avut amîndoi aceeaşi problemă. De ce nu mi-aţi spus?

– Aşa ar fi trebuit, ştiu, dar mi-a fost teamă că se va afla şi cariera mea va fi terminată. Îşi coborî ochii în pămînt. Nu am avut înredere în tine. Îmi pare rău. Cînd ai părăsit academia ca să-ţi întemeiezi echipajul de urmărire, eu tocmai îmi terminasem al doilea doctorat şi am venit să lucrez pentru Myishi, în departamentul de cercetări şi dezvoltare. Una dintre atribuţiile mele era un proiect cu buget mic de depistare a micilor puseuri de tensiune care veneau în contact cu antena parabolică a satelitului dinspre suprafaţa planetei. Nu era ceva grav. Erau încărcături prea mici ca să cauzeze interferenţe. Mi-am dat seama cam în zece minute de unde veneau. Creaturile Un-Spec 4 le generau. Bineînţeles, nu mi-am făcut cunoscută descoperirea, mă gîndeam să nu îmi afecteze cariera. În cele din urmă, electricitatea a fost pusă pe seama descărcărilor industriale din Satellite City. Eu mi-am văzut de muncă, încercam să îndrept lucrurile în felul meu nesemnificativ. Dar, apoi, acum cîţiva ani, descărcările electrice au început să se intensifice. Încet la început, apoi cu o viteză alarmantă. Începuseră chiar să deterioreze discurile antenei. Acum descărcările

sînt atît de dese că avem un flux constant de electricitate. Pierdem legăturile cu suprafaţa. Mor oameni. E o criză de gradul zero pentru corporaţie.

– Oamenii mor de ani de zile în Satellite City şi Myishi n-a făcut nimic în legătură cu asta. Acum, cînd sînt bani la mijloc, sînt deodată interesaţi.

Pentru prima dată, vocea lui Ellen se înăspri.

– Nu fi naiv, Stefan. Banii rezolvă lucrurile. În momentul cînd satelitul şi-a pierdut prima conexiune, toate proiectele de dezvoltare au fost îngheţate. Aveam două spitale şi un centru de reabilitare în lucru. S-a terminat cu ele, dacă nu putem rezolva problema cu Un-Spec 4.

Tonul nervos al lui Faustino dispărut la fel de brusc precum apăruse.

– Voi vă ocupaţi de creaturi de ani de zile. Le distrugeaţi în mod foarte eficient. Nu era nevoie ca eu să pun la cale o echipă. Sau aşa credeam.

Stefan se ridică.

– Ce înseamnă asta?

– Armele electrice. O soluţie foarte isteaţă, chiar încărcătura reziduală distruge creatura.

– Parazitul, o întrerupse Cosmo. Le spunem paraziţi.

Ellen dădu din cap.

– Paraziţi. E bine. Distrugeaţi paraziţii de unii singuri, cu o eficienţă pe care cei de la Myishi n-au egalat-o niciodată, aşa că am fost cu ochii pe voi şi v-am lăsat în pace în treaba voastră. Treaba noastră. Dar după creşterile recente în intensitate, am pus o mică echipă să facă nişte investigaţii. Sînt doi factori

care conduc la abilitatea de a-i vedea, după părerea mea: o traumă în urma căreia să fii la un pas de moarte, cuplată cu expunere îndelungată la smogul din Satellite City. Computerul a căutat prin dosarele personalului de la Myishi, iar eu am intervievat pe fiecare persoană de pe listă. Am mai descoperit încă trei identificatori, toţi sub douăzeci şi cinci de ani. Eu sînt singura peste patruzeci de ani. Am început să studiem amănunţit paraziţii şi am urmărit în special ce se întîmplă după ce tragi în ei cu încărcătura electrică. Şi am descoperit ceva ce cred că v-ar interesa să ştiţi...

Faustino traversă camera pînă la uşa liftului şi verifică dacă e închisă. Trecu apoi un aparat de detectat echipamentele de supraveghere prin dreptul pereţilor şi telefoanelor. Cînd fu sigură că nimeni nu avea ochii sau urechile pe observator, scoase din portmoneu un cip video, din cristal, şi îl introduse în proiectorul tridimensional.

– Tehnologie avansată, le explică ea. Putem să înregistrăm două sute de ore de imagini pe un singur cip de cristal. Myishi o să-i lase cu buza umflată pe cei ce la Phonetix, trimestrul viitor.

O imagine tridimensională în mărime naturală a unui parazit apăru în cameră. Stefan duse mîna, din reflex, în interiorul hainei, căutînd arma electrică.

Faustino începu să rîdă.

– Relaxează-te, Stefan. E uimitoare calitatea imaginii, ştiu. Acestea sînt prima generaţie de lentile care pot chiar fotografia Un-Spec 4. Ceea ce vă voi arăta

e rezultatul a luni întregi de supraveghere. Aş zice să e confidenţial, dar cui o să spuneţi?

Parazitul îşi începu perindarea curioasă de-a lungul unui perete proiectat.

– Un-Spec 4 pare să fie făcut din energie pură, pe care, evident o foloseşte în activitatea sa. Am observat că luminozitatea îi scade pe măsură ce se deplasează. Faustino aprinse un indicator cu laser.

– Acest punct strălucitor e echivalentul inimii. Pe măsură ce îşi pierde din energie, inima pulsează mai încet. În cele din urmă, inima se va hrăni cu restul corpului, pe care îl va absorbi ca să continue să bată.

Parazitul tridimensional păli într-un albastru pastelat. Pielea îşi pierdea conturul şi la scurt timp după aceea nici inima nu mai avu destulă energie ca să se păstreze intactă. Dispăru într-o rază albastră pîlpîitoare.

– Raza aceea, spuse Cosmo. De asta se teme Myishi?

Faustino scutură din cap.

– Aş vrea eu să fie numai atîta. Acele raze de-abia sînt înregistrate de contoarele noastre. Nu, Un-Spec 4 eliberează scîntei după ce absoarbe energie.

Imaginea se schimbă. De data aceasta, un parazit stătea ghemuit pe pieptul unui pompier. Un flux de energie alb-aurie curse prin palmele creaturii. Parazitul strălucea ca un mănunchi de stele. Alunecă apoi pe un perete apropiat. Cameramanul îl urmări pînă la rama unei ferestre, unde se opri pentru scurt timp. Energia absorbită gonea prin organele lui cu viteză şi

agitaţie crescîndă. După cîteva secunde de freamăt, o descărcare electrică ţîşni prin pielea creaturii, urcînd în spirale spre cer.

– Asta n-am văzut-o niciodată, spuse Stefan.

– Noi credem că organele paraziţilor purifică energia şi eliberează apoi energie complet curată.

Mintea de adolescent a lui Cosmo prinse ideea cel dintîi.

– Deci vreţi să spuneţi că tot necazul acesta e cauzat de paraziţi cînd îşi fac nevoile?

Ellen zîmbi.

– Exact. Alţii au încercat să o spună mai bine şi nu au reuşit. E într-un fel ca pomii care preiau dioxidul de carbon şi eliberează oxigen. Filtrele naturii. Următorul clip e partea care o să vă intereseze cel mai mult. Am filmat asta recent, luna trecută. De atunci tot încerc să dau de voi.

Un nou cip apăru în fasciculul proiectorului. Acesta arăta un Stefan Bashkir cu o figură chinuită, în mijlocul unui dezastru. Vehicule de urgenţă apăreau din toate părţile, iar paraziţii se hrăneau într-o frenezie din victimelor lor.

– Îmi amintesc, zise Stefan. Era o încăierare pe mîncare, în Booshka, în apropierea Blocadei. A fost groaznic.

În proiecţie îşi dădea frîu liber cu arma lui electrică, pulverizînd paraziţii de pe unde erau ei cocoţaţi. Camera surprinsese un parazit în mometul cînd acesta explodase într-o duzină de sfere strălucitoare. Camera

satelitului urmărise o singură sferă, pentru cîteva minute, în timp ce se ridica în atmosferă.

– Aveţi idee cît a costat filmarea asta? A trebuit să plătesc timpul de filmare pe întreaga zi.

Stefan nici măcar nu auzi comentariul, era prea concentrat pe sferă. Se opri la peste o mie de metri, alunecînd uşor, purtată de vînt. Camera se apropie pînă cînd sfera apăru mare cît o minge de baschet, plutind în atmosferă.

– Ca să fotografiem paraziţii, lentilele noastre sînt tratate cu un compus chimic, spuse Faustino. Le-a luat luni de zile ca să găsească soluţia potrivită. Am spus la centru că facem un spray antireflex.

Stefan nu răspuse. Ochii lui erau fixaţi pe proiecţie.

Suprafaţa sferei începu să se cuteze uşor. Înăuntru, energia se răsuci ca o funie, urmărindu-şi coada într-un sistem complicat de noduri.

– Ce se întîmplă? întrebă Cosmo.

Stefan întinse mîinile, scufundîndu-le în proiecţie.

– Nu, spuse el suspinînd.

Sforile se solidificaseră într-o formă complexă. O stea argintie strălucea în centru.

– Nu se poate! Nu după atîta chin!

Apărură ochii rotunzi. Apoi degetele albastre, împingînd în suprafaţa sferei şi forţînd membrana.

– Ce am făcut?

Suprafaţa sferei se crăpă şi apăru un nou parazit. Complet dezvoltat, gata să absoarbă energie de la un om rănit. Îşi întinse braţele şi se lăsă dus de vînt spre pămînt.

Pe faţa lui Stefan se citea tristeţea.

– Tot timpul. Tot timpul, eu îi *ajutam*. Nu îi distrugeam, îi ajutam să se reproducă.

– Nu e vina ta, Stefan. Cum ai fi putut să ştii? Tot ce vedeai tu erau nişte creaturi care îţi distruseseră viaţa. Ai luptat împotriva lor la fel cum aş fi luptat şi eu.

Îl ajută pe Stefan să se aşeze pe sofa.

– Ceea ce trebuie să facem noi acum e să decidem cum să continuăm lupta.

– Nu mai e nici o luptă, zise Stefan mohorît. Au cîştigat. Gata, s-a terminat. Cum aş putea să mai continui? Mi-ar lua zece vieţi doar să repar răul pe care l-am făcut.

– Nu neapărat, spuse Faustino. Ca să înfrîngi creaturile Un-Spec 4 trebuie să le înţelegi. Lasă-mă să te pun la curent cu ce a aflat echipa mea în timpul a sute de ore de supraveghere prin camera satelitului. Un-Spec 4 e o specie parazită care se hrăneşte cu energie, preferabil umană, şi îşi ascunde activitatea hrănindu-se cu energia celor bolnavi şi răniţi. Absorb energia prin osmoză, trecînd-o prin filtre corporale, eliberînd apoi energie pură. Aceste eliberări au crescut periculos de mult din cauza creşterii numărului de paraziţi. În mod normal, paraziţii se despart în două entităţi după cîţiva ani, cînd au acumulat destulă energie, dar, din cauza eforturilor voastre, ei s-au reprodus rapid şi în număr mare. Şi astfel s-a ajuns la problema exploziei de energie. E un cerc vicios.

Cicatricea lui Stefan îi întinse gura într-o grimasă amară.

– Aţi uitat să spuneţi că nu e nici o cale prin care să-i omorîm.

Faustino zîmbi uşor.

– O, dar, n-am spus asta.

Reactivă proiectorul şi derulă rapid spre un alt fişier. Un alt parazit apăru în fasciculele de lumină. Acesta era decolorat şi aproape complet transparent. Inima lui, ca o explozie stelară, devenise ca un tăciune licărind.

– Acesta e pe moarte.

Entuziasmul lui Stefan dădu din nou năvală.

– Cum? Ce i-a cauzat moartea?

– Noi i-am cauzat-o, răspunse Faustino. Fără intenţie. Un parazit înfometat va recurge uneori la energie electrică. Nu e tocmai ce le place, îţi dai seama, dar uneori nu găseşte destulă suferinţă să-i dea tîrcoale. Acesta s-a lipit de o baghetă de uraniu, de la un generator nuclear, în una dintre uzinele noastre de dezasamblare. Era prea multă energie contaminată. Creatura nu a putut să o recicleze şi a rămas blocată în ea. Aceste imagini au fost filmate cu o cameră de supraveghere, am obţinut-o din întîmplare. Nimeni nu s-a opus. De fapt ei nu văd nimic pe ecran decît nişte echipament vechi. Noroc că o nouă lentilă fusese instalată în timpul unei modernizări de rutină.

– Deci tot ce avem de făcut... spuse Stefan, gîndind cu voce tare.

– ...E să îi umplem cu energie contaminată, continuă Cosmo.

– Exact, spuse Fausino bătînd din palme.

Luă o servietă de aluminiu de sub sofa, pe care o aşează cu grijă pe măsuţa de cafea.

– Aceasta e soluţia propusă de noi.

Deschise servieta în care se afla un corp metalic, aproape cubic, păstrat într-un pachet cu gel de răcire. Corpul cubic era conectat la un cronometru digital.

– Nu arătă prea bine, ştiu, dar nu vrem să-l vindem pe piaţă.

Stefan studie dispozitivul.

– E un dispozitiv cu pulsaţie. Echipajele de poliţie care se ocupau de încăiereri de stradă folosesc aşa ceva ca să coboare tensiunea din clădirile în care vor să facă raiduri. Scot din circuit şi generatoare principale şi pe cele locale.

Faustino aprobă din cap.

– Puls energetic. Are efect pînă la cinci metri. Bateria e încărcată radioactiv. Nu e ceva grav, nu dăunează oamenilor, dar e letal pentru Un-Spec 4. Dacă aţi declanşa unul din acestea unde îşi au ei cuibul, i-aţi distruge pe prietenii noştri invizibili.

– I-aţi urmărit pînă la bîrlogul lor? întrebă Stefan.

– N-am avut norocul ăsta, spuse Faustino oftînd. Se dispersează mai repede decît îi putem urmări noi. Pe asta ne concentrăm acum.

– Atunci ne-am întors de unde am plecat.

Ellen închise servieta şi o împinse de-a lungul mesei spre Stefan.

– Nu, Stefan, am mers cale lungă de cînd am început. Din noaptea aceasta, tu şi trupa ta aveţi o nouă

misiune. Aflați unde trăiesc și cînd îi găsiți, dați-le un cadou din partea mea.

Stefan luă servieta.

– O să-i vînez, profesore. Asta e tot ce vom face de acum încolo. Dar nu va fi ușor și ne va lua mult timp.

Ellen Faustino înconjură masa și îl îmbrățișă puternic pe Stefan.

– Mi-a fost dor de tine, tînărul meu student. Și îmi e dor de mama ta în fiecare zi. Ea aducea lumină în orașul ăsta.

Stefan îmbrățișă și el.

– Și mie mi-e dor de ea.

CAPITOLUL 7

HALO

Strada Abracadabra

Ditto se simţea vinovat. Avea mari remuşcări. El era cel mai matur din grup şi totuşi părăsise fabrica, lăsîndu-i pe Stefan şi pe Cosmo să se descurce singuri. Stefan nu l-ar fi abandonat niciodată, dacă situaţia ar fi fost invers, era sigur de asta. E adevărat că cineva de statura lui nu putea face mare lucru împotriva tancurilor Myishi, dar nu se simţea mai uşurat. Se simţea chiar mai vinovat, pentru că Stefan înfruntase un tanc ca să-l salveze pe el şi pe Mona.

Dar mai era ceva pentru care Ditto se simţea vinovat. Erau anumite lucruri pe care Stefan ar fi trebuit să le ştie despre el. Avea anumite calităţi. Ar fi trebuit să-i spună prietenului lui, cu ani în urmă, dar nu găsise niciodată timpul potrivit. Şi el era atît de deprins să îşi ţină abilităţile secrete. În cărţile de divertisment, oamenii hărăziţi cu anumite puteri devin pereroi. În

lumea reală, însă, sînt marginalizaţi. Şi Ditto nu dorea să fie izolat de singurul grup de oameni care ţinuseră vreodată la el.

Lucienn Bonn îşi căpătase porecla de Ditto de la o fată cu limba ascuţită, de la institutul Bartoli. Nu era o poreclă foarte isteaţă, dar era evidentă. Ditto avea obiceiul să repete tot ce îi spuneau oamenii. Acest lucru îi dădea un moment de răgaz să-şi gîndească mai bine răspunsul. Nu că ar fi fost încet la minte, dimpotrivă. Voia doar să se asigure că orice ar fi spus, nu divulga nimic din abilităţile lui speciale. Era destul de rău că era un copil Bartoli, nu mai voia ca oameii să creadă că era şi nebun. „Hei, ai auzit? Piticul crede că poate vedea stafii. Nu, mersi!“

Suspiciunile lui Ditto că este altfel decît ceilalţi s-au confirmat la cea de-a noua aniversare a lui. Pînă atunci sperase că e doar prea scund pentru vîrsta lui. Dar cînd împlinise nouă ani, era deja destul de evident că mutaţia care opreşte dezvoltarea fizică la copiii Bartoli îl afecta şi pe el.

Doctorul Bartoli, în persoană, îl chemă pe Ditto în cabinetul lui pentru măsurătorile lunare. Se opri în uşa acelui om faimos, tremurînd în costumul lui de hîrtie. Doctorului Bartoli îi plăcea să-şi ţină aerul condiţionat la 8 grade Celsius. Spunea că frigul face bine la intelect.

– Bine, Lucien, hai să vedem cum ai mai progresat, spuse Bartoli, deschizînd dosarul lui Ditto pe computer. Să vedem cum ai evoluat. Stai în picioare pe locul marcat.

Ditto păşi pe un cerc roşu din mijlocul podelei. Bartoli îl înconjră cu un metru şi instrumente de măsurat craniul. Scotea cîte un „hmm" în timp ce măsura fiecare membru al lui Ditto, trunchiul şi capul.

– Încă o tentativă eşuată, spuse el în cele din urmă, afundîndu-se în fotoliul lui din birou. Ca toţi ceilalţi. Unde am greşit?

Ditto nu răspunse. Doctorul vorbea singur, aşa cum făcea de obicei.

În cele din urmă, Bartoli se adresă micuţului băiat, care tremura din toate încheieturile.

– Ei, bine, Lucien, îmi pare rău să te anunţ că e foarte puţin probabil că vei mai creşte mai mult de atît. Capul tău e o pătrime din înălţimea ta. La vîrsta de nouă ani ar trebui să fie o cincime. Te-a muşcat insecta Bartoli.

Ditto îşi simţi inima împietrind. Sperase că va avea o viaţă normală în afara institutului.

– Dar nu e totul pierdut. Poate că ai alte daruri, ceva care să te ridice deasupra noastră, a oamenilor normali. Poate că doctorul Bartoli a deschis o fereastră undeva în mintea ta. Ei, Lucien, ai alte haruri?

Doctorul voia ca întrebarea lui să pară relaxată, dar întregul său corp era încordat în aşteptarea răspunsului băiatului.

Ditto avea numai nouă ani, dar nu se lăsă păcălit. Anii de medicaţie care să-i stimuleze intelectul şi exerciţiile de inteligenţă îl făcuseră foarte perspicace. Înţelegea importanţa întrebării. Ştia şi ce se întîmpla cu copiii Bartolii care îşi făceau cunoscute

înzestrările. Erau mutaţi în altă arie a institutului şi ţinuţi sub observaţie douăzeci şi patru de ore pe zi. Li se dădeau medicamente, li se făceau injecţii, erau supuşi unor interogatorii, atîta timp cît Bartoli putea să-i ţină în institut.

Doctorul se aplecă în faţă, din fotoliul său.

– Vezi lucruri, Lucien? Unii dintre ceilalţi copii spun că văd fiinţe stranii. Tu vezi asemenea fiinţe, Lucien?

Ditto ar fi putut spune adevărul atunci. „Da, doctore, le văd peste tot. Creaturile albastre. Şi ele mă pot vedea, iar cîteodată mă vizitează. Şi asta nu e tot. Pot să ajut oameni. Îi pot vindeca doar atingîndu-i."

Ar fi putut spune toate acestea, dar nu a făcut-o pentru că a-şi dezvălui aceste puteri ar fi însemnat să îşi petreacă toată viaţa ca un cobai. Aşa că Ditto îl privi pe Bartoli drept în ochi şi zise:

– Am văzut un vîrcolac o dată, la fereastră. Credeam că a fost un vis.

Doctorul oftă.

– Bine, Lucien, nu ai nimic extraordinar. Ca o favoare specială, o să am grijă să fii trimis la o şcoală de stat. Şi nu la Clarissa Frayne. Poţi să pleci.

Asta a fost tot. Fără scuze. Fără vreo compensaţie pentru faptul că s-a născut mutant. În şase luni, Ditto a fost mutat din institut la o şcoală de stat, unde a stat pînă la vîrsta de şaisprezece ani. În tot acest timp nu a spus nimic nimănui despre talentele sale. Şi-a ţinut secretele ascunse, pînă cînd a intrat

Stefan în viaţa lui. Şi nici chiar Stefan nu ştia tot. Dar curînd va afla, iar el avea să plătească, atunci cînd prietenul lui va afla.

Ellen Faustino îi trimise acasă pe Cosmo şi pe Stefan într-o limuzină Myishi Prestige. Luxoasa maşină cu zece roţi era lungă cît jumătate dintr-un bloc şi avea o fereastră-ecran TV, un frigider cu de toate şi o canapea. Stefan nu era impresionat. Stătea cu capul în mîini pe scaun, frămîntîndu-şi fruntea ca şi cum asta ar fi făcut ideile să vină mai repede.

– Ştii, domnişoara Faustino avea dreptate, spuse Cosmo, cu sfială. Nu e vina ta, Stefan. Tu ai făcut tot ce ai putut. Cum era să ştii că electricitatea îi face să se reproducă?

Stefan nu răspunse. După ce îşi luase rămas-bun de la vechiul lui tutore, vina şi sentimentul de neajutorare îl loviră mai rău decît înainte. Era o combinaţie care avea să fie greu de depăşit.

Deci Cosmo făcu ceea ce ar fi făcut orice adolescent. Dădu un raid prin frigider şi îşi îndesă prin buzunare atîtea sandvişuri cîte încăpură. Ce nu încăpea, mînca pe loc. În paisprezece ani petrecuţi la Clarissa Frayne învăţase să nu lase niciodată mîncare în urmă. Era posibil ca acidul din cadă în combinaţie cu mîncarea nesănătoasă să-l facă să vomite încă o zi, două, dar dacă ar fi lăsat mîncarea acolo, ar fi regretat apoi ani întregi.

Stefan rupse tăcerea cînd erau la şase străzi la vest de Abracadabra.

– Pe aici, oriunde e bine!

– Doamna preşedinte Faustino a zis să vă las la uşă, spuse şoferul opunîndu-se.

– Poate că a zis, spuse Stefan, dar încă nu sînt pregătit să dezvălui locul unde stăm.

Şoferul izbucni în rîs.

– Strada Abracadabra 1405. Am trimis deja coordonatele satelitului.

Stefan se adînci şi mai mult în starea lui depresivă. Supranaturaliştii nu mai erau o organizaţie secretă. Acum erau şi adulţi implicaţi. Corporaţiile îi implicau în strategiile lor. Încă puţin şi se vor trezi cu tratamente dentare şi pensii.

Mona şi Ditto aşteptau îngrijoraţi, cînd Cosmo şi Stefan apărură din lift. Mona veni în fugă să îi întîmpine, dar Ditto rămase în spate, neobişnuit de tăcut, fără să-i întîmpine pe cei doi cu vreo remarcă sarcastică. Secretul mocnea în el, stînd gata să explodeze.

– Unde aţi fost? întrebă Mona, întinzînd un braţ după umerii lui Stefan şi cu celălalt cuprinzîndu-l pe Cosmo. Ne gîndeam că sigur v-au luat la poliţie.

Stefan o îndepărtă.

– Pune antena parabolică pe acoperiş, vreau să funcţioneze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămînă.

Mona făcu un pas înapoi, îndepărtîndu-se de cei doi, ca şi cum i s-ar fi dat o palmă.

– Ne-am îngrijorat, Stefan, în legătură cu voi doi. Nu meritäm nici o explicaţie? Nu trebuia să fim o echipă?

Atunci, Stefan fu pe punctul de a le spune tot. A fost la un pas de a-şi împărţi povara cu ei, dar sentimentele de neajutorare şi de vină erau încă prea apăsătoare.

– Nu acum, Mona, bine? Du-te şi instalează antena.

– Antena parabolică? N-a mers niciodată. Nici măcar nu ştiu dacă e încărcată.

– Du-te şi instaleaz-o, Mona, spuse Stefan aproape şoptit. Te rog.

Tînărul se îndreptă împleticindu-se spre patul lui, fără să mai scoată un cuvînt. Cu fiecare pas părea mai scund. Ceilalţi îl urmăriră în tăcere.

– Ce s-a întîmplat cu el? întrebă Mona cînd paşii lui Stefan nu se mai auziră. L-am mai văzut supărat dar nu ca acum. Ai zice că a ajuns la capătul vieţii.

– Nu, dar trebuie să-şi reînceapă viaţa, răspunse Cosmo.

Le explică ce se întîmplase la Myishi Tower. Cum încărcăturile electrice nu fac decît să le accelereze paraziţilor procesul de reproducere. De trei ani îşi ajutau inamicii să populeze planeta. Cuvintele păreau că se opresc şi plutesc în aerul din depozit. Condamnîndu-le acţiunile. Cîţi oameni fuseseră sleiţi de puteri şi muriseră din cauza lor?

– Nu pot să cred, spuse Ditto, trăgînd aer în piept. Baloanele albastre sînt pui de paraziţi?

– Nu pui. Se formează adulţi însetaţi de energie.

Ditto se cățără pe un taburet de lîngă masă.

– Partea cu purificarea energiei mă interesează. Aceste creaturi fac parte din natură. Ca și noi. Poate că ar trebui să ne gîndim ce ar însemna pentru ecologie să-i ajutăm să se reproducă.

Mona se răsti la el.

– Pentru ecologie! Monștrii ăștia omoară oameni! Nu te-ai mai gîndi la natură dacă ai avea unul așezat pe pieptul tău.

– Liniștește-te, Mona. Nu scoate fum pe nări. Tot ce spun e că trebuie să găsim altă soluție. Să grăbim procesul de reproducere al paraziților nu ajută pe nimeni.

Mona trase aer în piept de cîteva ori, apoi îl înghionti pe Ditto ușor în umăr.

– Ai dreptate, sigur. Dar e un șoc, asta e. Credeam că facem ceea ce trebuie. Că salvăm oameni. Acum nu mai știu, și Stefan, vezi și tu, el nici nu vorbește cu noi...

Ditto ocoli masa și o îmbrățișă cu brațele lui mici.

– Ar trebui să fie liderul nostru, dar uneori uităm cît de tînăr e. Lui Stefan o să-i treacă pînă mîine dimineață, o să vezi. Acum, du-te și instalează antena. Nu te grăbi, n-o să mergem la vînătoare în noaptea asta.

Mona pufni pe nas.

– Bine.

Se întoarse apoi către Cosmo.

– Îmi pare rău pentru gesturile dramatice. Mă bucur că v-ați întors amîndoi teferi. Hai să urcăm

pe acoperiş şi o să-ţi arăt cum să foloseşti antena parabolică.

Cosmo dădu din cap zîmbind, dar Ditto îi lipi un termo-plasture pe frunte.

– În nici un caz! Cosmo are nevoie de somn. Oh, sînt sigur că vouă, copiilor, v-ar plăcea să vă petreceţi restul zilei discutînd despre întrerupătoare de circiut, la adăpost de smogul. Dar tînărul acesta nu e încă deplin refăcut după aventura lui de pe acoperiş. Dacă nu se odihneşte, poate face febră sau chiar să se producă un fenomen de respingere a implantului. Trebuie să fie mort de oboseală.

Auzindu-l pe Ditto, Cosmo începu să simtă oboseala. Deodată fruntea începu să îl doară, iar din genunchi îi porneau junghiuri spre gleznă şi spre şold.

– Aşa e, sînt un pic obosit. Poate o să vin un pic mai tîrziu...

– E-n regulă, spuse Mona, dormi cît ai nevoie. Ditto are dreptate, ai trecut prin multe. Îţi arăt antena mîine.

Cosmo dădu din cap. Trebuia să doarmă acum, cu toate că i-ar fi păcut tare mult să îşi petreacă ziua discutînd despre întrerupătoare de circuit cu Mona Vasquez.

După timpul petrecut în cada cu acid, Cosmo, abia mai avea energie să ajungă pînă în pat. Se simţea deja ca acasă în pătuţul îngust. Era ceva numai al lui. Cu toate că se afla cu trupul în strada Abracadabra, visele îl purtau departe, cu opriri la Clarissa Frayne şi la Turnul Myishi. Paznicul de la cadă şi gardianul Redwood

se contopiră într-o singură persoană care agita pumnul către el. Un pumn din care se scurgea celofan lichid. „Întoarce-te a noi, spunea omul. Hai, Cosmo, avem o cameră care te aşteaptă. O cameră întunecată, plină de obiecte ascuţite."

Cosmo se trezi, rostogolindu-se din pat pe podeaua din fontă. Pătura kaki era înfăşurată în jurul piciorului său şi pentru un moment i se păru că vede înaintea ochilor faţa de bolnav psihic a lui Redwood.

Cosmo stătu o clipă nemişcat, lăsîndu-şi conştiinţa să-i controleze vederea. Încetul cu încetul, realitatea acoperi visul. Somnul, chiar agitat, îi făcuse bine. Fruntea i se desumflase, iar genunchiul aproape nu-l mai durea deloc.

„Odată ce îmi va creşte şi părul la loc, voi arăta aproape uman", se gîndi el schiţînd un zîmbet crispat.

Cosmo se ridică trăgîndu-şi pe el hainele militare de care îi făcuse rost Stefan. Oricîte buzunare ar avea uniformele astea, se pare că tot nu sînt destule. Era linişte în depozit, cu excepţia sforăitului lui Ditto, care semăna cu un orăcăit de broască. Dacă te uitai la el, n-ai fi zis că plămînii copilului Bartoli sînt suficient de mari ca să scoată asemenea sunete. Draperiile de la separeul lui Stefan erau încă trase, dar patul Monei era gol şi făcut. Ori se sculase deja, ori nu se culcase deloc.

Mai era ceva neobişnuit. Lipsea un zgomot care, ca şi draperiile era la fel de specific depozitului din strada Abracadabra. Era zgomotul computerului lucrînd. Sigur, asta era! Se terminase cu escapadele nocturne. Cu armele electrice şi cu sferele albastre.

Oameni îşi vor pierde energia, la fel cum au făcut-o, probabil, de mii de ani încoace. Cosmo îşi turnă o ceaşcă de cafea-sim din ibric. Mai mult pentru căldura cănii, decît pentru gustul cafelei. Mai era o ceaşcă pe masă. Cu mînerul de crom, în formă de ţeavă de eşapament. *Mech-lube,* scria pe ea. Cosmo umplu cana şi se îndreptă către lift.

*

Mersul pe acoperiş era ca şi cum ai sări din avion. Numai clădirea nu părea destul de solidă ca să stopeze căderea spre pămînt. „Respiră, îşi spuse Cosmo, şi nu privi în jos." Soarele apunea, în culori şi mai violete din cauza smogului. „De asta putem vedea paraziţii, se gîndea Cosmo. Smogul şi experienţele traumatizante. Trauma trezeşte un al şaselea simţ, iar chimicalele din sîngele nostru îl menţin în starea asta, în unele cazuri."

Pe acoperiş se găsea o mică baracă, servind ca adăpost împotriva vîntului. Modestă şi sărăcăcioasă, singurul ei lux erau liniile electrice răsucite printr-o gaură în perete, căptuşită cu spumă izolatoare. Pe acoperişul jos se afla un microfon şi instalaţia unei antene parabolice. Arăta ca o antenă digitală TV de pe vremuri, dar la o privire mai atentă observa trei cutii cu cipuri moderne, sudate la bază. Evident, aceasta era antena parabolică de care vorbea Stefan.

Mona era înăuntru pe o banchetă de plastic, înfăşurată într-un sac de dormit din folie. Foarte uşori şi superizolaţi, sacii de dormit fuseseră testaţi de astronauţi

și deveniseră foarte populari printre oamenii fără adăpost din întreaga lume. Capul Monei se sprijinea pe o pernă mare umplută cu grăunțe de polistiren, care se scurgeau printr-un colț.

Cosmo se opri un moment să o studieze. Era drăguță, evident, dar nu ca fetele de la televizor. Era drăguță înr-un fel uman, ca și cum sentimentele de dincolo de față ar fi fost vizibile.

– Intri sau ai de gînd să stai acolo? îl întrebă Mona, fără să deschidă ochii.

Cosmo încercă să vorbească. „Spune ceva interesant, îi ordonă el creierului. Nu ai să vezi! îi răspunse creierul. Ai destui neuroni liberi ca să găsești un cuvînt. Găsește unul bun."

– Cafea, se trezi Cosmo spunînd.

Putea să fie și mai rău.

Mona se întinse ca o pisică, scoțîndu-și degetele jucăușe de la picioare pe sub sacul neînchis cu fermoar.

– Purceluși, rostiră buzele lui Cosmo, înainte ca el să le poată opri.

Mona deschise ochii și îi aținti către tînărul cel nefericit.

– Poftim, Cosmo?

– Purceluşul s-a dus la piață. E o poezie... pentru bebeluși.

Mona își retrase degetele sub folie.

– Eu nu sînt bebeluș, Cosmo.

– Scuză-mă. Era un băiat la orfelinat. El obișnuia să spună asta de fiecare dată cînd vedea un purceluș.

– Deci acum sînt purceluș.

– Exact. Nu, nu. Nu tu, degetele tale de la picioare. Cum ai putea fi purceluş? Tu eşti prea...

Se rugă în tăcere ca Mona să-l întrerupă înainte de a termina fraza, dar ea nu avea nici o intenţie să facă acest lucru. Stătea întinsă, cu capul aplecat într-o parte.

– Sînt prea cum?

Cosmo îşi simţi creierul expandîndu-se. Sigur îi va sări plăcuţa din frunte.

– Prea... ăăă... umană.

Mona îl fixa cu privirea.

– Ai mai avut vreodată o conversaţie cu o altă persoană?

Cosmo ridică din umeri.

– Nu prea, decît dacă pui la socoteală: „Da, domnule gardian. Nu, domnule gardian. Cum spuneţi dumneavoastră, domnule gardian."

Mona acceptă cana de cafea şi, spre mulţumirea lui Cosmo, lăsă baltă.

– Mulţumesc, Cosmo. Cît e ceasul?

– Apune soarele, spuse Cosmo.

Mona îşi aruncă ochii pe fereastra cabinei.

– E mov în seara asta. Oamenii care au alergii nu se vor simţi bine. Ai văzut vreun apus în filme, Cosmo? Portocaliu şi frumos. Crezi că apusurile erau, într-adevăr, aşa?

Cosmo ridică din umeri.

– Poate. Dar mă îndoiesc. Acum pot să facă orice cu efectele speciale.

Mona sorbi din cafeaua-sim.

– Probabil.

Scutură sacul de pe ea, aplecîndu-se înainte către o cutie de comandă, aşezată pe o scîndură pe două cărămizi. Pe ecran licărea un beculeţ verde.

– Excelent, spuse ea. Încărcată complet. Acum putem zări orice parazit pe o rază de un kilometru de strada Abracadabra.

Cosmo studie cutia. Nu părea destul de sofisticată ca să prăjeşti pîine cu ea, dar să urmăreşti creaturi invizibile.

– Dacă chestia asta poate urmări paraziţii, înseamnă că putem afla unde locuiesc, nu?

– Pot să-i zăresc, îl corectă Mona, nu să-i urmăresc. Lasă o urmă pe parabolică şi au dispărut. Parabolica a fost inventată de marile companii de electricitate ca să depisteze scurgerile de curent, nu să urmărească paraziţi. Funcţionează pe un principiu care foloseşte senzori încorporaţi, pentru a detecta încărcăturile electrice generate de fiinţe vii. Am văzut asta într-unul din documentarele despre natură, pe care Stefan ne pune să le urmărim ca să contribuie la *educaţia* noastră.

Cutia de comandă a parabolicei era conectată la un laptop vechi. Mona îl restartă, deschizînd un program de monitorizare pe o hartă tridimensională.

– De fiecare dată cînd antena parabolică prinde spectrul unui parazit, îi înregistrează poziţia, viteza şi direcţia. În timp, o să ne facem o bază de date.

– Şi asta ar putea să nu conducă la cuibul paraziţilor?

– Nu, spuse Mona. E o pierdere de vreme. Pot veni oricînd, de oriunde. Direcţia lor depinde de dezastrul spre care se îndreaptă. Iar antena acţionază doar pe o rază de un kilometru.

– Şi atunci de ce facem asta?

Mona se uită în spate ca să se asigure că sînt singuri.

– Măsuri disperate. Am derulat programul ăsta timp de mai mult de un an fără nici un folos. Ar trebui să fim afară, vînîndu-i.

– Dar chiar dacă îi găsim, ce putem face? Armele electrice doar îi ajută să se îmnulţească.

Mona îşi trecu degetele prin părul ei ciufulit.

– Nu ştiu. Dar apa? Poate îi putem stropi. Trebuie să existe o cale.

Pe ecran apăru un implus mic.

– Uite unul. O sută de metri nord-est. Circulă cu şaizeci de kilometri pe oră.

Cosmo se grăbi la fereastră. În depărtare se zărea un parazit singuratic, care dispăru dincolo de marginea unei clădiri.

– Şi cu ce ne ajută că ştim asta? întrebă Mona cu ciudă. Cu nimic, decît dacă îl prindem.

Se lăsă pe spate, strîngînd pătura în jurul ei.

– Avem nevoie de un miracol.

Cosmo zîmbi.

– Sîntem în loocul potrivit petru asta.

– Te-ai prins, Cosmo. Strada Abracadabra. Ştii de ce se numeşte aşa?

Cosmo se şezâ lîngă ea pe bancă şi clătină din cap.

– Cu ani în umă, geniile care au proiectat Satellite City au decis că trebuie să existe sectoare specifice pentru artişti. Aşa avem arcada Van Gogh şi colina Whitman. Toţi pictorii trebuiau să locuiască pe strada Van Gogh şi toţi poeţii pe Whitman. Abracadabra era pentru oamenii din Las Vegas. Magicieni, cîntăreţi şi dansatori de cabarete. Nu era o idee bună. Nu poţi închide arta într-o cutie. Nici un artist cu talent adevărat nu se va duce să locuiască unde i se spune. Stefan a pus mîna pe locul ăsta, aproape pe nimic. Nici măcar nu plăteşte impozit. E foarte deştept, de cele mai multe ori.

– De cele mai multe ori, se auzi vocea lui Stefan în spatele lor.

Tonul lui nu era unul vesel. Nimeni nu i-ar cere lui Stefan să joace rolul Moşului într-o serbare de Crăciun, chiar dacă ar mai fi mai mult de două milioane de oameni care sărbătoresc Crăciunul.

– Te superi dacă continui eu de aici? Trebuie să vorbesc cu noul nostru identifictor.

Mona se ridică în picioare cu pătura pe umeri.

– Sigur că nu. Mi-ar prinde bine cîteva ore într-un pat adevărat. Cine ştie, poate chiar o să ies afară în timpul zilei, acum că avem nopţile libere.

Mona se aplecă pînă cînd faţa ei ajunse la acelaşi nivel cu a lui Cosmo.

– Ai ţintit bine tancul ăla. M-ai salvat din nou.

Îl sărută pe obraz.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere, mormăi Cosmo.

Îşi simţea faţa ca şi cum cineva i-ar fi băgat-o în priză.

Mona rîse.

– Ţine-o tot aşa şi o să fii sărutat toată ziua.

Cosmo reuşi în cele din urmă să pună cap la cap o propoziţie.

– Poate că data viitoare tu o să mă salvezi pe mine. Atunci eu o să-ţi datorez un sărut.

Luînd în considerare situaţia dată, se putea spune că alcătuise o capodoperă.

– Poate, spuse Mona cu ochii scînteind. Poate o să te salvez.

Se îndreptă apoi către Stefan.

– Acum vorbeşti cu mine?

Stefan nu arăta deloc mai fericit decît în seara trecută.

– Ascultă, Mona, noaptea trecută eram într-o stare jalnică. Toată munca mea a fost distrusă.

Mona îl înghionti cu pumnul în piept.

– Munca *noastră*. Noi sîntem supranaturaliştii. Sîntem o echipă.

– Ai dreptate. Sîntem o echipă. O să ţin minte de acum încolo.

Îi strînse braţul uşor.

– Aşa să faci, Stefan.

Mona traversă acoperişul rece, alergînd cu paşi mărunţi în găoacea argintie a sacului ei de dormit. Stefan intră în cabină, închizînd uşa culisantă. Se aşează lîngă Cosmo.

– Deci, Cosmo, cum te simţi?

Cosmo ridică din umeri.

– Nu știu. Mă simt ca un ecran de televizor, pe care nu se vede nici un program. Gol. Nu am avut încă timp să devin o persoană.

– Satellite City poate să te facă să te simți așa. În locul ăsta nu există respect pentru individ. Trebuie să te conformezi, să faci ce ți se spune și să nu pui întrebări.

Stefan se juca cu o tastă de pe cutia de comandă a antenei.

– Acum ai timp, Cosmo, ai timp să faci parte din grup.

– Chiar fac parte din grup?

Stefan oftă.

– Despre asta voiam să-ți vorbesc. Nu am fost într-o dispoziție bună în ultima vreme, Cosmo. Dar nu e vina ta, e a mea.

Cosmo nu răspunse imediat. Stătea în așteptare, cu privirea fixată pe ecranul computerului.

– Dacă voi fi vreodată cu adevărat un membru al grupului, trebuie să-mi spui.

– Ce să-ți spun? întrebă Stefan, deși știa deja.

– De ce facem asta. Ce s-a întîmplat cu tine?

Fața lui Stefan luă o expresie sumbră pentru cîteva secunde, apoi se relaxă. Se hotărîse.

– OK, Cosmo, e dreptul tău să știi adevărul. E dreptul tuturor, dar, crede-mă, uneori faptul că știi totul nu te ajută să dormi mai bine noaptea...

Stefan se aplecă în față, își sprijini capul în palme și începu să vorbească. Ezitînd la început, dar după

scurt timp, cuvintele începură să curgă ca pietrele dintr-un sac.

– Acum trei ani eram unul dintre cei mai tari cadeţi. Avem cincisprezece ani şi eram cel mai bun din clasă. Profesorul Faustino, tutorele meu şi o bună prietenă a familiei, mă recomandase pentru şcoala de ofiţeri. Apoi, într-o zi s-a întîmplat ceva teribil. Mama m-a sunat la Academie. Avea nevoie de cineva s-o aducă de la clinica unde lucra iar eu doar ce-mi luasem examenul de navigator. Deci, am luat-o cu vehiculul poliţiei. Mă gîndeam că o să trec pe acasă şi apoi o să las maşina la sediul central al poliţiei.

Stefan îşi frămînta ochii cu pumnul.

– Greşit. Un vehicul al poliţiei e întotdeauna o ţintă. Întotdeauna. Civilii nevinovaţi nu trebuie luaţi cu maşina asta. Ştiam asta. Nu ştiu unde mi-a fost capul.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Cosmo.

– Pe la jumătatea drumului, maşina a explodat. Investigatorii au spus că era o bombă ascunsă în şasiu. Nu au aflat nici pînă acum cine a pus-o.

Stefan îşi plimbă degetul peste cicatricea de la colţul gurii.

– Am fost făcut praf. Şi mama a fost grav rănită. Foarte grav. Dar ar fi trăit, sînt sigur. Am văzut multe răni şi ştiu că ar fi trăit.

– Dacă nu ar fi venit paraziţii? a ghicit Cosmo.

– Demonii ăia albaştrii veneau pe noi ca albinele la miere. Şi nu mă puteam mişca. Nu am putut s-o salvez. Stăteam acolo, ţintuit de caroseria maşinii. Privindu-i cum îi absorbeau mamei toată energia. Trei

dintre ei s-au oprit pe mine. Pe brațele și pe pieptul meu, privindu-mă fix cu ochii lor mari.

Stefan luă o pauză, ștergîndu-și ochii cu mîneca.

– Paramedicii au ajuns în cîteva secunde. Era o unitate în apropiere. Ditto m-a salvat cu un defibrilator dar pentru mama, era prea tîrziu. Am întîrziat. Nu am reușit s-o salvez.

Cosmo se gîdi îndelung, înainte de a vorbi.

– Nu puteai. Paraziții fac parte din natură. Nu te poți lupta cu natura.

Stefan își puse brațul pe după umerii lui Cosmo.

– Mulțumesc, Cosmo, spuse el. Drăguț din partea ta să spui asta, dar și balenele făceau parte din natură și am reușit să le exterminăm.

În comparație cu săptămîna precedentă, zilele care au urmat au fost extrem de liniștite. Mona supraveghea îndeaproape antena parabolică, dar computerul nu putea determina o ritmicitate a semnalelor.

În cele din urmă, Stefan îi convocă pe toți, după ce fusese să vadă cenușa mamei lui. O vizitase aproape în fiecare zi, după întîlnirea cu Ellen Faustino. Acum, mai mult ca oricînd, îi lipseau puterea și sfaturile ei.

– M-am gîndit la toate astea, zise el, arătînd printr-un gest spre depozit și șirul de echipamente. E o nebunie. Totul. Cum m-am gîndit că ne putem opune... naturii? De fiecare dată cînd am distrus un parazit, au apărut o duzină de alți paraziți care să vîneze oamenii. Cu costul cîtor vieți?

– Dar acum avem pulsul energetic, interveni Mona. Tot ce avem de făcut e să le găsim cuibul şi putem să reparăm răul pe care l-am făcut.

– Nu. Ai avut dreptate, Mona. Antena n-a mers niciodată. Nu am nici un drept să vă pun în pericol.

Stefan făcu o pauză şi îi privi în ochi, pe rînd, pe fiecare dintre membrii grupului. Urma ceva important. Pe sub masă, Mona îi strînse mîna lui Cosmo. Ce urma să spună Stefan avea să îi afecteze pe toţi.

Liderul supranaturaliştilor trase adînc aer în piept.

– Am luat o decizie. De azi înainte, sîntem, în mod oficial, oameni obişnuiţi.

Cuvintele lui răsunară ca un ecou în depozit. Oameni obişnuiţi? Exista aşa ceva?

– Pe mine nu m-ai pus niciodată în pericol, spuse Cosmo. Nimeni nu m-a forţat să fac nimic. Am făcut ce am crezut că e bine. Şi tot ce ai făcut pentru mine a fost să-mi salvezi viaţa.

– La fel şi pentru mine, spuse Mona. Dacă nu m-ar fi salvat supranaturaliştii, n-ar fi rămas din mine decît o picătură de ulei pe marginea unei piste de curse, pe undeva.

Stefan clătină din cap.

– A venit timpul să mă trezesc. Mama s-a dus. Trebuie să înţeleg asta.

Mona sări în picioare.

– Nu putem să renunţăm, Stefan. Ştii care e destinul nostru. Să luptăm cu creaturile pînă la capătul puterilor. Spune-i tu, Ditto!

Copilul Bartoli îşi ţinea ochii în pămînt.

– Poate că şeful are dreptate, spuse el. Poate ar trebui să ne oprim aici.

Mona îşi ridică mîinile în aer.

– Nu pot să cred. O dată iese prost şi toată lumea se descurajează.

Ditto îşi aprinse o ţigară-sim.

– Descurajează? Nu e adevarat, Mona. Nu e deloc adevărat. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, dar e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fîn. Cine zice că nu putem să fim fericiţi ca oameni obişnuiţi pentru o vreme?

Faţa Monei era roşie de furie.

– Oamenilor obişnuiţi le absorb energia creaturile astea, numai că nu ştiu. Vreţi să stăm şi să ne uităm în timp ce paraziţii îşi văd de treabă?

Stefan o prinse pe Mona uşor de după umeri.

– Nu asta vreau. Dar sîntem învinşi. Nu sîntem decît nişte copii. Ce putem face?

– Myishi e cu noi acum, şopti Mona. Avem pulsul energetic şi antena parabolică.

– Nu merge. N-a mers niciodată. Mi-a luat mult timp să văd asta, dar acum văd.

– Păcat că nu merge antena, spuse Cosmo gînditor, aproape numai pentru el.

Mona se îndepărtă de Stefan.

– Ce vrei să spui, Cosmo?

– Mă gîndesc la ce a spus profesorul Faustino. Paraziţii se hrănesc deseori cu energie electrică. Bag mîna-n foc că, dacă am găsi pierderile de energie, am găsi paraziţi.

Îşi rezemă bărbia în palmă.

– Numai dacă am avea o antenă parabolică mai mare...

Mona alergă la cea mai apropiată fereastră şi trase la o parte draperiile grele.

– Cei de la Myishi au o antenă mare, spuse ea, arătînd spre stele. Încă o încercare, Stefan. Încă o dată.

Resemnarea lui Stefan se duse într-o clipă, lăsînd să se vadă vechea lui hotărîre din adîncul inimii.

– Ditto, spuse el, unde mi-e telefonul?

– În nici un caz! spuse Ellen Faustino.

Lui Stefan nu-i venea să creadă ce auzea.

– Profesore, nu cer decît un port de date la Satelit. Să ne conectăm printr-o mufă, ce rău poate să facă?

Pe ecranul telefonului se vedea faţa severă a lui Ellen Faustino.

– Nimeni nu are acces la satelit. Nici eu. Sînt doar preşedinte la Cercetare. N-aş putea obţine o slujbă pe satelit nici măcar la spălat podelele.

Telefonul aproape crăpă în mîna lui Stefan.

– Bine, atunci faceţi dumneavoastră scanarea. Mă interesează concentraţa pierderilor de energie din oraş.

Faustino îşi consultă agenda digitală de pe birou.

– Asta e o idee mult mai bună. Pot să obţin o conectare în vreo două luni.

– Două luni! Aveţi idee cîti oameni vor fi secătuiţi în două luni?

– Nu am ce face, protestă Ellen învîrtind agenda digitală în aşa fel încît Stefan să poată vedea ecranul.

Uite ce clienţi avem în aşteptare: Nike, Disney, Krom. Conectarea la satelit costă milioane. Îţi dai seama ce publicitate se face printr-o singură ieşire în emisie? E o listă de aşteptare de cinci ani pentru timp de emisie prin Satelit. Două luni! E cel mai scurt timp posibil pe care îl pot obţine! Chiar şi aşa, va trebui să cer favoruri de la toţi cei care-mi sînt datori.

Stefan se străduia să rămînă calm.

– Cum vreţi să declanşez pulsul energetic dacă nu pot să localizez paraziţii?

– Stefan, toată operaţiunea asta e secretă. Un-Spec 4 nu există. Şi nici pulsul energetic modificat. La fel cum nici echipa ta de supraveghere nu există. Ce vrei să fac eu? Să mă duc la conducere cu o poveste despre creaturi ciudate care filtrează energia?

– Nu, zise Stefan, privind încruntat în ecranul telefonului. Nu prea puteţi. Dar ce vreţi să fac *eu?*

– Vreau să găseşti o altă cale, a spus Ellen Faustino.

Stefan închise aparatul.

– Nu vă faceţi griji, spuse el, o să găsesc.

REGIUNEA BOOSHKA,
dincolo de Blocadă. Satellite City

Mona strecura Pigmobilul prin aglomeraţia din Booshka. Tehnic vorbind, nu avea voie să conducă manual deloc, dar aici nu era nici un poliţist care să verifice dacă are sau nu permis. Găştile din timpul

nopţii fuseseră înlocuite de oameni paşnici, obişnuiţi care se îmbulzeau pe străzi. În lumina albăstruie a zilei, viaţa se derula aici ca oriunde altundeva în lume. În orice circumstanţe, oamenii tot aveau nevoie să mănînce, să trăiască şi să iubească. Buticurile apăreau pe marginea drumului ca ciupercile după ploaie. Croitori africani, alături de samsari orientali şi cizmari europeni, unii lîngă alţii. Comerţul era prosper şi tocmeala zgomotoasă.

Cosmo privea de pe locul lui din Pigmobil lumea care îi trecea prin faţa ochilor.

– Nu e chiar aşa de rău să trăieşti aici.

– Ziua, preciză Stefan. Şi va fi mult mai bine cînd profesorul Faustino îşi va începe din nou programele de ajutor social.

Ditto îşi studia bărbia într-o oglindă mică. Spera să vadă ceva fire în barbă.

– Sigur, de-asta sîntem noi aici operînd pe la spatele ei.

– Ea e în interiorul sistemului, spuse Stefan. Ea trebuie să urmeze regulile, noi nu. Dacă supranaturaliştii rezolvă problema cu paraziţii, satelitul se stabilizează şi ajutoarele o să curgă. Şi aşa, toată lumea e fericită.

– În special Myishi, spuse Ditto, băgîndu-şi oglinda în buzunar. Cred că e foarte frumos din partea noastră să le facem treaba, mai ales că de ani de zile încearcă să ne omoare.

Mona se întoarse şi începu să ţipe la el.

– Ai vreo idee mai bună, Ditto? Ai? întrebă ea şi îi dădu cinci secunde întregi ca să răspundă. Nu? Mă gîndeam eu!

– Eu nu am niciodată idei mai bune. Doar un scepticism sănătos, spuse copilul Bartoli. Nu putem să ne comportăm toţi ca oile. Toată situaţia asta e nasoală. Ne trezim deodată că lucrăm pentru corporaţii. Nu-mi place deloc.

– Nici mie nu-mi place prea mult, admise Stefan. Dar profesorul Faustino e în primul rînd prietena mea şi în al doilea rînd face parte din corporaţie. Putem avea încredere în ea.

– Eşti sigur? Ai paria vieţile noastre, ale tuturor, pe asta?

– Singura viaţă pe care voi mai paria de acum înainte e a mea. Odată ce descoperim ascunzişul paraziţilor eu voi fi acela care va activa pulsul energetic. De azi înainte, voi, copii veţi fi operatori de computer.

Mona fu la un pas de a accidenta Pigmobilul.

– Copii? Pe cine faci tu copil? Dacă sînt destul de mare să alerg pe acoperişuri, atunci sînt destul de mare să declanşez pulsuri energetice. Eu nu stau să privesc ce se întîmplă printr-un monitor.

– O să fiţi si voi implicaţi, de la o distanţă sigură. Şi dacă nu-ţi convine aranjamentul, opreşte maşina şi coboară. Sînt sigur că Drăguţii o să te primească cu braţele deschise.

Mona îşi înfipse piciorul în pedala de acceleraţie.

– Ştii ceva, Stefan, cîteodată eşti chiar porc!

Mergeau peste trei ore cînd Pigmobilul se apropie de şoseaua de centură a lui Satellit City. Următoarea staţie, deşertul. Cosmo vedea marginile oraşului şi lucrul acesta îl fascina. Avea oraşul margine? Nu ştia de ce, dar îşi imaginase întotdeauna oraşul ca fiind o închisoare gigantică. Şi chiar dacă scăpai, cum supravieţuiai, oare, acolo, la ţară?

Ce vedeau ei nu erau peisajele de la ţară pe care le văzuseră în filmele vechi. Nu erau cai galopînd cu încetinitorul şi nici leagăne atîrnînd de copaci. De fapt, nici nu erau mulţi coapci. În zonele acelea, atît de aproape de oraş, aproape toată flora fusese omorîtă de emisiile chimice sau de deşeurile deversate de fabrici.

Aici oamenii trăiau în afara graniţelor oraşului, eliberaţi de influenţele lui. Cei mai mulţi locuitori trăiau în căsuţe cu un singur nivel, cîrpite din orice material despre care se aşteptau să stea în picioare pentru mai multă vreme. Lui Cosmo locuinţele acelea i se păreau din cale afară de exotice. După o viaţă petrecută printre clădiri de fontă, era interesant să vadă pereţi construiţi din rămăşiţe fostelor poduri care se întindeau odată peste autostrăzi şi acoperişuri făcute din panouri publicitare vechi.

Ditto se cutremură.

– Locul ăsta îmi dă fiori. Ştiţi că aici nu au televiziune prin satelit? Unele case nu au decît zece-cinci-sprezece posturi pirat. Ce fac toată ziua?

– Supravieţuiesc, spuse Stefan, arătînd spre un morman de gunoaie în depărtare. Acolo, Mona. Într-acolo mergem.

Cînd se apropiară mai mult, Cosmo îşi dădu seama că acel morman de gunoaie era o curte împrejmuită cu un gard, umplută pînă la refuz cu gunoaie aruncate de locuitorii oraşului. Două gărzi înarmate stăteau în umbra unui turn acoperit, purtînd nişte arme la fel de vechi ca tot ce păzeau.

Mona opri Pigmobilul în faţa porţilor de fier forjat care fuseseră înainte intrarea pe aleea unui parc de distracţii, numit Dino Doom.

Stefan deschise uşa laterală şi păşi în căldura şi praful de afară. Două puşti erau îndreptate către el.

– Ar fi bine să-ţi vezi de drum, băiete, zise unul dintre gardieni, un individ slab care nu avea mai mult de trei dinţi în gură. Dacă nu ai ceva de vînzare care să merite cît de cît. Nu te uita ce scrie pe poartă, ăsta nu-i parc de distracţii.

– Taci şi ascultă, îi spuse Stefan, cu tactul lui obişnuit. Trebuie să vorbesc cu Lincoln. Spune-i că e Bashkir. Şi dacă poarta asta nu se deschide în două minute, tu o să răspunzi.

Gardianul se gîndi să-i răspundă, dar cînd îl văzu pe Stefan aruncînd o privire supărată către ceas, se hotărî să se ducă să-l aducă pe Lincoln. Dacă tînărul acela înalt căuta pe cineva pe care să se înfurie, gardianul prefera să nu fie el. Era ceva cu ochii lui pătrunzători şi cu cicatricea strîmbă care se întindea de la colţul gurii.

Al doilea gardian scuipă în urma colegului său.

– Fugi ca un iepure, laşule! N-ai coloană vertebrală nici cît o rîmă.

Era clar că omului îi plăceau animalele.

Stefan se urcă din nou în maşină.

– Cred că s-a rezolvat.

– Trebuie să fie din cauza personalităţii tale fermecătoare, spuse Mona ironic, căreia nu îi trecuse încă supărarea după comenatriul cu „opreşte maşina şi coboară."

– Cînd intrăm acolo, vreau să fim toţi foarte atenţi. Aţi văzut vreodată filmele alea despre Vestul Sălbatic unde începeau cu împuşcăturile din te miri ce?

Cosmo dădu din cap afirmativ.

– Ei bine, la groapa de gunoi tot aşa e, dar cu gloanţe adevărate. Ditto, eşti copil pînă cînd îţi spun eu!

Ditto începu să mormăie.

– Oh, Stefan, nu suport să fiu copil.

– S-ar putea să avem nevoie de un atu. Tu eşti ăla.

În mai puţin de două minute, porţile de la Dino se deschiseră, manevrate de fiecare parte de cîte unul din cei doi gardieni ciudaţi. Privindu-i de aproape, Cosmo îşi dădu seama că de departe arătau mult mai bine.

– Adu nenorocitu' ăla de camion, dom'le Başchir. Parchează-l în faţa cerdacului.

– Ho, da'-i urît ca porcu'!

Cosmo nu ştia dacă omul vorbea de Pigmobil sau de propria lui reflexie. Dar, de fapt, de cine rîdea el? Nici capul lui nu arăta ca unul dintr-o pictură în ulei de cînd i-l tratase Ditto, deşi acum avea măcar un pic de păr care îi ascundea umflăturile.

Mona conduse printre mormane de carcase de automobile şi parcă în faţa unei prispe construite din antene parabolice ruginite. Era, probabil, cerdacul.

– Ţine minte, îi spuse Stefan lui Ditto. Încearcă să pari imatur.

Mona a rîs.

– Să încerce? Fii tu însuţi, Ditto, nimeni n-o să-şi dea seama de diferenţă!

Gemenii cei urîţi îi conduseră dincolo de o cortină de şuruburi şi piuliţe, înşirate pe sîrmă de cupru. Înăuntru era chiar mai murdar decît afară. Fiecare centimetru pătrat din suprafaţa încăperii era acoperit de un amestec cu miros ascuţit de motorină, pămînt şi rugină. Milioane de cari de rugină se lăfăiau pe tavan, freamătul lor făcînd să pice fulgi de rugină ca nişte molii-roboţi.

După un birou făcut din lăzi stătea un om care, evident, se simţea în largul lui în mizerie. Stătea cu picioarele pe masă şi o pisică obeză, brun-roşcată, îi lingea degetele de la picioare.

– Frumoasă pisică, spuse Stefan. Cum o cheamă?

– Camuflaj, răspunse omul. Cînd închide ochii, nu o mai găseşti nici cu o haită de ogari.

Stefan îi dădu la o parte picioarele de pe birou şi se aşează vizavi de el. Pisica scoase un şuierat, luînd-o la fugă pe piciorul bărbatului, sărindu-i pe stomac.

– Văd că nu crezi în bunele maniere.

– Cu manierele nu cîştigi prea mult în Big Pig şi nici dincolo de el, Lincoln.

Faţa lui Lincoln era osoasă, cu pungi pe sub ochi, ca şi cum carnea i-ar fi fost topită. Putea să aibă orice vîrstă şi să fie de orice rasă, însă accentul lui era, fără îndoială, unul aristocratic. Purta un costum din trei piese, cu dungi, dar vechi de cel puţin douăzeci de ani.

– Văd că-mi ştii numele, băiete, dar eu nu te cunosc. Te-ai folosit de numele unei prietene de demult ca să intri aici, dar tu sigur nu eşti doctoriţa Aeriel Bashkir.

– Sînt fiule ei, Stefan. Ea mi-a povestit despre tine.

Lincoln îl studie pentru un moment

– Da, ai ochii ei. Ce mai face mama ta?

Stefan îşi coborî privirea.

– A murit. Acum trei ani.

Lincoln amuţi pentru cîteva momente.

– Îmi pare rău să aud asta. Era o femeie bună.

– Era. Şi din cîte mi-a spus, îi eşti dator cu o favoare.

Lincoln începu să rîdă. Dinţii lui aveau aceeaşi culoare ca şi restul corpului.

– Se poate, dar cu siguranţă nu-ţi sînt *ţie* dator cu nimic, dragul meu. Favorurile nu sînt transferabile.

Stefan îşi sprijini coatele pe masă.

– Lincoln, acum cinci ani, mama mea a ieşit din oraş şi a venit să-ţi scoată apendicele perforat. Nici un alt doctor din oraş nu ar fi făcut asta. În timp ce se afla aici, a văzut un HALO[1] ridicîndu-se. Mi-a povestit despre asta. Amîndoi ştim că tu eşti piratul care trimite

[1] *High Altitude Low Orbit*, navă de mare altitudine şi orbită joasă (n. tr.)

HALO-uri în atmosferă fără nici un permis, fără măsuri de siguranţă, fără nimic. Dacă dau un singur telefon, trupele Myishi vor veni şi vor tăia tot ce se găseşte aici în cubuleţe, cu laserele lor spaţiale. Iar gemenii cei urîţi nu-ţi vor fi de nici un ajutor.

Lincoln nu fu impresionat.

– I-aţi cunoscut pe Floyd şi pe Bruce. Sînt băieţii mei. I-am adunat de pe străzi cînd de-abia ieşiseră din scutece. Cred că aveau douăzeci şi şase de ani pe atunci. Înceţi la minte ca pietrele, sărmanii, dar de tras ştiu să tragă. De fapt, au chiar acum nişte arme vechi cu încărcătură electrică, îndreptate către capul tău.

– Da? făcu, Stefan. Atunci i-aş sfătui să privească în jos.

– În jos? repetă Floyd. Nu cumva încerci să ne distragi atenţia de la ţintă?

– Ce crezi, că ne-am născut ieri? adăugă Bruce, şuierînd uşor printre găurile dintre dinţi. Vă avem în bătaia puştii. Şi pe tine şi pe cei doi delincvenţi juvenili.

– Dar bebeluşul? întrebă Stefan.

Floyd rînjea.

– Ce e cu bebeluşul? Ce-o să facă el? Să vomite pe noi?

Floyd şi Bruce simţiră două arme de şoc înfipte dureros în genunchii lor. Ditto rînjea în sus spre ei.

– Voi o să vomitaţi dacă dau drumul la cîte o încărcătură completă în voi!

Lincoln nu s-a putut abţine să nu rîdă.

– Bartoli?

Ditto dădu din cap.

– Unul din ultima şarjă.

– OK, nătîngilor, zise Lincoln. Lăsaţi armele electrice pînă nu vă încreţeşte ăsta micu' părul.

Floyd şi Bruce făcură ce li se spusese, îmbufnaţi.

– Un copil Bartoli adevărat, spuse Lincoln. Ce mutaţii ai?

Ditto se încruntă.

– Prefer termenul de aptitudini speciale.

– Mutaţii, aptitudini speciale, cum vrei tu. Ce poţi face?

– Sînt medic în grupul nostru.

– Mîini vindecătoare, am auzit de asta. Eşti şi sensibil?

– La ce?

– La spirite. Oamenii de ştiinţă de la televizor spun că Bartoli a trezit părţi din creierul vostru care au fost în stare latentă timp de mii de ani.

– Ştiu ce zic cercetătorii, îl repezi Ditto, răbufnind cu o ferocitate neobişnuită. Nu, nu sînt sensibil. Arăt bine, asta-i tot.

Lincoln se lăsă pe spate în fotoliul lui jerpelit.

– Se pare că m-ai avut la faza asta, Stefan. Aşa că, hai să trecem la afaceri. Cu ce te pot ajuta?

– Am nevoie de o navă de mare altitudine şi de orbită joasă, a spus Stefan fără ocolişuri.

Lincoln începu să rîdă. Fulgi de rugină îi săreau dintre ridurile feţei.

– Un HALO, aşa, direct, fără ocolişuri!

– Nu am timp pentru ocolişuri, am nevoie de un HALO, acum! Astăzi!

– Dar ce aş face eu cu un HALO? Ar fi ilegal. Aş avea poliţiile publice şi private pe urmele mele, încercînd să mă închidă. Mama ta probabil că se înşela. Poate a avut o halucinaţie cauzată de arşiţa din deşert.

Stefan lovi cu pumnul în birou.

– Mama era o cunoscătoare a navelor spaţiale. Era hobby-ul ei. Obişnuia să mă ia cu ea în locul unde se făceau lansările, ca să privesc rachetele ridicîndu-se în atmosferă. Cunoştea orice model construit vreodată. Nu s-a înşelat. Tu eşti piratul spaţial pe care îl caută toate trupele private.

– Şi dacă aş fi? spuse Lincoln. Asta nu înseamnă că şi recunosc. Cine altcineva ar face curăţenie prin spaţiu? Cine altcineva ar recupera toţi sateliţii stricaţi? După umila mea părere, oricine ar fi cel care lansează HALO-urile pe furiş face de fapt o favoare lumii întregi. E primul gunoier cosmic din lume. Emisiile pirat de televiziune pe care le transmite ocazional sînt un preţ mic plătit pentru un spaţiu curat.

– Da, aşa e, meriţi o decoraţie. Acum, spune-mi, unde e nava?

Faţa lui Lincoln deveni deodată extrem de sobră.

– De ce v-aş da eu vouă o navă? Sînteţi nişte copii. Nu sînteţi destul de mari să conduceţi grămada aia de fier vechi de afară, ce să mai vorbim de un HALO?

– Te maturizezi repede în Big Pig, îi răspunse Stefan cu amărăciune. Supravieţuim singuri de ani de zile. Tot ce fac adulţii în ultima vreme e să încerce să ne omoare. Poţi programa HALO-ul de aici. Va urca

şi va coborî fără ca noi să atingem vreun buton. Nu vrem decît să fim la bord.

– Tot nu mi-aţi spus ce m-ar face pe mine să vreau să vă dau nava mea, dacă aş avea una. Mie ce-mi iese?

Stefan scoase un computer de buzunar din haina lui. Îl aşează pe masă.

– Şi asta ce e? întrebă Lincoln, încercînd să nu pară interesat. Ultimul joc video 3D?

– Nu, Lincoln, e un computer-puşculiţă. Cu panou solar Lockheed Martin şi capacitate de memorie de două milioane de gigabyţi. Am făcut rost de el de curînd, de la un prieten.

Lincoln împinse uşor micul computer.

– Computer-puşculiţă. Serios? Ce are în memorie?

– Nimic deocamdată. Dar e destulă memorie pentru o staţie TV pirat.

Lincon cîntări computerul în palmă.

– Teoretic. Dar e nevoie de o antenă foarte mare la care să-l conectezi.

– Avem o antenă. Cea mai mare.

– Nu vinde castraveţi grădinarului, Stefan. Nimeni nu se poate apropia de satelit fără codurile de acces ale corporaţiei. Dacă ajungi la un kilometru distanţă fără coduri, te fac pulbere acolo în spaţiu.

Stefan îşi strecură computerul în buzunar.

– Lasă codurile pe seama mea. E o şansă unică, Lincoln. Pot să te conectez la satelit. O să emiţi luni de zile pînă să-l descopere ei.

Lincoln își scărpină o bucățică de piele curată de pe bărbie.

– Și tot ce am de făcut e...?

– Dă-mi cardul de pornire al HALO-ului, pe care știu că-l ai parcat în spate.

– Două miloane de gigabyți spui?

– Toți ai tăi. Îți dau un chip de conectare și ești aranjat.

Lincoln era cucerit, dar încerca să reziste.

– Ai idee, Stefan, cît costă o navă de-asta?

– Cam o zecime din cît o să cîștigi tu pe urma companiilor de televiziune independente.

– Ar putea fi doar minciuni. Poate că tu doar vrei nava mea și nu ai nici un cod.

Privirea fixă a lui Stefan tăia aerul încărcat de particule.

– Ai cuvîntul meu, Lincoln. Jur pe mama mea!

Lincoln își ridică mîinile.

– Nu e nevoie să devi morbid, să juri pe morți. Nu e bine.

– Ei, facem afacerea?

Lincoln se ridică în picioare. Rugina îi cădea de pe haine, ca pielea moartă a unui șarpe care năpîrlea.

– Da, tinere Bashkir, facem afacerea!

Stefan întinse mîna.

– Să batem palma.

Lincoln ignoră gestul.

– O să batem palma cînd îmi aduci nava întreagă înapoi.

Lincoln îi conduse pe supranaturalişti prin spatele curţii pline de vechituri la ceea ce părea un zid solid format din părţi de maşini dezmembrate. Pescui telecomanda unei uşi de garaj, de pe un şnur agăţat în jurul gîtului, şi apăsă butonul. Zidul se depărtă pe la jumătate, culisînd pe şine subţiri. În momentul următor, vreo şase cîini solizi se repeziră înainte, întinzînd de corzile elastice de care erau legaţi. Îşi arătau dinţii gălbui şi de pe fălcile lor se scurgeau balele groase ca nişte frînghii.

Lincoln apăsă un alt buton pe telecomandă şi corzile elastice se retraseră, înfăşurîndu-se.

– Oricît de hi-tech ar deveni lucrurile, nimic nu se compară cu o corcitură flămîndă, cînd e vorba de pază.

Cîinii erau o rasă curioasă, cu bot scurt şi blană roşcată. Lincoln le aruncă un pumn de oase dintr-o găleată.

– Vă plac copilaşii mei? M-au costat o grămadă de bani. Am făcut comandă în Cuba, să-mi fie trimişi în eprubetă. Au în cea mai mare parte gene de pitbull. Dar şi de urs. Şi cîteva de cameleon, pentru culoare.

HALO-ul stătea pe un grilaj înconjurat de o cuşcă de gheaţă. Pompe de refrigerare împrăştiau cristale la temperaturi sub zero grade pe suprafaţa strălucitoare a acestuia. Carcasa navei sclipea între panourile îngheţate.

– Eşti un tînăr foarte norocos, Stefan, spuse Lincoln. Plănuiam o lansare pentru noaptea asta, nimic special, doar un rond de rutină, să vedem ce am

mai putea aduna. Altfel, ar fi trebut vreo cîteva zile să îngheţe cadrul.

Cosmo se apropie de Mona.

– Pentru ce e gheaţa?

– Pentru camuflaj, Cosmo. HALO-ul are nevoie de cîteva propulsoare cu combustibil lichid care să îl ridice primii 800 de metri, pînă cînd banda solară începe să lucreze. Asemenea degajare de căldură o să apară pe scanerele Myishi. Şi ei nu au răbdare cu piraţii care-şi fac de lucru prin spaţiu. Gheaţa împiedică scanerele să intercepteze locul de unde se face lansarea. Piraţii folosesc cutiile de gheaţă de zeci de ani.

Floyd şi Bruce traseră unul dintre panourile de gheaţă cu nişte cîrlige. HALO-ul stătea pe patru blocuri, ca o maşină căreia i se puseseră roţi mai mari.

Supranaturaliştii păşiră în interiorul încăperii de gheaţă. Cosmo atinse caroseria rece a navei.

– Chestia asta zboară?

Lincoln îl trase de ureche.

– Sigur că zboară, obraznicule. Zboară, plonjează, pluteşte. Dar, cel mai important e că aterizează.

Îi întinse lui Stefan un card de pornire.

– Presupun că nu-mi veţi împărtăşi scopul călătoriei voastre.

Stefan băgă cardul în buzunar, dîndu-i computerul solar Lockheed Martin.

– Presupui corect, Lincoln, bătrîne. Plecăm cum se înserează, aşa că ai trei ore la dispoziţie să-ţi transferi softurile de care ai nevoie pe computer.

– Aveţi un mecanic?

Mona era deja ocupată, meşterind cu o şurubelniţă la unul dintre panourile de acces.

– Avem un mecanic. Lasă-mă o oră şi-ţi spun dacă avem o navă.

Mona depistă douăzeci şi patru de hibe electronice, mecanice sau de computer, pe care le notă pe lista de verificări a HALO-ului.

– Douăzeci şi patru, spuse Stefan, frecîndu-şi bărbia. Vreo defecţiune majoră?

Mona îşi verifică lista.

– Sînt mai mult chestiuni legate de confort. Filtrele de aer trebuie schimbate, dar dacă facem o plimbare scurtă, o să fie OK. Am făcut teste de presiune pe costumele spaţiale. Toate trebuie peticite, în afară de unul. Deci vei ieşi afară din navă singur, Stefan.

– Bine. Nu vreau să-şi mai asume nimeni riscuri inutile de acum încolo.

– Aripioarele de direcţie de-abia se mişcă, aşa că nu vom lua viraje bruşte. Cele mai multe circuite sînt legate între ele cu bandă adezivă din secolul trecut, iar parbrizul e murdar din cale-afară.

– Ştergătoare?

– Nu.

– Bine. Ia un burete şi nişte apă caldă. Ne lansăm într-o oră.

HALO-ul cîntărea paisprezece tone şi avea o formă aproximativ conică. Nava era ghidată prin nişte aripioare mobile aşezate la coadă şi de o duzină de motoare cu reacţie, dintre care funcţionau numai şase. Cîndva, corpul navei fusese vopsit în albastrul Uniunii Europene, dar cea mai mare parte din vopsea se luase în timpul numeroaselor misiuni de recuperare. La baza navei, se aflau două propulsoare fixe care urmau să ridice nava în prima etapă a lansării, cea de rupere din strînsoarea gravitaţiei, pînă în punctul în care va interveni Verigheta.

Verigheta era un inel placat cu aur, făcut din panouri solare care oscilau constant, pe măsură ce nava se deplasa. Fiecare panou se încărca pe rînd şi se întorcea apoi pe poziţia lui, făcînd contact cu un inel magnetic de pe corpul navei, pentru a-şi descărca energia, făcînd apoi loc următorului panou. În spaţiu, HALO-ul semăna cu o fată hawaiană dansînd hula hoop.[1]

– Cît de departe în spaţiu mergem? o întrebă Cosmo pe Mona.

Mona făcea o ultimă verificare de sistem, cu ajutorul unui manual.

– Tehnic vorbind n-o să mergem departe în spaţiu. Trecem doar puţin de marginea atmosferei. Care e diferenţa, Cosmo? Căderea de la orice înălţime mai mare de cincisprezece metri te va omorî. Dar, oricum, e mult mai probabil să murim din cauza depresurizării, decît prin cădere.

---

[1] Dans hawaian, în care dansatoarea roteşte un cerc în jurul taliei

– Mulţumesc, zice Cosmo, acum mă simt mult mai bine!

– Asta e bine, pentru că eşti copilotul meu.

Cosmo îşi strînse haina militară mai aproape de corp, ca să se apere de răcoarea gheţii.

– Copilot? Mona, eu nu pot nici măcar să trimit coordonate automobilistice către satelit.

– Nu-ţi face griji, Cosmo. Computerul face aproape totul şi cînd o să fim suficient de aproape, satelitul o să ne ghideze.

– Asta dacă facem rost de codurile de acces, îi aminti Cosmo.

Mona se încruntă privind un led care se colorase roşu pe bord. Îl lovi cu încheietura degetului şi acesta se făcu verde.

– Dacă Stefan nu e îngrijorat din cauza asta, atunci nu mă îngrijorez nici eu.

Lincoln îşi băgă capul printr-o trapă.

– Vezi cu Lockheed-ul, spuse el, întinzîndu-i-l Monei. Asigură-te că are un contact solid. Decolarea în zece minute.

Mona nu tolera prea bine ordinele.

– Decolare în zece minute! Există pe undeva, pe aici, vreun şef al misiunii pe care nu l-am observat pînă acum?

Lincoln zîmbi mieros.

– Nu, maimuţica mea sarcastică, nu e nici un şef al misiunii. Dar pompele mele frigorifice au rămas fără gaz. Aşa că, ori decolaţi în zece minute, ori se

topește carcasa de gheață și nu mai decolați deloc. Te las pe tine să-i explici asta lui Stefan, da?

Mona se întoarse la verificările ei finale.

– Ai dreptate. Zece minute.

Nouă minute mai tîrziu, supranaturaliștii erau legați cu centurile de siguranță în scaunele giratoare, în niște corsete rigide care să le apere coastele de presiune. Deasupra, panourile de gheață sclipeau în razele amurgului.

– Gheața aia o să se spargă, nu? întrebă Cosmo. Pare destul de groasă.

Degetul Monei zăbovea despupra butonului de contact.

– Așa ar trebui, teoretic. Prova e prevăzută cu un spărgător de gheață.

Ditto și Stefan stăteau în spate. De fapt nu erau decît trei scaune bune, așa că Ditto stătea pe genunchiul lui Stefan, susținut de o extensie a centurilor de siguranță.

Copilul Bartoli nu era deloc mulțumit.

– Din toate umilințele pe care a trebuit să le îndur, în viața mea, asta e cea mai rea!

Stefan îl bătu ușor pe spate.

– Stai cuminte, micuțule. Să-ți spun o poveste?

– Stefan, nu e momentul. Sînt eu mic, dar pot, totuși, să lovesc destul de tare.

Mona se răsuci cu scaunul ei.

– Pari cam agitat, Ditto. Poate că ai gaze.

Ditto se aruncă înainte, dar centurile îl ținură pe loc.

– Hai să mergem, Mona, spuse Stefan. Pînă nu scapă din chingi!

Mona dădu la o parte piedica butonului de contact.

– Am pornit, spuse ea, apăsînd butonul roşu.

Cu un zgomot asurzitor, reactoarele porniră, transformînd gheaţa în abur în cîteva secunde. Containerul de gheaţă din jurul lor se topi. Aburul se ridica în valuri în jurul HALO-ului, împiedicîndu-i să vadă prin parbriz.

Nava părăsi uşor pista de lansare, luptîndu-se cu gravitaţia care o trăgea în jos. Indicatoarele de energie de pe bord pîlpîiră, devenind roşii, în timp ce computerul mărea forţa de propulsie. Spărgătorul de gheaţă de pe botul navei sfărîmă panoul de gheaţă de deasupra şi HALO-ul ţîşni prin ea. Dedesubtul lor, apa fierbea şi se recondensa într-o ceaţă deasă.

Cosmo se simţea ca şi cum s-ar fi spart în bucăţi. Nu era un zbor ca acelea din vacanţă. Dar, de fapt, asta nu era o navă de croazieră, controlată de satelit. HALO-ul era o navă pirat veche de douăzeci de ani cu două propulsoare, care de-abia avea destulă memorie ca să susţină un sistem de divertisment.

Botul navei se înclină uşor.

– Ăsta e momentul cel mai periculos, spuse Mona, clănţănind din dinţi. Dacă propulsia iniţială e prea puternică, pupa urcă mai repede decît prova.

– Şi ce se întîmplă?

– Ne răsucim.

– Răsucitul nu sună bine.

– Nici nu e!

Computerul se blocă o clipă, îndreptînd apoi nava.

– OK, e verticală. Acum vine partea distractivă.

Cosmo, novicele, avea de gînd să mai pună încă o întrebare. „Partea distractivă, voia el să spună. Care e partea distractivă?“

Apoi Verigheta începu să se desfăşoare, adăugînd puterea celulelor solare supereficiente la puterea din ce în ce mai slabă a propulsoarelor şi la puterea bateriilor cu litium a HALO-ului. Nava mergea cu 5 000 de kilometri pe oră, printr-o masă de nori verzui, părînd o piatră azvîrlită în neant. Forţa gravitaţională îi împinse lui Cosmo cuvintele înapoi în gură. Mona reuşi să vorbească, deşi avea gîtul încordat, ca stîlpii de rezistenţă a unui pod.

– Partea distractivă! anunţă.

„Cer albastru, se gîndea Cosmo după ce zgudui-turile s-au oprit. Cerul e într-adevăr albastru.“ Mai erau încă fîşii de smog vîscos, agăţate de parbrizul navei, dar dincolo de acestea se vedea un cer azuriu, cu stele din loc în loc. Era o privelişte splendidă. Albastru, exact ca în vederile vechi. Panorama care se vedea de la observatorul Myishi fusese impresionantă, dar aici era şi mai frumos, pentru că cerul era peste tot în jurul lor. Cosmo văzu chiar şi un nor alb plutind prin spaţiu.

Un mesaj răsună din difuzorul computerului.

– Gravitatea, o cincime din gravitatea Pămîntului. Se activează gravitaţia artificială.

– Foarte bine, spuse Mona. Plutitul ăsta nu-mi face bine la stomac.

– Eroare la introducerea gravitaţii artificiale, anunţă apoi computerul.

– Oh, grozav, mormăi ea. Jetul de vomă!

– Ce? întrebă Cosmo, apoi şi-a simţit conţinutul stomacului ridicîndu-se.

– Stai nemişcat, îl avertiză Mona. Îţi trebuie ceva timp să te obişnuieşti cu gravitaţia redusă. Să nu-ţi scoţi centurile de siguranţă. Mona privi apoi peste umăr. Nu avem gravitaţie. Încercaţi să nu vă mişcaţi.

– Prea tîrziu, spuse Stefan.

Ditto plutea în chingile lui. Era verde la faţă, iar înaintea lui plutea o băltoacă maronie.

– Nu trebuia să mănînc *pazza* aia de dimineaţă, spuse el, gemînd.

Stefan scoase un mic aspirator de sub scaun şi curăţă voma.

– Mulţumesc, Ditto. Exact genul ăsta de treabă îmi place cel mai mult. Poţi să fi sigur că o să mai aduc vorba despre asta!

Computerul activă frînele sau, mai exact, reactoarele din faţă, încetinind HALO-ul la 700 de kilometri. Satelitul atîrna la marginea spaţiului, ca o navă-mamă neidentificată. Logo-ul Myishi pîlpîia domol pe pîntecele concav al navei.

– Am citit undeva că folosesc tot atîta electricitate să aprindă logo-ul acela, cît ar folosi să ilumineze douăzeci de blocuri de locuinţe, spuse Mona.

Pe măsură ce se apropiau, Satelitul le umplu cîmpul vizual, şi acum puteau observa sute de tehnicieni de întreţinere efectuînd reparaţii pe suprafaţa satelitului. Aceştia purtau ghete magnetice şi erau legaţi de carcasa navei cu corzi elastice şi inele de prindere. Se lansau în spaţiu cu mişcări lejere şi graţioase, apoi se fixau exact în locul în care doreau să ajungă.

– Sînt convins că nu e aşa uşor cum pare, spuse Ditto, şergîndu-se la gură. Mă bucur că nu trebuie să ies eu acolo.

Consola radio scoase trei bip-uri.

– Recepţionăm un mesaj, îi anunţă Mona, deschizînd un canal de comunicare.

O voce răzbătu prin difuzoare. Vocea era la fel de rece ca şi spaţiul.

– HALO neindentificat, aici comanda satelitului, vă aflaţi în spaţiul Myishi.

Stefan îşi scoase centurile, trăgîndu-l şi pe Ditto, împreună cu el de-a lungul şinelor din podea, de care era fixat scaunul.

– Recepţionat, satelit. Tocmai căutam codul de acces, spuse el în microfon.

– Treizeci de secunde, spuse vocea, apoi vom iniţia operaţiunile de tragere.

Stefan îşi scoase video-telefonul din buzunar şi caută în meniul de apeluri efectuate. Selectă ultimul apel către Ellen Faustino, la Turnul Myishi, şi derulă imaginea. Ellen apăru pe micul ecran al telefonului, explcîndu-i lui Stefan de ce nu reuşise să găsească un loc pe satelit. Ca să fie mai uşor înţeleasă,

îşi roti ecranul computerului pentru a-i arăta programările. Lista cu companiile programate se vedea foarte clar. Şi în dreptul fiecărei compani se afla codul de acces şi ora.

– OK, satelit, sîntem o echipă de întreţinere de la Krom Automobiles.

– Sînteţi de la Krom? întrebă paznicul. Cu rabla aia?

– Hei, sîntem de la întreţinere, nu sîntem familia regală, spuse Stefan, încercînd să pară jignit. Reclama de la ora cinci nu apare, aşa că ne-au trimis să conectăm un computer nou.

– Puteam s-o reparăm noi de aici. Aţi bătut cale lungă.

– Nu vă supăraţi, băieţi, dar cu voi ne costă o mînă şi un picior numai să ne lustruiţi panourile solare. Şi, oricum, eram prin apropiere. Avem codul, aşa că tot ce trebuie să faceţi e să luminaţi portul ca să putem veni.

– Întîi introduceţi codul, pe urmă mai vorbim de portul de întreţinere.

Stefan îi înmînă telefonul Monei, care tastă codul potrivit de două ori. A doua oară pentru verificatre.

– Bine, mormăi paznicul. Intraţi. Portul şaptezeci şi cinci. Urmăriţi luminile de ghidare şi nu părăsiţi portul.

– Recepţionat, satelit. Vă dorim o zi bună.

Ordinul de a urmări luminile nu era necesar deoarece computerul urmărea frecvenţa semnalelor roşii direcţionînd HALO-ul către portul şaptezeci şi cinci.

Semnalele luminoase erau dispuse în cercuri concentrice şi acţionau ca o ţintă, trăgîndu-i din ce în ce mai aproape de o punte de metal conectată de satelit. Era una din cele cîteva sute de punţi metalice din acea zonă. Logo-ul Krom era înscris pe punte. Nava se conectă cu un huruit metalic şi doi tehnicieni se repeziră să ancoreze cablurile din faţă şi din spate.

– Gata, spuse Stefan, eliberîndu-l pe Ditto din centurile de siguranţă. Aranjează cablurile, pînă îmi pun costumul.

Înşfăcă o valiză din compartimentul de deasupra capului şi dispăru în toaletă.

Ditto desfăşura o conductă încolăcită, din nişa de încărcare. Înăuntru erau două cabluri. Un cablu de alimentare şi unul de modem. Nava antică nu avea echipamente *wireless* pentru transferul unei cantităţi atît de mari de informaţie.

– Cei de la Myishi cred că o să schimbăm bateriile şi o să înlocuim cipul video Krom, dar în timpul acesta şefu' strecoară şi cablul de modem şi aşa ne lipim noi de satelit, ca să obţinem informaţii pe furiş.

– Cît o să dureze?

– Nu durează mult, Cosmo. Ar trebui să fie gata într-un minut. Dacă îi ia mai mult timp, cei de la Myishi îşi vor da seama ce facem. Mai e şi altă problemă. Adevărata echipă Krom o să fie aici în curînd.

Stefan ieşi de la toaletă. Nu era îmbrăcat în costum.

– Nu merge, spuse el. Trebuie să găsim altă cale.

Mona îşi răsuci scaunul ca să-l vadă.

– Ce? Altă cale? De ce?

Stefan ridică costumul. Numele Floyd era mîzgălit cu vopsea roşie pe un ecuson.

– Costumul ăsta e prea mic.

– Nu se poate, spuse Mona. Costumele spaţiale sînt făcute să se potrivească oricui. Mînecile şi pantalonii se întind ca un acordeon.

Stefan oftă.

– În general aşa e. Dar costumul ăsta e din secolul trecut. E croit pentru cineva anume. Pentru cineva scund. N-o să meargă. Hai să o luăm din loc pînă nu ne descoperă cineva. Mona îşi desfăcu închizătorile corsetului ei antipresiune.

– Atunci merg eu, Stefan! hotărî ea.

– Nici dacă mi-ar plăcea ideea, tot n-aş fi de acord. Tu eşti pilotul, Mona. Dacă nu mai funcţionează computerul, ceea ce e foarte posibil în groapa asta de gunoi zburătoare, va fi treaba ta să ne duci înapoi acasă, sau măcar la o sută de kilometri de casă.

Mona îşi muşcă buza. Stefan avea dreptate.

– Ditto, tu ai mai umblat cu computere, du-te tu.

Copilul Bartoli îşi încrucişă braţele. Limbajul trupului era clar pentru toată lumea. Dar ca să nu existe, totuşi, nici o neînţelegere, el spuse:

– Visezi, Vasquez. N-aş intra în costumul ăla nici pentru o ladă plină cu hormoni de creştere. Şi oricum, după cum a spus şi Stefan, costumul nu se ajustează. Dacă mă băgaţi în chestia aia o să arăt ca un bebeluş jucîndu-se de-a balul mascat.

Lui Cosmo i se uscă deodată gîtlejul. Nimeni nu-i putea cere lui să meargă. El era cel mai nou recrut. De el depindea, el trebuia să se ofere voluntar.

– Mă duc eu, spuse el, încurcat.

Stefan îndreptă un deget amenințător către el.

– Nu! spuse el, pe un ton decis. Taci din gură, Cosmo, nu știi ce spui!

Rațiunea lui Cosmo era de acord cu Stefan. Nu avea idee ce spunea, dar el făcea parte din echipă și cineva trebuia să facă treaba.

– Mă duc eu. Costumul mi se potrivește. Și nu trebuie decît să conectez niște fire, nu?

Mona nu era așa de entuziasmată, pe cît credea el că o să fie.

– Nu știu ce să zic, Cosmo. Ar putea fi periculos. Poate, într-adevăr, ar fi bine să renunțăm.

Ditto pluti pînă la înălțimea capului lui Cosmo.

– Ascultă de Vasquez, puștiule. Nu conectatul firelor mă îngrijorează, ci să nu ajungi să plutești în derivă prin spațiu pentru totdeauna.

Cosmo arătă prin parbriz către puntea care nu era mai lungă de 6 metri.

– Se vede portul de aici. O să fiu legat tot drumul. Ce se poate întîmpla?

Ditto își plesni fruntea.

– Trebuia să zici, n-ai putut să-ți ții gura? Sigur o să ai ghinion!

– Știu cît e de important, spuse Cosmo, susținîndu-și punctul de vedere. Dacă ne întoarcem în Satellite

City fără să fi făcut scanarea, cît o să mai treacă pînă se mai iveşte o ocazie? Nu văd care e problema. E mai puţin periculos decît alergatul pe acoperişuri şi n-ai avut nici o problemă cu asta pînă acum.

– Ştiu, Cosmo, spuse Stefan. Dar am învăţat multe în ultima săptămînă. Mi-am revenit.

Cosmo întinse mîinile după costum.

– În cinci minute am putea avea o hartă cu toate cuiburile de paraziţi din oraş.

Stefan i-l dădu.

– Cinci minute, Cosmo. După care te tragem înapoi.

Cosmo avea lumea la picioare. Privind în jos prin spaţiile dintre barele grilajului punţii, vedea pămîntul la mai mult de 80 de kilometri distanţă. De acolo, de sus, părea sfîşiat. Printre aglomerările de smog multicolor, Cosmo vedea clar incendiile care cuprinseseră vegetaţia din Los Angeles. Ştirile despre aceste incendii făcuseră înconjurul lumii, în ultima lună.

Antena parabolică a satelitului apărea ca un val înghеţat, gata să se prăbuşească peste el, şi toate navele ancorate în porturi. Mai erau cel puţin patruzeci de nave ancorate numai pe acel nivel. Zeci de tehnicieni făceau exact ce făcea el în acel moment, îşi conectau computerele HALO-ulurilor la satelit.

Casca lui Floyd nu avea microfon, aşa că singurul lucru pe care Cosmo îl auzea era sunetul respiraţiei lui, amplificat de casca în formă sferică. Măcar

vizorul fusese dat cu spray împotriva aburirii, aşa că avea o perspectivă clară, cu excepţia unor zgîrieturi şi urme de lovituri rămase pe vizorul de cristal.

Ca să nu-i fie urît, Cosmo începu să vorbească de unul singur.

– Aşa, Cosmo. Nu-i mare lucru. Iei cablul şi îl introduci în port. Ataşezi computerul portabil, aştepţi şaizeci de secunde şi tragi înapoi cablul. Floare la ureche.

Ghetele lui Floyd nu erau magnetice, aşadar Cosmo trebuia să se tîrască de-a lungul corpului navei centimetru cu centimetru. Spaţiul părea să-l tragă uşor, îmbiindu-l să-şi dea drumul. Dar chiar dacă şi-ar fi dat drumul, era legat de HALO cu o coardă elastică.

– N-are ce să se întîmple. Treci la treabă!

Stefan şi Mona stăteau la intrarea în port privindu-l îngrijoraţi. Cosmo ridică degetul mare în sus, semn că totul e OK şi se aplecă să ridice cablul din tubul etanş prin care i-l trimitea Ditto. Scoase afară tubul alb, cutat, şi îl prinse de piept cu o bandă velcro. Mişcările lui erau încete şi nesigure, în lipsa gravitaţiei.

Cosmo se îndreptă către port, luptîndu-se să îşi păstreze controlul asupra membrelor, în timp ce în jurul lui ceilalţi săltau şi făceau piruete pe suprafaţa antenei parabolice.

Simţea balustrada minusculă în mîna lui înfăşurată în mănuşi groase şi se uita mereu să verifice dacă o mai are în mînă. Încetul cu încetul, se tîrî de-a lungul

punţii, cu ghetele plutind în urma lui, cu frînghia elastică ondulîndu-se, ca şi cum cineva ar fi sărit coarda cu încetinitorul.

În cele din urmă, Cosmo ajunse la antena parabolică. Prima lui misiune era să ataşeze Lockheed-ul lui Lincoln. Scoase micul computer portabil dintr-un buzunar şi îl lipi drept peste un alt computer plat. Acestea erau atît de subţiri, încît se observau cu greu de la distanţă. Mai erau doar 3 metri pînă la porturile de conexiune. Toată suprafaţa antenei parabolice era brăzdată de balustrade, iar Cosmo se folosea de ele ca să se ridice, trăgînd după el cele două cabluri. Doar un metru şi jumătate mai avea, aproape ajunsese.

Modemul şi prizele aveau cîte un capac de protecţie. Tot ce avea Cosmo de făcut era să le desfacă şi să conecteze cele două cabluri. Era simplu, numai că nu putea să ajungă la destinaţie. Din cauza curburii antenei parabolice, acoperişul de siguranţă se întindea mai departe decît panourile solare şi coarda elastică a lui Floyd ar fi trebuit să fie cu cîţiva metri mai lungă. Cosmo întinse coarda cît putu, dar tot nu era de ajuns. Părea incredibil că ajunsese pînă aici şi se împotmolea la ultimii metri. Se întoarse uşor spre navă. Înăuntru Mona îi făcea semne să vină înapoi.

– Ce să fac? se întrebă el, ecoul vocii răsunîndu-i în cască. Nu e nici o altă cale!

„Decît să dezleg coarda. Doar o secundă!“ *se* gîndi el.

Nu știa de unde îi venise ideea aceea. Să dezlege coarda? Era o nebunie. Doar o secundă. Să o lege de balustrade și să conecteze cablurile. Doar doi pași mai avea de făcut.

Poate, dar o singură mișcare greșită și se putea pierde în spațiu.

Doi pași.

„Dobitocule", își spuse Cosmo, desprinzîndu-și coarda.

Îl zări pe Stefan cu colțul ochiului. Nu era greu să-i citești pe buze că și el avea aceeași părere despre Cosmo. Mona lovea cu palmele în ecranul de plexiglas. Nici pe ea nu o impresionase prea tare.

Cosmo își folosi o mînă să prindă coarda de balustradă, avînd mare grijă să nu își dea drumul cu cealaltă. Nu avea de gînd să-și facă un obicei din treburi de genul acela. O singură dată. Dacă se concentra în continuare, avea să fie bine.

Făcu doi pași, și ajunse la portul de conexiune. Înfășură balustrada cu mîna și își strînse cotul. Nici doi rinoceri care l-ar fi tras de ghete nu l-ar fi făcut să-și dea drumul. Își desprinse cablul de pe costum și îl introduse în port. În interiorul cablului, un fir de alimentare și unul de modem se așezară la locurile lor. Pe un panou aflat alături de portal se aprinse o luminiță verde. Făcuse contactul. Tot ce avea de făcut acum era să numere pînă la șaizeci.

Stefan stătea aplecat deasupra laptopului pe care îl avea conectat la computerul de bord.

– Merge? întrebă Mona, cu faţa şi mîinile lipite de geam de plexiglas.

Stefan ridică un deget.

– Aşteaptă!

– Nu-mi vine să cred că s-a dezlegat. *Estupido!* Sper că nu se gîndeşte că o să mă impresioneze cu asta, că nu mă impresionează deloc. Merge?

Stefan bătu dn palme.

– Merge! Acum nu ne mai trebuiesc decît şaizeci de secunde.

În timp ce Mona se prefăcea că nu e impresionată, Ditto chiar nu era.

– Uite aşa rămînem fără un identificator. O să trebuiască să dăm un anunţ la televizor: Căutăm un puşti nebun cu dor de ducă. Oferta include plăci Robotix.

– Gîndeşte pozitiv, răbufni Mona. Tot ce are de făcut e să stea şaizeci de secunde.

Ditto chicoti amar.

– Şaizeci de secunde. După cît noroc are în ultima vreme, nu-l văd bine. Se pot întîmpla multe în şaizeci de secunde. Nu m-ar surprinde dacă un meteorit ar alege exact momentul ăsta să lovească antena parabolică.

Desigur, nu asta se întîmplă.

Cosmo număra cu voce tare:

– ... Cinzeci şi opt de elefanţi, cincizeci şi nouă, şaizeci de... elefanţi!

Şi încă un elefant ca să fie sigur. Era timpul să se întoarcă la coarda elastică. Tocmai desprindea cablul cînd simţi o uşoară vibraţie scuturînd întregul satelit.

Cosmo îşi ridică privirea. De deasupra, o unitate rezidenţială stătea cam pieziş. Oamenii dinăuntru se rostogoleau în spatele ferestrelor. Încă un tremur. Mai puternic de această data. În jurul lui, tehnicienii se desprinseseră de pe poziţii şi pluteau agăţaţi de corzile elastice. Ceva nu era în regulă cu unitatea rezidenţială. Două colţuri se desprinseseră complet de corpul principal. Un al treilea şoc. Unul teribil, în comparaţie cu primele două. Cubul rezidenţial se desprinse complet. La fel şi Cosmo!

Cu un ţipăt surprins pe care numai el îl putu auzi, adolescentul scăpă din mînă balustrada şi se îndepărtă plutind în spaţiu.

Pretutindeni în jurul lui pîlpîiau luminile de atenţioneze de pe căştile tehnicienilor, avertizîndu-i în legătură cu pericolul iminent. Unitatea rezidenţială se îndepărtă şi mai mult de corpul principal, împinsă de oxigenul care ieşea prin spărturile din conductele de ventilaţie. Tot ce putea Cosmo să facă era să privească şi să încerce să nu intre în panică. Panica însemna respiraţie mai profundă, iar indicatorul lui de oxigen era deja pe roşu.

Operaţiunea de salvare fu fantastică. Zeci de tehnicieni se azvîrliră în gol, prinzîndu-se de unitate înainte ca aceasta să se îndepărteze prea mult. Îşi înfăşură braţele şi picioarele şi rămaseră agăţaţi ca nişte ancore

umane. Cîţiva săreau pe unul din capetele unităţii, răsucind-o astfel încît jeturile de oxigen să o propulseze înapoi către satelit. Era uluitor. Oamenii aceia erau cowboy spaţiali. Cosmo simţi imboldul să aplaude. Apoi îşi aminti că şi el se afla într-o situaţie critică.

Ceva sea izbi de pieptul lui. Primul gînd care îi trecu prin minte fu unul ridicol. „Un extraterestru!" Era un tehnician. Omul avea faţa roşie şi ţipa, scuipînd salivă pe partea interioară a propriului vizor.

Cosmo arătă spre urechile lui, scuturînd din cap. Tehnicianul scoase o ventuză de la centură şi o lipi pe casca lui Cosmo. Contactul se făcut imediat.

– ...Crezi tu că faci aici, băiete? Cum ţi-a trecut prin minte să te dezlegi aşa? Ce-o fi în capul tău?

– Ăăă... îmi pare rău.

– N-ai citit mail-ul companiei? Satelitul e instabil. Avem din ce în ce mai multe desprinderi din ăstea în ultima vreme. Ai noroc că te-am văzut. De la ce companie eşti?

Cosmo îşi scormonea creierul.

– Ăă... Krom. Sînt de la Krom.

Tehnicianul îşi dădu ochii peste cap.

– Krom! Eram sigur! Precis n-ai mai mult de cîteva ore de zbor de antrenament. Angajează amatori ca să facă economie, aşa lucrează Krom. Tu nu eşti decît un puşti. Cîţi ani ai?

– Douăzeci şi doi, spuse Cosmo, sperînd să fie crezut. Beau multă apă, îmi păstrează chipul tînăr.

– Douăzeci şi doi, repetă tehnicianul trăgîndu-se înapoi, spre antena parabolică, pe coarda lui elastică. Probabil că îmbătrînesc.

Tehnicianul execută o rotaţie spaţială, aterizînd amîndoi pe platformă. Îl legă pe Cosmo de coarda lui.

– Trebuie să fac raport despre asta, spuse el, scoţînd o plăcuţă de pe computerul pe care îl purta la încheietură. Cum te cheamă?

Chiar la timp, Cosmo îşi amintit numele de pe costumul lui.

– Ăă... Floyd. Floyd Faustino.

– Ei bine, Floyd, a spus el în timp ce scria ceva pe tastatura computerului. Asta o să însemne o amendă pentru Krom şi probabil şi pentru tine.

Printă o cartelă şi o îndesă în buzunarul costumului spaţial al lui Cosmo.

– Ai paisprezece zile să plăteşti amenda, dacă nu, ţi se va revoca licenţa de tehnician.

– Da, domnule, spuse Cosmo, umil. Îmi pare rău, domnule.

Tehnicianul nu era impresionat.

– Lasă părerile de rău, plăteşte amenda.

Apoi tehnicianul se propulsă de-a lungul antenei parabolice ca să ajute la fixarea unităţii rezidenţiale. Cosmo se tîrî cu paşi nesiguri înapoi la navă.

Mona îl aştepta la intrare.

– Dobitocule, spuse ea, înghiontindu-l în umăr.

– Ştiu, zise Cosmo cu amărăciune. Picioarele îi tremurau în costumul spaţial. Puteam să ne întoarcem pe pămînt, vă rog?

Stefan citea rezultatele scanării.

– Nu ştiu ce să zic, Cosmo. Cînd o să auzi rezultatele, s-ar putea să-ţi doreşti să rămîi aici.

Cosmo îşi scoase casca.

– Ce? spuse el rîzînd. Că doar nu e cuibul paraziţilor sub Clarissa Frayne?

Nimeni altcineva nu mai rîse. Nici măcar nu zîmbi.

CAPITOLUL 8

PULSUL

Strada Abracadabra

Cosmo nu vorbise prea mult pe drumul de întoarcere din spaţiu. Nici nu stătea îmbufnat, pentru că nu avea pe cine să se supere. Se întreba, doar, cînd avea să se termine totul. De cîte ori trebuie să fii la un pas de moarte în aceeaşi săptămînă? Şi acum i se cerea să se întoarcă la locul coşmarurilor lui. Locul din care încercase să evadeze pe toată durata celor paisprezece ani nefericiţi ai lui.

– Vrei s-o faci? îl întrebă Stefan, cînd se adunară toţi în jurul mesei.

Cosmo le studie feţele celor care se uitau la el. Supranaturaliştii. El era unul de-al lor acum. De altfel mersese în spaţiu pentru ei. Dar nu era vorba de el şi nici măcar de grup. Pulsul energetic trebuia detonat pentru fiecare om al planetei. Crescînd fără părinţi, nu-i era întotdeauna uşor să se gîndească şi la alţii, în

afară de el. Dar acum îi avea pe Mona, pe Stefan şi pe Ditto, la care trebuia să se gîndească.

– Planul e simplu, continuă Stefan.

– Aa, la fel de simplu ca ultimul plan, spuse Cosmo.

– Ăla *a fost* un plan simplu pînă cînd ai început *tu* să improvizezi. De data asta n-o să faci altceva decît să-mi arăţi drumul.

– Cum spui tu sună simplu, dar ceva o să se întîmple, de fiecare dată se întîmplă ceva. Am observat că noul meu genunchi mă mănîncă, atunci cînd se apropie vreun necaz, şi acum mă mănîncă rău de tot.

– Ai încredere în genunchi, Cosmo, spuse Ditto cu o voce sumbră.

– Taci din gură, Ditto, răbufni Mona. E important.

– Da, sigur, e important să le rezolvăm problema celor de la Myishi, punînd bomba în locul lor.

– E un puls. Un puls energetic.

– Aşa spun ei. Cine ştie ce face de fapt lucrul ăla.

Stefan deschise servieta şi o răsuci spre copilul Bartoli.

– E un puls, Ditto, da? L-am verificat eu.

Ditto ignoră dispozitivul.

– Da, în fine. V-a dat Myishi şi instrucţiuni cum să-l păstraţi?

Mona îşi pierdu cumpătul.

– Tu nu poţi să spui nimic pozitiv? Încep să mă întreb de partea cui eşti.

Ditto sări în picioare, ceea ce nu făcu mare diferenţă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Stefan puse mîna pe braţul Monei.

– Las-o aşa, Mona.

– Nu. Încep să cred că tu nu vrei să prindem paraziţii.

Faţa lui Ditto era roşie ca focul.

– Poate nu vreau să-i prindem pentru Myishi.

– Atunci poate ar fi mai bine să-ţi cauţi altceva de lucru.

Rămaseră privindu-se fix cîteva secunde, după care Ditto îşi mută privirea şi s-a îndreptat furtunos spre lift.

– Ai întrecut măsura, Mona, spuse Stefan, cînd ecourile discuţiei se stinseseră.

Mona îşi încrucişă braţele cu încăpăţînare.

– Şi el la fel.

Stefan se ridică şi îi alese un costum de pe un umeraş.

– Va trebui să-i ceri scuze pînă mă întorc.

– Pînă *ne* întoarcem, spuse Cosmo. N-o să ajungi niciodată acolo fără mine.

Stefan îi aruncă lui Cosmo un costum mai mic, de pe suport.

– Bravo, Cosmo. Am nevoie de tine să mă duci în gura lupului. Te întorci la Clarissa Frayne pentru ultima dată.

INSTITUTUL CLARISSA FRAYNE PENTRU BĂIEŢI ORFANI

Fostul gardian Redwood se îngrijoră nu fără motiv, cînd apărură cei doi în costum, la intrarea principală.

Cei doi bărbaţi erau probabil reprezentanţi ai vreunui centru medical şi voiau să-şi testeze un produs nou. Arătau un pic ca personajele dintr-o comedie. Unul înalt, unul scund. Din partea lui Redwood, puteau să fie şi traficanţi de sclavi. Dacă voiau să îi răpească pe orfani, Redwood i-ar fi ajutat să încarce camionul. Nu datora nimic institutului Clarissa Frayne. În nici un caz, de cînd îl puseseră la birou într-o cabină de pază, pe durata desfăşurării anchetei. Şi totul din cauza acelui orfan şmecher, Cosmo Hill. După toate aparenţele, Cosmo supravieţuise după căzătura de pe acoperiş şi era acum înregistrat ca fugar. Dacă acest Cosmo ar fi fost băiat bun şi ar fi murit atunci, Redwood nu ar fi trebuit să stea acolo cu ceilalţi fraieri.

Fred Allescanti, probabil cel mai mare fraier din Satellite City îşi bea cafeaua-sim, aşezat pe singurul scaun cumsecade al cabinei.

– Ce zici, Fred, mă laşi şi pe mine o tură, pe scaunul rotativ?

Fred mai trase o sorbitură din băutura maronie.

– Nu se poate, Redwood. O să mă doară spatele îngrozitor dacă nu-l sprijin cum trebuie.

Redwood se încruntă.

– Şi dacă-l iau pur şi simplu? Să zicem că îmi pierd minţile şi te arunc prin fereastră şi ocup scaunul în timp ce tu primeşti îngrijirile medicale?

– Hai, voinicule, spuse Fred, rînjid. Mi-ar prinde bine compensaţiile băneşti.

Poate Allescanti nu era aşa de bleg cum părea.

– Măcar nu mai sorbi aşa cafeaua aia, că mă scoţi din minţi! Cine ştie de ce aş fi în stare.

Fred arătă spre camera de deasupra capetelor lor.

– Orice ai face, asigură-te că faci în faţa camerei. Aş putea folosi filmul la tribunal.

Faţa lui Redwood era roşie ca focul. Pînă şi Fred Allescanti era obraznic cu el, de cînd îl retrogradaseră. Trebuia să se ducă înapoi pe stradă, acolo unde mai avea încă un pic de autoritate. Numai de ar putea cumva să-l găsească pe Cosmo Hill.

O lumina roşie de alertă începu să pîlpîie uşor pe un computer de supraveghere. Imaginea arăta un om care alerga. Unul dintre orfanii fără sponsori fugea în afara zonei de acces. În sfîrşit, cineva pe care să-şi verse nervii! Redwood activă programul cu datele de urmărire, încercînd să depisteze persoana ale cărei date le indica programul. Unul cîte unul, orfanii fură eliminaţi, fiind localizaţi în paturile lor sau în zonele de petrecere a timpului liber, special amenajate. Cine alerga? Cine mai rămăsese? Semnalul era foarte slab, ca şi cînd cele mai multe microparticule electronegative folosite pentru urmărirea orfanilor fuseseră îndepărtate sau neutralizate.

Neutralizate? Lui Redwood îi crescuse pulsul. Numai doi orfani ar fi putut să-şi neutralizeze microparticulele. Unul era mort, iar celălalt era Cosmo Hill.

Redwood selectă datele de identificare ale lui Cosmo. Semnalul era foarte slab, un puls anemic, dar cu siguranţă activ. Fostul gardian se întreba dacă

scanerele ar fi putut prinde semnalul dacă acesta nu era aproape. Foarte aproape. În drum spre subsol, după cum arăta semnalul.

Redwood consultă ecranele de pază, analizîndu-i pe cei doi pe care îi luase drept cercetători medicali. Cel scund trebuie să fie Cosmo. Din cine ştie ce motiv, Hill chiar se întorsese. Redwood nu ştia de ce şi nici nu îi păsa. Fostul gardian avea ocazia să îşi recapete statutul. Ar putea să-i aresteze pe Hill şi pe complicele lui. Sigur, ar trebui să vorbească mai întîi cu Hill în particular, să se pună de acord cu poveştile despre noaptea accidentului. Redwood se ridică şi luă o armă de şoc din compartimentul cu armament.

– Ce faci, Redwod, cu arma? întreabă Fred. Nu mai eşti gardian pe etaj.

Redwood nici nu se uită la el.

– Mă duc să-mi fac rondul.

– Rondul? Ce, eşti doctor? Noi sîntem ofiţeri de pază, nu facem ronduri. De-asta avem camere de supraveghere.

– La subsol nu avem. Ar fi timpul să se uite cineva şi acolo. Vii şi tu?

Allescanti se lăsă pe spate în scaunul rotativ, strîngînd în palme o cană de cafea caldă.

– Nu, mulţumesc, Redwood. Te las pe tine!

– Aşa mă gîndeam şi eu, spuse Redwood, punîndu-şi arma în teacă.

Cosmo şi Stefan trecură nestingheriţi de poarta principală. Lui Cosmo i se înmuiară genunchii îndată ce a simţit mirosul dezinfectantului ieftin folosit în institut. Se opri în loc o clipă şi lăsă amintirile să treacă peste el. Ziplock, Redwood şi anii de experimente medicale. Trase aer adînc în piept de cîteva ori, ca să se liniştească.

Stefan îl privea pe sub borurile pălăriei.

– Te simţi bine, Cosmo? întrebă el, perii mustăţii false unduindu-se uşor.

– N-am nimic, hai să mergem.

– Eşti sigur?

Cosmo dădu din cap.

– Intrăm şi ieşim în zece minute.

Cînd se apropiară de cabina de pază, Stefan flutură două false cărţi de identitate laminate în faţa unui gardian, care se juca cu un cub video.

– Sînteţi de la Komposite, spuse gardianul, încercînd să arate ca şi cum i-ar fi păsat. Aţi avut un incendiu măricel acolo, săptămîna trecută.

Stefan clătină din cap.

– Da, a ars întreaga cantină. Ghinion!

Gardianul îşi scutură capul compătimitor.

– Ce testaţi de data asta?

Stefan bătu uşor în servieta pe care o ţinea sub braţ.

– Ţi-aş putea spune, dar pe urmă ar trebui să te omor.

Gardianul îi înmînă două legitimaţii de vizitator.

– Da, sigur. Bună poantă. Vă luaţi cărţile de identitate la ieşire.

Stefan îşi prinse o legitimaţie la rever şi pe cealaltă i-o dădu lui Cosmo. Gardianul se întorsese la jocul lui video, înainte ca să apuce să facă zece paşi.

– La mine nici nu s-a uitat, şopti Cosmo.

Stefan zîmbi.

– Nu-i plătesc pe paznicii ăştia suficient, ca să fie atenţi.

Cosmo îl conduse printr-o zonă de recepţie cu boltă, plină de fotografii 3D cu o Clarissa Frayne moartă de multă vreme, care făcea lucruri frumoase, împreună cu nişte tineri. Mergeau în excursii, citeau, săpau gropi, printre alte activităţi în aer liber. Nu era nimic frumos în institutul Frayne. Autorităţile erau mai înclinate să-i bage pe orfanii fără sponsori în căzile experimentale, decît să-i ducă în excursii la munte.

Trecură de mai multe gărzi, dar nu îi chestionă nimeni. Nu erau decît alţi doi tipi în costum, de la vreo companie medicală. Şi, oricum, cine ar avea vreun motiv să se furişeze într-un orfelinat? Cosmo îşi ţinea ochii în jos şi gulerul ridicat, sperînd că oamenii vor crede că e un bărbat scund şi nu un puşti înalt.

– Aici, spuse Cosmo, împingînd cu umărul o uşă subţire din plastic, ascunsă în spatele unei statui a Clarissei Frayne. În această statuie, fondatoarea institutului era înfăţişată dînd în leagăn un copilaş abandonat. Fiecare orfan din institut auzise fel de fel de poveşti despre domnişoara Frayne. Se spunea

că femeia urîse copiii şi îi pricopsise cu expresia fără sponsor.

Uşa se deschise, dînd spre un coridor îngust, fără decoraţiuni, doar cu lumini de evacuare.

– Fermecător! zise Stefan.

– Ar trebui să vezi dormitoarele.

Coridorul devenea din ce în ce mai rece, pe măsură ce cobora sub nivelul mării. Instalaţiile luminoase de evacuare erau din ce în ce mai vechi, pînă cînd ajunseră la o porţiune de coridor iluminată cu becuri montate direct pe perete.

– Becuri, chicoti Stefan. Nu mai vezi aşa ceva decît poate la intrarea în cinematografe.

– Toată elctricitatea e trasă din liniile principale de alimentare. Cei din Clarissa Frayne fac asta de cînd ţin eu minte. Nu ştiu din ce motiv, aici jos e singurul loc unde orfanii fără sponsori pot să se deplaseze fără să fie detectaţi.

Stefan aprobă din cap.

– Sigur că da, scurgerile de electricitate şterg semnalul interceptat de scanere.

Coridorul cobora din ce în ce mai jos, pînă cînd, în cele din urmă, ajunseră la o fundătură unde se aflau, de-o parte şi de alta, două conducte de evacuare.

– Pe vremuri, cînd oraşul era deseori inundat, apa se scurgea prin ţevile astea.

– Şi acum?

Cosmo ridică uşor capacul unei trape care asigura accesul pentru reparaţii. Se deschise surprinzător de uşor.

– Acum orfanii le folosesc ca să-şi petreacă ceva timp liniştiţi.

În interior, conducta era structurată pe mai multe nivele făcute din carton şi rămăşiţe de fontă. Scăriţe care nu păreau prea rezistente legau nivelele între ele, coborînd tot mai jos în întuneric.

Stefan testă o scară cu greutatea lui. Se prăbuşi sub el.

– Nu mai am doisprezece ani, spuse el, deschizîndu-şi haina.

Pe piept avea legată una din vestele pe care Ditto le furase de la avocaţii de pe acoperişul cădirii Stromberg. Deschise capacul trusei de escaladare şi legă coarda de un mîner solid.

Stefan îl bătu pe spate.

– Haide, Cosmo, urcă.

Cosmo făcu aşa cum i se spusese.

– Data viitoare, promite-mi că vom folosi scările. Măcar o dată.

Stefan îi făcu semn cu ochiul.

– O să văd ce pot să fac, spuse el, dîndu-şi drumul în jos, în întunericul conductei.

Coborîră atît de mult, că li se părea că au ajuns în centrul pămîntului. De fapt, coarda se termină înaintea conductei. Stefan scoase o lanternă cu

cristale dintr-unul din buzunarele lui. O lovi ca să activeze cristalele luminoase, înainte de a-i da drumul jos. Capătul conductei se afla la cîţiva centimetri sub ei.

– Poate avem noroc în noaptea asta, spuse el.

– Bine-ar fi!

Dădură drumul corzii, sărind pe podea cu o bufnitură. Conducta era aproape în întregime corodată, aşa că bîjbîiră pînă cînd reuşiră să iasă din ea şi nimeriră într-o încăpere cu podea de piatră. Cosmo se împiedică de un cablu gros. Se aşeză în genunchi şi urmări cablul pînă la un punct de joncţiune.

– Am găsit ceva. Un întrerupător.

– E logic, spuse Stefan. Dacă cei de la Clarissa Frayne fură electricitate, trebuie să poată vedea ce fac. Aprinde-l, Cosmo.

Cosmo apucă cu putere întrerupătorul gros şi trase pînă cînd auzi un clic sonor. Caverna fu instantaneu iluminată de o duzină de spoturi luminoase cu halogen. Se aflau într-un tunel vast care fusese săpat cu aproape un secol în urmă de echipele de construcţii din Satellite City, cînd puseseră ţevile de gaze, apă şi electricitate. Conductele de electricitate, înalte de o sută de metri, fuseseră jupuite, aşa încît rămăseseră fire goale în unele locuri. Acum, alimentau mai multe generatoare mici. Un bîzîit înfundat se auzea din firele neizolate.

Firele nu erau chiar neizolate complet. Erau „îmbrăcate“ într-un covor albastru luminos. Paraziţi

dormind! Milioane. Inima argintie a fiecărei creaturi pulsa în acelaşi ritm cu curetul alternativ.

Stefan strînse mai tare pulsul energetic.

– Ăsta trebuie să fie locul, şopti el.

Primul gînd al lui Cosmo a fost să fugă. Al doilea gînd – să fugă.

Stefan puse mîna pe umărul lui.

– Nu te speria, Cosmo. Noi nu sîntem pe moarte sau suferinzi. Dacă am fi, ar sări pe noi imediat. Nu trebuie decît să păşim cu grijă, să nu le dăm motiv să bage de seamă. Am putea chiar să cîntăm o arie de operă şi tot nu s-ar trezi. Nu reacţionează la sunete, doar la durere.

– Eşti sigur de asta? Ai dovezi certe că aşa e?

– Nu, nu am, dar aşa intuiesc.

Cosmo chicoti într-un fel foarte apropiat de o manifestare de isterie.

– Şi eu intuiesc ceva.

– Tu nu trebuie decît să stai aici. Eu o să pun pulsul şi apoi ieşim pe acelaşi drum pe care am intrat. Două minute şi gata. Asta e tot.

Stefan mergea cu grijă prin labiritul de ţevi şi cabluri, sărind peste paraziţii adormiţi, pe care îi întîlnea în cale. Scopul era să pună pulsul cît mai aproape de inima grupului, acolo unde putea să distrugă cît mai mulţi. Puteau apoi să îl detoneze de la distanţă, din stradă, dezlănţuind o furtună electrică asupra creaturilor. Dacă teoria lui Ellen Faustino era corectă,

energia impură ar sfîșia inimile paraziților fără să îi afecteze pe oameni în vreun fel, dacă aceştia nu se aflau prea aproape de explozie.

Stefan urcă pe o scară veche de frînghie, fixînd cu grijă servieta dedesubtul curbei inferioare a conductei principale. Era înconjurat din toate părțile de paraziți care respirau, străluceau, trăiau.

Coborî pe scară, întorcîndu-se să ridice degetul mare, arătîndu-i lui Cosmo că totul e în ordine. Dar nu reuşi să facă gestul, văzînd că băiatul nu era singur. Un bărbat uriaş îl prinsese de după gît, pe la spate, ținînd o armă de şoc lipită de obrazul lui.

– Bună, spuse bărbatul. Drăguț din partea ta să vii să pui o bombă sub noi.

Stefan era obişnuit să acționeze în condiții de stres. Dacă ar fi fost numai el şi străinul, şi-ar fi scos arma electrică, dar acum viața altcuiva era în pericol.

– Fă-o, spuse bărbatul. Du-ți mîna la armă şi puştiul o să inhaleze plastic mai repede decît ai clipi din ochi.

– Ia-o uşurel, Redwood, spuse Cosmo. Nu ştii ce se petrece aici.

– Ba ştiu, răspunse Redwood. Încerci să arunci institutul în aer şi să mă laşi fără slujbă. Asta o să-i placă lui Agnes.

Stefan făcu un pas, precaut, înainte.

– Redwood? Am auzit de tine. Îți place să baţi copii. Vrei să-ți încerci norocul cu cineva pe măsura ta?

Redwood începu să rîdă.

– Pe măsura mea? Tinere, eşti cu 15 centimetri mai înalt decît mine. Nu sînt prost. Hai scoate-ţi arma şi împinge-o încoace.

Stefan simţi o picătură de sudoare scurgîndu-i-se pe spate. Erau în siguranţă între creaturi atîta vreme cît nimeni nu era rănit, altfel paraziţii s-ar fi trezit imediat.

– Uşurel, Redwood. Uite arma mea.

Stefan îşi scoase arma din toc, cu două degete. O aşează jos şi o împinse cu piciorul de-a lungul podelei.

– Aşa. Uite, sînt neînarmat.

– Şi detonatorul, ordonă Redwood. Să nu-mi spuneţi că aveaţi de gînd să vă aruncaţi în aer odată cu clădirea. Aveţi un detonator pe undeva. Aşa că, dă-l încoace.

Stefan scrîşni din dinţi, de ciudă.

– Redwood, nu e ce crezi tu. Ascultă-ne un minut...

Redwood împunse cu arma bărbia lui Cosmo.

– *Tu* să asculţi. E destul de simplu. Dă-mi detonatorul, dacă nu îl împachetez pe băiat, pentru început.

– Bine, bine, uite-l.

Stefan deschise capacul unui buzunar de la pantalonii costumului şi scoase un cilindru metalic, cu un buton roşu în capăt. Butonul era protejat de un capac de plexiglas. Pentru siguranţă. Nu avea cronimetru, doar se desfăcea capacul şi se apăsa.

Stefan mai încercă o dată cu diplomaţia.

– Redwood... domnule Redwood. Asta nu e o bombă. E un puls energetic. Sînt creaturi în jurul nostru...

– Gura! comandă Redwood, împingînd ţeava în gîtul lui Cosmo. Băiatul simţi un punct dureros. *Dureros. Durere.*

Paraziţii începură să se ridice. Electricitatea era bună, dar dacă era vorba de durere...

– Aruncă-mi detonatorul în momentul ăsta!

Un val de paraziţi ţîşniră în sus, ca un domino în mişcare inversă, cu ochii lor plini de scîntei căutînd sursa durerii. Un milion de ochi se opriră asupra lui Cosmo. Şi încă mai veneau.

– Redwood, spuse Cosmo bîlbîindu-se. Trebui să ieşim de aici. Vin spre noi.

Paraziţii se desprinseseră, de pe unde stăteau agăţaţi, avansînd în valuri înspre podeaua de piatră. Îl ignoră complet pe Stefan, concentrîndu-se asupra lui Cosmo.

Stefan deschise capacul detonatorului.

– Dă-i drumul, Redwood, sau sărim toţi în aer.

– E o cacialma! spuse Redwood, scuipînd cuvintele. N-o s-o faci! Nu sînteţi fanatici!

Degetul lui Stefan zăbovea asupra butonului.

– Ştii ceva, ai dreptate. Nu sîntem fanatici. De fapt, sîntem *cu picioarele pe pămînt.*

„Cu picioarele pe pămînt? se gîndi Cosmo. Ce-o fi vrînd să spună?“

Apoi înţelese. Împământaţi, desigur! Cosmo se asigură că ghetele lui cu tălpi de cauciuc fac contact solid cu podeaua tunelului şi închise ochii. Avea să doară.

Stefan puse degetul pe buton.

– Ultima şansă, Redwood. Ce ai de gînd să faci?

Paraziţii erau la cîţiva centimetri de gîtul lui Cosmo.

– Am de gînd să-l împachetez întîi pe puşti şi pe urmă pe tine, spuse Redwood.

– Răspuns greşit! zise Stefan, apăsînd pe buton.

Pulsul energetic se declanşă, eliberînd o ciupercă albastră de electricitate impură în tunel. Cu urletul unui uragan, ciuperca crescu umplînd spaţiul, după care se scufundă în rocă. Spoturile cu halogen explodară instantaneu trimiţînd în jos roiuri de scîntei, ca o ninsoare de neon. Fulgere ţîşneau din centrul exploziei, ţintind inimile argintii ale paraziţilor. Erau prăjiţi cu zecile de fiecare fulger, în timp ce energia impură trecea prin filtrele lor organice. Fulgerele se ramificau ca o pînză de păianjen, ţintind fiecare parazit pe rînd. Creaturile încercau să facă faţă fluxului neaşteptat de electricitate, dar era prea mult. Unul cîte unul scînteiau în albastru şi se prăbuşeau pe podeaua de piatră, cu inimile argintii reci şi înnegrite.

Pentru oameni era ceva mai bine, în special pentru Cosmo şi Stefan. Ghetele lor de cauciuc conduceau cea mai mare parte a electricităţii afară din corpurile lor. Fură scuturaţi, totuşi, destul de puternic

de scurgerea de energie. Cosmo îşi simţi ochii rotindu-i-se în cap şi pantalonii fumegînd. Lui Stefan i se ridică părul în cap şi haina îi luă foc. O stinse lovind-o de roci.

Redwood nu fusese aşa de norocos. Fără să-şi dea seama, îi dăduse drumul lui Cosmo cînd a văzut că Stefan vorbeşte serios. Dacă l-ar mai fi ţinut cîteva secunde, energia s-ar fi scurs din el în băiat. Aşa, a simţit descărcarea din plin. Efectul, deşi nu la fel de spectaculos ca în cazul paraziţilor, a fost de permanent. Electricitatea îi aprinsese uleiul vîscos de păr, cu care îşi unsese şuviţele lui preţioase, şi îi arsese fiecare fir de păr din cap. Nu numai atît, dar îi prăjise şi porii, astfel că nu avea să-i mai crească păr vreodată. Apoi electricitatea îl lovise pe fostul gardian ca un pumn uriaş, izbindu-l în peretele tunelului. În timp ce zăcea acolo, hainele i se pîrliseră şi căzuseră de pe el, rămînînd doar în nişte izmene ca ale lui Bugs Bunny.

Cosmo îşi reveni din şoc.

– Ce s-a întîmpalt?

Camera era luminată de fulgere.

Stefan luă arma de şoc.

– Bugs Buny! Baza către iepure! Ce se întîmplă, Doctore?

Asta era fraza cu care îi plăcea gardianului să atragă atenţia.

Lumina scădea pe măsură ce paraziţii căzeau pe podea. Inimile lor erau negre şi zbîrcite, ca nişte bucăţi de cărbune.

– Am reuşit, spuse Stefan, cu un zîmbet amar, în lumina palidă.

– Da, i-am prins!

Stefan lovi o lanternă cu cristale.

– Nu pe toţi, dar e un început. Acum ştim că se poate. Trebuie să ieşim de aici, dacă nu, *noi* vom fi învinovăţiţi pentru asta şi nu bunul gardian.

Cosmo dădu din cap. Redwood va fi găsit vinovat pentru întreruperea de curent. Era un bonus care le plăcea.

Una dintre pleoapele fostului gardian se deschise.

Cosmo se aplecă spre el.

– Asta a fost penrtu Ziplock, Bugs, spuse el.

În institutul Clarissa Frayne pentru orfani era mare haos. Nu numai că nu funcţiona generatorul principal, dar nici sistemul de siguranţă. Uşile dormitoarelor erau dezactivate şi programul de urmărire era inactiv. Orfanii fără sponsori evadară din paturile lor, aşezînd saltelele una peste alta şi folosindu-le ca pe o trambulină de aterizare. Alergau acum peste tot. Cei mai mulţi gardieni se ocupau de transfer, astfel că nu mai rămăsese decît o singură echipă să menţină ordinea.

Fred Allescanti preluase comanda, cu rezultate dezastruoase. Reuşise pînă acum să împacheteze doi

dintre oamenii lui şi lăsase cîţiva orfani să treacă de uşile principale. Din fericire pentru echipă, porţile de siguranţă se închideau automat în cazul în care se tăia curentul. În cele din urmă, lui Allescanti îi trecu prin cap să construiască o baricadă la baza scării principale. Îi putea reţine pe orfani acolo, pînă cînd venea curentul.

Cosmo şi Stefan se apropiară din spate. Fred Allescanti trăgea cu gloanţe de celofan în oricine scotea capul de după vreun colţ. Pînă atunci, lovise numai lucruri pe care nu le ţintise. Scările erau acoperite cu atît de multe globuri de celofan, încît semănau cu o batistă.

– Orfanilor, ar fi bine să vă întoarceţi în paturile voastre, urlă el, dacă nu, o să vă petreceţi ziua de mîine în cada cu acid. Nu glumesc!

Cosmo simţi că îşi pierde cumpătul.

– Copiii ăştia vor avea de suferit, îi spuse el lui Stefan. De fiecare dată cînd se întîmplă ceva, gardienii dau vina pe noi.

Stefan îi întinse lui Cosmo haina lui arsă.

– Nu de data asta!

Tînărul rus îşi scoase arma de şoc şi încărcă gloanţe de cauciuc. Lovi din spate trei dintre gardieni şi îi imobiliză pe alţi trei, cu lovituri bine ţintite. Totul se petrecu cam în patru secunde.

Orfanii coborîră scările ca o maree şi se adunaseră în jurul lui Stefan.

– A fost vreunul dintre voi afară de unul singur? îi întrebă Stefan.

Un puşti mărunţel se strecură în faţă. Abia i se vedeau ochii de după părul lung şi negru.

– Eu am evadat pentru cîteva săptămîni, pînă cînd m-au prins de pe stradă.

– Cum te cheamă?

– Numele meu de stradă e Fence[1] pentru că asta fac.

Stefan îi strînse mîna băiatului, apoi îi scrise un număr în palmă.

– Fugiţi spre sud, băieţi, dincolo de Blocadă. Fence ştie drumul. Cînd ajungeţi la canal, sunaţi la numărul ăsta.

Fence ridică mîna liberă.

– Da, Fence?

– Au un sistem prin care ne urmăresc. Ultima dată gardienii m-au prins imediat cum am pus un picior afară din Booshka.

– Aţi simţit şocul mai devreme?

Băieţii dădură din cap. Unii dintre ei mai aveau încă părul zbîrlit.

– A fost un puls energetic. A tăiat curentul şi a neutralizat microparticulele din porii voştri. Sînteţi liberi să plecaţi.

Orfanii rămaseră tăcuţi pentru un moment, digerînd ştirea neaşteptată. Apoi izbucniră în stigăte de

[1] Scrimă (n.tr.)

bucurie, cățărîndu-se pe trupul înalt al lui Stefan, ca niște veverițe.

– Gata, ajunge! Trebuie să plecați pînă nu ajung întăririle. Sunați la numărul ăsta. Omul care va răspunde e un prieten. Caută tot timpul băieți disponibili. O să vă dea de lucru și un loc unde să stați. Plata nu e prea mare, dar o să vă descurcați.

Fence îl privea chiorîș.

– Asta ar putea fi o altă șmecherie. De unde știm că putem avea încredere în tine?

Cosmo păși în față.

– Mă mai ții minte, Fence?

Fence își dădu părul la o parte de peste ochi.

– Cosmo Hill! Să mă-npachetezi dacă nu e el! Toți te-am crezut mort. Ce s-a întîmplat cu fața ta?

Cosmo își atinse umflătura din dreptul plăcii Robotix din frunte.

– E o poveste lungă, Fence, poate ți-o spun într-o zi. Acum fă ce-ți spune Stefan. Poți avea încredere în el. Mi-a salvat viața și, oricum, viața afară trebuie să fie mai bună decît aici. Nu vă veți mai întîlni cu o șansă ca asta, să vă puteți rupe de tot de orfelinat.

Vestea se răspîndi de-a lungul scărilor. Cosmo trăia și bărbatul acela era prietenul lui. Dacă Cosmo a supraviețuit afară, toți pot supraviețui.

– Bine, spuse Fence, o să sun la numărul acesta, dar dacă ne păcălești, te voi vîna pînă te găsesc.

Băiețelul întinse mîna. Stefan i-o scutură cu putere.

– Mi se pare corect.

Se auzi o sirenă în depărtare.

– E timpul s-o ştergeţi, spuse Cosmo, acum ori niciodată!

– Acum! decise micuţul Fence conducîndu-i pe orfanii fără sponsori în noapte, ca o mică iscoadă.

STRADA ABRACADABRA

Mona ştia că va trebui să-i ceară scuze lui Ditto, doar că amîna cît putea. Momentul veni, însă, cînd Stefan sună să-i spună că erau în drum spre casă. Misiunea fusese un succes şi aveau să parcheze în garaj în zece minute. Dacă nu avea de gînd să lase supărarea în clipa aceea şi să-şi ceară scuze, Stefan avea s-o ducă cu forţa pe acoperiş.

– Bine, spuse ea, gemînd mai mult pentru sine. Să-mi cer scuze, dar numai pentru că eu sînt mai mare decît el, în mai multe privinţe!

Liftul era la nivelul acoperişului şi, ca să economisească timp, Mona urcă pe scara de incendiu. Liftul era aşa de vechi că încă mai avea cabluri şi mecanisme de tragere în loc de cîmp magnetic. Pînă ajungea la etajul ei, avea timp să-şi ceară scuze şi să gătească cinci feluri de mîncare.

Mona urcă pe scara exterioară a clădirii 1405, de pe strada Abracadabra, cît mai aproape de perete, ca să evite ceaţa acidă care strălucea, lăsîndu-se spre pămînt. În curînd, ceaţa aceea se va transforma în

picături de mărimea bilelor de naftalină şi Satellite City va răsuna de sunetul alarmelor de maşini.

Ajuns pe acoperiş chiar în timp ce Ditto plecă de acolo. Copilul Bartoli aşează o scară care traversa către clădirea vecină.

– Hei, Ditto, ce faci?

Dar vîntul împrăştie sunetul şi Ditto nu se întoarse.

Foarte ciudat. Ce joc mai e şi ăsta? Mona se gîndea că ar trebui să se întoarcă mai tîrziu. Dar se gîndea şi că mai tîrziu nu s-ar mai fi întors. Situaţia era curioasă. Îl urmări, aşadar, pe colegul ei supranaturalist, cu mişcări graţioase şi silenţioase, ca de felină, pe cealaltă clădire.

Ditto lăsase scara jos, ceea ce însemna că intenţiona să se întoarcă. Mona trebuia să aibă grijă. Dacă nu se întorcea înaintea lui, avea să rămînă blocată pe acoperiş în ploaie.

Ditto traversă în grabă suprafaţa de fontă, ocolind bălţile uleioase care măcinaseră acoperişul de-a lungul anilor. Mona se urcă pe casa liftului. Putea să vadă totul de acolo, dar Ditto, din perspectiva lui de om scund, nu putea s-o vadă pe ea.

Micul supranaturalist merse spre colţul nordic al clădirii. Statuia Strădaniei se ridica în spatele lui, cu un corp de iluminat, roşu, în mînă. Era şi o lumină albastră. Mai aproape. Chiar pe acoperiş. Mona trase aer în piept. Un singur parazit stătea în umbră la marginea clădirii. Asta era explicaţia. Ditto detectase creatura cu parabolica şi venise să investigheze.

Ce avea de gînd să facă? Nu folosise niciodată o armă, iar Stefan tocmai detonase singurul puls pe care îl aveau. Mona era gata să sară de pe acoperiş şi să-l însoţească pe prietenul ei, cînd Ditto făcu un lucru ciudat. Îngenunche în faţa creaturii şi întinse mîna. Paraziul, slăbit din cauza lipsei de energie, cu inima de un albastru şters, întinse mîna lui cu patru degete către Ditto. Era o formă de recunoaştere. Comunicau.

Mona aproape căzuse de pe acoperiş. Era incredibil. Cine era Ditto? Ce era el? Fusese un trădător în mijlocul lor, tot acest timp? Mona scotoci după telefon prin buzunar şi îl apelă pe Stefan, de pe tasta de urgenţă. Dar nu. Nu era de ajuns. Ar fi cuvîntul ei împotriva cuvîntului lui Ditto. Avea nevoie de mai mult.

Telefonul Monei era un model vechi, dar avea capacitatea să facă poze foarte bune. Şaizeci de secunde video, sau o sută de cadre. Mona selectă opţiunea video şi îndreptă lentila telefonului către Ditto şi prietenul lui albastru. Tocmai la timp pentru a-l vedea pe Ditto tăindu-se la deget în mod deliberat cu un briceag şi oferind rana parazitului. Creatura prinse rana cu cele patru degete şi extrase un flux argintiu de energie. În cîteva secunde, îi revenise albastrul lui natural. Îi dădu drumul lui Ditto şi pluti în jos, coborînd pe picioarele lui.

Mona privit înregistrarea să fie sigură că a văzut, într-adevăr, ceea ce credea ea că a văzut. Ditto îl

vindecase pe parazit. Acum înţelegea. Sigur, Ditto nu purta armă, el singur se opusese detonării pulsului. Era aliat cu paraziţii!

Ditto îşi sugea rana de la deget, cînd se deschise uşa liftului. Stefan şi Cosmo se întorseseră. Erau strînşi în jurul Monei aproape unul de celălalt, toţi privind la ceva. Ecranul telefonului Monei.

– Ce aveţi acolo, întrebă copilul Bartoli. Unul din e-mail-urile alea cu glume? Unele dintre ele sînt chiar haioase.

Stefan luă telefonul cu mîna tremurîndă. Faţa îi era încordată şi palidă.

– Da, Ditto, vrei să vezi şi tu? O să leşini de rîs. Apropo, ce-ai păţit la deget?

Ditto simţi furnicături pe tot spatele, ca şi cum ar fi fost înţepat cu mii de ace.

– Mi l-am prins în panoul ăla de pe uşa liftului, ştii, ăla care iese în afară.

– Ştiu care. Poftim, uită-te!

Ditto luă telefonul şi apăsă triunghiul pe care scria *Play.* Preţ de o clipă nu îşi dădu seama la ce se uita, dar apoi totul deveni înspăimîntător de clar. Fusese prins. Descoperit. În sfîrşit. După tot acest timp, venise momentul adevărului. Sau momentul *pentru* adevăr.

– Da, spuse el, dîndu-le înapoi telefonul. Nu arată bine, dar pot să vă explic.

Stefan privea drept înainte, evitînd privirea lui Ditto.

– Împachetează-ţi lucrurile şi pleacă. Pînă mîine dimineaţă, vreau să fii plecat!

– Aşteaptă un minut, ascultă-mă!

Mona înaintă săre copilul Bartoli.

– Atîta vreme! Cum de nu mi-am dat seama? Acum înţeleg de ce nu voiai să împuşti paraziţii. Acum înţeleg de ce te opuneai la orice soluţie care ar fi putut să meargă.

Ditto se retrase un pas.

– Orice soluţie care ar fi putut să meargă? Nu e aşa!

– Atunci cum e, Ditto? Ne înjunghiai în spate în fiecare zi. De ce nu te-ai dus la Clarissa Frayne să vindeci toţi paraziţii pe care Cosmo tocmai i-a detonat?

Ditto îşi lăsă capul în jos.

– Aş fi vrut să pot face asta.

Comentariul îl înfurie pe Stefan. Îl apucă pe Ditto de guler şi îl ridică pe o masă de lucru.

– Ai fi vrut să poţi face asta? De cînd ne trădezi, Ditto? De la început? De trei ani?

Acuzaţiile îl loveau pe Ditto ca nişte lovituri de ciocan. Omuleţul părea că se micşorează şi mai mult, plecînd capul tot mai jos.

– Dacă te mai văd vreodată, am să te tratez ca pe un duşman şi, crede-mă, nu ţi-ai dori asta!

– Tu nu înţelegi, Stefan, protestă copilul Bartoli. Nu vezi ce se întîmplă.

Stefan îi rîse în faţă.

– Lasă-mă să ghicesc, încă o teorie a conspiraţiei? Cei de la Myishi ne folosesc pentru interesele lor, Ellen Faustino minte de îngheaţă apele.

Adevărul țîșni din Ditto ca o rachetă.

– Ne iau durerea! spuse el repede.

Cosmo simți că urma ceva important. Orice avea Ditto de zis le va schimba viețile complet.

– Paraziții iau durerea. Nu puterea de a lupta, doar durerea. Ne ajută. Întotdeauna ne-au ajutat.

Stefan îi întoarse spatele. Nu voia să audă.

– Aiureli! Ai spune orice să-ți salvezi pielea!

– Vă amintiți ce m-a întrebat Lincoln, la groapa de gunoi?

Mona își aminti.

– Dacă ai mutații. A întrebat dacă ești sensibil.

Ditto se așeză pe masă.

– Copiii Bartoli au adesea anumite talente. Eu sînt vindecător. Pot să iau durerea.

– Știam, spuse Cosmo. După accident, mi-ai luat durerea de cap. Ai zis că e medicamentul, dar erai tu.

– Acesta e un dar pe care îl am și eu și paraziții. Facem același lucru, poate de asta comunic cu ei. Le simt abilitățile și ei le simt pe ale mele. Se spune că avem un al doilea simț al văzului.

Cosmo își aminti ceva.

– La groapa de gunoi, Lincoln a spus că ai mîini vindecătoare. Credeam că se referă la faptul că ești medic, dar el știa că e o mutație a copiilor Bartoli.

Ditto își examină palmele.

– Nu sînt tocmai vindecătoare. Nimic nu vindecă mai repede decît se vindecă trupul singur. Eu doar iau durerea.

Stefan refuza să creadă.

– Sînt minciuni! Numai minciuni!

– Paraziţii sînt daţi de natură! insistă Ditto. Convertesc energia, ca şi mine. Ca orice altă creatură de pe planetă, într-un fel sau altul. I-am putut vedea dintotdeauna. Şi i-am putut simţi. La început mi-era frică de ei, apoi mi-am dat seama că făceau acelaşi lucru ca şi mine. Nu sînt o specie rea. Sînt atraşi de durere. O iau şi o convertesc în energie. Un ciclu natural.

Stefan se întoarse. Avea faţa roşie de o furie pe care abia reuşea să şi-o controleze.

– Şi mama mea? Am văzut ce i-au făcut paraziţii.

– Era pe moarte, spuse Ditto blînd. Au ajutat-o, i-au uşurat trecerea. Paraziţii iau durerea cînd e prea tîrziu pentru corp să se vindece singur. Aşa era înainte ca ei să se multiplice necotrolat. Înainte ca noi să stricăm ordinea lucrurilor.

– Un motiv. Dă-ne un singur motiv pentru care să te credem, după ce ne-ai minţit atîta vreme.

Ditto se aşează la masă, frecîndu-şi ochi cu încheieturile mîinilor.

– De cînd ţin eu minte, creaturile au fost aici. Nu comunicăm la fel. Nu ca oamenii, dar ne simţim. Ştiu cînd sînt agitaţi sau somnoroşi. Era un copil Bartoli care avea aceeaşi abilitate. Numărul optzeci şi doi. Dar cel de-al doilea simţ al văzului îl speria. Înnebunise. Acum locuieşte în Booshka şi stă tot timpul legat la ochi cu o banderolă. Nu şi-o scoate niciodată. Eu n-am înnebunit pentru că fiinţele astea ne ajută, ne fac durerea suportabilă, ne pregătesc pentru cealaltă viaţă.

Cosmo îl întrerupse.

– Există o altă viaţă?

– Da, văd frînturi din ea, din cînd în cînd.

Şi Mona era interesată.

– Cum e?

Ditto se gîndi puţin

– Altfel.

– Linişte! strigă Stefan. Toţi. Dacă e adevărat, de ce nu mi-ai spus cu ani în urmă?

Ditto îşi ridică ochii.

– Eram gata să-ţi spun de un milion de ori, dar nu aveam nici o altă dovadă decît ceea ce simeam eu. Pentru prima dată făceam parte dintr-o familie şi, spunînd ceea ce simţeam ar fi distrus asta. Şi pentru ce? Nu m-ai fi crezut niciodată fără dovezi. Erai şi mai fanatic la început. Timpul te înmoaie, Stefan. De curînd, ai început să te îngrijorezi pentru membrii echipei. E o schimbare.

– Puteai să încerci.

– Ştiu, puteam. Dar am decis să fac tot ce pot din interior. Nu distrugeai paraziţii, am simţit asta imediat, iar eu aveam ocazia să fac tot ce puteam pentru victimele accidentelor. Nu ştiam că ajutăm creaturile să se reproducă.

– Luptai dinăuntru, mormăi Cosmo.

Ditto dădu din cap.

– Exact. Şi totul ar fi fost bine dacă nu ar fi intervenit Myishi. Îţi dai seama ce ai făcut astă-seară, Stefan? Dacă e adevărat ce spui, ai ucis o mulţime de creaturi. Aş fi vrut să am curajul să-ţi spun mai

devreme adevărul, dar nu am crezut că treaba asta cu pulsul o să meargă, din punct de vedere ştiinţific nu ar trebui să meargă. Cîţi oameni sînt acum sfîşiaţi de durere? Oameni ca mama ta?

Stefan începu să tremure.

– Taci!

– Nu vrei să asculţi, Stefan, pentru că ani de zile ai avut pe cine să învinovăţeşti de moartea mamei tale. Ăsta e adevărul, Stefan! Acceptă-l!

– Nu ştiu ce e, dar nu ăsta e adevărul! Tu n-ai recunoaşte adevărul, nici dacă ar ieşi dintr-o gură de canal şi te-ar muşca de fundul tău de Bartoli.

Ditto scoase telefonul.

– Sun-o pe Ellen Faustino. Spune-i că ai rezerve. Cere echipei ei de oameni de ştiinţă să studieze posibilitatea ca aceste creaturi să nu absoarbă energia, ci doar durerea. Anestezie naturală.

– De ce să fac asta?

– Pentru că dacă am dreptate, mii de oameni sînt sfîşiaţi de durere şi nu ar trebui să fie. Aşa cum mama ta nu a fost, la sfîrşitul vieţii ei. Cum nici tu nu ai fost, dacă vrei să-ţi aminteşti...

Cosmo îşi aminti că după căderea de pe acoperiş îi dispăruse durerea îndată ce l-a atins creatura. Îşi amintea că se simţea calm. Fără teamă.

– Şi dacă nu ai dreptate? întrebă Stefan.

Ditto se ridică în picioare pe masă, întreptîndu-şi spatele şi ajungînd la înălţimea lui maximă.

– Dacă nu am dreptate, o să ies dintr-o gură de canal şi o să mă muşc de propriul meu fund de Bartoli.

Ellen Faustino era în maşină, cînd primi telefonul lui Stefan .

– M-am gîndit că o să aud veşti de la tine, Stefan, a spus ea, un zîmbet apărîndu-i în colţul gurii. Tu ai fost la satelit, nu-i aşa? Floyd Faustino, într-adevăr. Nu înţeleg cum ai reuşit să faci rost de codurile de acces. Sînt sigură că ne te-am lăsat din greşeală să tragi cu ochiul la ecranul meu.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Stefan, pe un ton inocent.

– M-am gîndit că o să iei problema în propriiile tale mîini, continuă Ellen. De fapt, am sperat să faci asta. De multe ori birocraţia încetineşte lucrurile.

– Începe să sune ca şi cum aş lucra pentru dumneavoastră, profesor Faustino.

Zîmbetul lui Faustino deveni mai larg.

– Da, aşa s-ar zice. Şi la Clarissa Frayne aţi fost tot voi, presupun. Supranaturaliştii nu pierd deloc vremea.

Stefan îşi alese cuvintele cu grijă.

– Dacă am fost noi, ceea ce nu recunosc nici măcar o secundă, atunci am putea avea o problemă.

Ellen se încruntă.

– O problemă? Dar pulsul energetic a mers perfct. Aş fi preferat să nu provocaţi o pană de curent pe zece străzi, dar a fos pe termen scurt, iar echipa mea adună corpurile de Un-Spec 4 de azi-dimineaţă.

Era rîndul lui Stefan să se încrunte.

– Adună corpurile? De ce? Ce fac cu ele?

Ellen îşi ridică un deget în dreptul buzelor.

– Nu vreau să mai spun nimic pe telefonul companiei. Am spus deja destul. Cred că din cauză că sînt foarte entuziasmată. O să vezi singur cînd vii data viitoare.

– Ca să-mi ridic cecul? întrebă Stefan ironic.

– Sînt o femeie ocupată, Stefan. Care este problema de eşti aşa de îngrijorat?

– Un membru al echipei mele, în curînd va fi fost membru, crede că paraziţii, adică Un-Spec 4 s-ar putea să nu fie atît de dăunători pe cît credeam. El e de părere că nu fac decît să ne aline suferinţa. Ne iau durerea, după cum spune el. Dacă e adevărat, atunci nu avem de ce să ne luptăm cu ei.

Faustino păru sincer îngrijorată.

– Cum? exclamă ea, după care făcu o pauză. Nu-mi imaginez cum ar fi posibil lucrul acesta, dar îmi pun echipa la treabă imediat. Fără alte pulsuri energetice, pînă nu aflăm adevărul. Rămîneţi pe poziţii, deocamdată, pînă facem nişte teste. Nu cred că ne-ar lua mai mult de două saptămîni pînă să avem rezultatele. Poţi aştepta atît?

– Am aşteptat trei ani, răspunse Stefan. Mai pot aştepta două săptămîni.

Faustino îşi lăsă privirea în jos.

– Ştiu că ţi-e greu să accepţi asta, Stefan, dar ţine minte, nimic nu s-a demonstrat încă. Poate sîntem, totuşi, pe drumul cel bun.

– Două săptămîni! spuse Stefan, închizînd telefonul.

Ditto dădu drumul unei guri de aer pe care o ţinuse în piept aproape pe toată durata convorbirii.

– Două săptămîni. Am dreptate, o să vedeţi!

Stefan îi aruncă telefonul.

– Nu vreau să mai aud asta, Ditto. Indiferent care ar fi rezultatele testelor profesorului Faustino, tu ne-ai minţit ani de zile. Ne-am pus încrederea şi vieţile în mîinile tale şi nu au fost niciodată o prioritate pentru tine.

– N-am făcut niciodată nimic rău nici unui om şi nici unei fiinţe. N-o să-mi cer iertare pentru asta.

– E prea tîrziu pentru iertare, Ditto. Ne-ai înşelat pe toţi. Nu mai putem avea încredere în tine. Pînă în zori vreau să pleci de aici.

Ditto privi în ochii lui Stefan. Erau neîndurători şi jigniţi.

– Foarte bine, dacă asta vrei, aşa va fi.

Stefan se întoarse cu spatele la copilul Bartoli.

– Asta vreau! spuse el.

Cosmo stătea întins pe patul lui, urmărind un grup de cari de rugină mîncînd dintr-o grindă din tavan. Părea că îndată ce rezolvau o problemă, o alta le venea pe cap.

Cosmo se simţea ca un cobai într-un labirint, nu ştia niciodată ce acţiune, aparent nevinovată, va duce la dezastru. Şi pentru ce? Ca ei să persecute un grup de creaturi care nu încercau decît să ajute omenirea? Dacă ceea ce spunea Ditto era adevărat?

„Priveşte partea bună a lucrurilor, îşi spuse el. Măcar îţi creşte părul. În cîteva luni n-o să mai arăţi ca fundul unui trol."

Mona apăru în uşa separeului său.

– Ei, eşti treaz?

Cosmo se ridică în capul oaselor.

– Da. Am dormit vreo două ore, dar l-am visat pe Ditto.

Mona se urcă la celălalt capăt al patului.

– Înţeleg. Nu cred că Stefan poate să facă faţă la toate cîte s-au întîmplat. Întîi află că i-a ajutat pe paraziţi să se înmulţească, acum că nu fac decît să ne ia durerea.

– Dacă Ditto are dreptate.

– Da, dacă Ditto are dreptate.

Mona îşi legă părul la spate, într-o coadă, înfăşurîndu-l cu o bandă elastică.

– Mă gîndeam să plec în altă parte, Cosmo. Poate să-mi iau o slujbă la Jean-Pierre, în Booshka. De ani de zile tot încearcă să mă ademenească. Oricum, dacă el n-o să mai fie printre noi multă vreme, cineva trebuie să ţină maşinile găştilor pe şosea.

Cosmo simţi un ghem în stomac. Ideea că Mona ar putea să plece nu îi trecuse niciodată prin cap.

– Eşti sigură? Pari o fată hotărîtă.

Mona zîmbi.

– Da, îmi place partea cu împuşcăturile. E ca un joc video. Aruncă în aer extratereştrii albaştri şi răi. Dar nu sînt extratereştri. Şi poate nu sînt nici răi. Nu cred că aş mai putea îndrepta o armă către cineva, dacă nu sînt sută la sută sigură că face rău.

Cosmo dădu din cap. Şi el simţea la fel.

– Şi, mă gîndeam, tot am nevoie de un ajutor cu uleiurile de motoare. Cineva care prinde repede. Crezi că ai putea schimba uleiul?

Cosmo zîmbi, dinţii sclipindu-i în întuneric.

– Eu? Vrei să vin cu tine?

Mona îl înghionti în umăr.

– De ce nu? Facem echipă bună. Întotdeauna mă salvezi.

Cosmo deschise gura să spună da, dar cuvîntul îi rămase în gît.

– Mi-ar plăcea tare mult, Mona, nimic nu mi-aş dori mai mult, dar Stefan m-a primit la el...

Ochii Monei erau trişti, dar nu erau surprinşi.

– Înţeleg, Cosmo. Nu-ţi face griji, nu plec nicăieri pînă nu-şi termină Ellen Faustino testele. Poate o să te răzgîndeşti.

– Poate, spuse Cosmo, amărît.

Doar el şi Stefan. Ce distracţie o să fie!

Paralegiştii de la Myishi puteau fi extrem de silenţioşi. Un întreg detaşament ar fi putut trece în fugă pe lîngă o căprioară şi animalul nici nu şi-ar fi ridicat privirea. Aveau şi o mulţime de şmecherii hi-tech care îi ajutau să se furişeze şi mai uşor. Fiecare paralegist căra în total treizeci de kilograme de echipament care îl ajută să se caţăre, să taie, să ardă şi să prindă.

Paralegiştii erau transportaţi prin aer, împreună cu cele treizeci de kilograme ale lor, de aparate de zbor

Myishi Whisper[1] o combinaţie de elicopter şi planor, cu opţiune de decolare verticală şi aripi rigide de planor. Ce să mai spunem de tot armamentul cu care puteau distruge orice ar fi fost destul de naiv să îndrepte spre ei mai mult decît un deget.

Paralegiştii aveau mai multe metode de descindere în manualul lor, dar metoda lor preferată era *stafia*. Le plăcea ca obiectivul lor să se trezească împachetat în celofan, fără să aibă vreo idee cum de ajunsese acolo. Fără victime. Mai puţină birocraţie.

Imobilul din strada Abracadabra nu fu o provocare prea mare pentru un echipaj care pătrunsese în mai multe bănci străine, în fortăreţele a doi membri ai lumii interlope şi într-o grădiniţă privată. Escaladaseră zidurile, pur şi simplu fixară dispozitive de bruiaj la senzorii de mişcare şi aplicară pe geamuri pătrate mari cu dizolvant de sticlă.

Cînd comandantul echipei dădu ordinul, paralegiştii trecură curent electric prin pătratele de solvent şi absorbiră ferestrele din ramele lor. Întreaga procedură se desfăşură la adăpostul draperiilor grele ale imobilului.

Vreo douăzeci şi patru de paralegişti descinseră pe mai multe intrări şi îşi setară ochelarii pe treapta de detectare a căldurii corporale. La o comandă, paralegiştii se despărţiră în patru grupuri şi fiecare porni după ţinta stabilită.

---

[1] Şoaptă (n.tr.)

Drept vorbind, mulţi dintre paralegişti se simţiră un pic dezamăgiţi. Auziseră multe despre îndrăzneţul Stefan Bashkir şi sperau că va opune o rezistenţă serioasă. Dar, după cum se întrevedea situaţia, părea să fie o treabă foarte uşoară. Nimeni nu avea să le reziste aici. Nici nu părea că ar fi fost cineva treaz.

Cînd deschise ochii, Cosmo văzu trei paralegişti Myishi în separeul lui. Unul îşi punea un încărcător la armă. Cosmo luă o gură de aer ca să-şi umfle cutia toracică.

– Ai experienţă, spuse paralegistul, trăgînd un gloţ cu celofan.

Mona, care întotdeauna dormea iepureşte, reuşise chiar să sară din pat înainte s-o prindă. Uimitor pentru cineva fără pregătire formală în tehnici de luptă, dar Mona reuşise să-i imobilizeze pe doi dintre paralegişti, înainte ca al treilea să o ţintească cu un Shocker. Aşteptară pînă cînd fata se opri din tremurat, ca să tragă cu un glonţ cu celofan.

Stefan auzi lupta care se dădea în separeul Monei. Ţîşni din separeului lui direct în braţele a şase paralegişti. Alţi cîţiva împachetau armamentul şi computerele supranaturaliştilor. Pentru prima dată în viaţa lui, Stefan Bashkir se lăsă luat fără să se împotrivească.

– Faceţi o greşeală, le spuse el, împreunîndu-şi degetele după ceafă. Noi lucrăm împreună cu Myishi. Luaţi legătura cu preşedintele Faustino, din departamentul Cercetare şi Dezvoltare. Credeţi-mă, e o greşeală.

Un paralegist îl împachetă de la distanţă mică.

– Aşa spun toţi, zise el.

Ditto stătea treaz pe patul lui, îmbrăcat. Sacoşa lui din molton era pe podea, pregătită pentru dimineaţă.

– Aţi adus *pazza?* îl întrebă el pe primul paralegist care intră pe uşă.

– Nimănui nu-i plac şmecherii, spuse bărbatul, după care îl împachetă.

CAPITOLUL 9

Cobai

Departamentul Cercetare şi Dezvoltare Myishi,
Parcul industrial Primarul Ray Shine, Satellite City

Paralegiştii Myishi le citiră supranaturalişilor drepturile şi îi urcară, cu ajutorul unor frînghii, într-un elicopter Whisper, care aştepta pe acoperiş. După un zbor de zece minute spre nord, către parcul industrial Ray Shine, aterizară pe o platformă de pe acoperişul clădirii Myishi. Paznicul preferat al lui Cosmo îi aştepta lîngă cada din plexiglas, din zona de detenţie a clădirii.

– Bună, scumpule, spuse acesta, ataşînd o ventuză pe capul lui Cosmo. Ştiam eu că o să ne revedem. M-au adus aici special pentru treaba asta, sînt în a treia tură consecutivă.

Supranaturaliştii fură aruncaţi fără menajamente în cada cu acid galben, agăţaţi de cîteva ventuze. Sedativul din celofan li se scursese deja în sînge, aşa că nu mai opuneau nici un fel de rezistenţă, se relaxau

doar în închisoarea lichidă. Soluţia acidă începu imediat să lucreze asupra celofanului, mîncînd din el ca un virus. Era un proces lent şi avea să treacă cel puţin o oră pînă cînd să capete vreun pic de mobilitate. Pînă atunci, nu aveau ce face decît să atîrne acolo şi să se gîndească la lucruri frumoase. Dacă s-ar fi zbătut cît de puţin, nu ar fi făcut decît să-şi strîngă şi mai mult celofanul în jurul pieptului.

Cînd paznicul căzii termină de fixat în ventuze ultimul supranaturalist, sună interfonul clădirii. În cîteva minute, Ellen Faustino îşi făcu apariţia, flancată de doi bodyguarzi. Cînd îi văzu pe supranaturalişti suspendaţi în cadă, îl pocni pe paznic drept în piept.

– Ce faci aici? întrebă ea. Ar fi trebuit să fie morţi! Tot ce voiam să văd erau patru cadavre, ca să fiu sigură că sînt morţi. Ăştia, e clar, sînt în viaţă!

În interiorul căzii, cuvintele lui Faustino treceau ca un cuţit prin mintea uluită a lui Stefan. Morţi! Trebuia să fie o greşeală. Ce se petrecea, oare? De ce i-ar vrea profesorul Faustino morţi? Doar era om de ştiinţă.

Paznicul nu făcu chiar o plecăciune, dar fu pe aproape.

– Îmi pare rău, doamnă preşedinte, nu mi-a spus nimeni. Îi scufund imediat. În douăsprezece ore nu vor mai rămîne decît molecule din ei!

Stefan încercă să vorbească, dar respiraţia lui de-abia reuşi să boţească puţin celofanul. Se zbătu fără forţă în lichidul acid, dar celofanul îl ţinea strîns.

– Deci te-ai trezit, Stefan, spuse Faustino, lipindu-şi palmele pe plexiglas.

Gura lui Stefan nu putea întreba de ce, însă întrebară ochii lui.

– Eşti surprins? Nu înţelegi ce se întîmplă?

Toţi ascultau, luptîndu-se cu efectul sedativului.

– E aşa cum ţi-am spus eu, Stefan, lucrai pentru mine. Toţi lucraţi pentru mine. Supranaturaliştii tăiau colţurile acolo unde nu puteam eu să o fac. Aţi rezolvat treburi pentru care mie mi-ar fi trebuit luni de zile ca să obţin permis. Şi eu nu pot să aştept atîta.

Se opri din expunerea ei şi îi ordonă paznicului să meargă în celălalt capăt al camerei.

– Sînt lucruri strict secrete, le explică ea. Dacă aude mai mult de atît, va trebui să-l omor, şi paznicii de cadă buni sînt greu de găsit. Lucrurile mergeau bine, pînă cînd ţi s-a trezit conştiinţa. Ai găsit unde se ascundeau Un-Spec 4, eram sigură că o să-i găseşti, şi ai declanşat pulsul energetic. Dacă aş fi încercat eu să fac vreunul din lucrurile astea, dacă aş fi fost aşa de şireată ca tine, m-ar fi prins cu siguranţă.

Stefan nu se simţea şiret în acel moment. Se simţea credul şi naiv.

– Putea să fie perfect, supranaturaliştii doborau paraziţii şi echipa mea îi colecta. Aş fi putut să am o sursă de energie curată şi să salvez satelitul. Dar nu, brusc, după trei ani de zile, Stefan Bashkir îşi schimbă ideea fixă, se răzgîndeşte şi nu mai vrea să lupte cu paraziţii. Acum supranaturaliştii nu mai au valoare pentru mine, nu mai sînt decît nişte fire deznodate. Şi ştiţi ce se întîmplă cu firele deznodate. Sînt tăiate! În

cîteva ore, nu va mai rămîne nimic din tine şi din micul tău grup. I-am pus pe băieţii mei să vă confişte şi echipamentul din strada Abracadabra. Nu va mai fi nici un fişier de computer, nici o amprentă, cînd o să termin cu voi!

Stefan îşi balansă partea de jos a corpului înspre peretele căzii, dar bocancii lui se loviră slab de perete şi fu trimis înapoi.

Faustino rîse.

– Micul Stefan a rămas neschimbat. Se luptă pînă la capăt. La fel ca mama ta.

Se aplecă şi mai aproape de cadă.

– Mai sînt două lucruri pe care vreau să ţi le spun, ca să te pedepsesc pentru că mi-ai încurcat planul. În primul rînd, colegul tău are dreptate. Sigur că Un-Spec 4 nu absoarbe energia. Numai unul cuidei fixe, ca tine, ar putea crede asta. Am făcut teste pe cobai. Cîţiva dintre ei erau răniţi. Cei păstraţi într-un mediu acvatic, departe de Un-Spec 4 nu au trăit mai mult decît cei ajutaţi de paraziţi. Am făcut şi teste pe oameni, pe... ăă... voluntari. Rezultatele au fost aceleaşi. Intervenţia Un-Spec 4 diminuează, de fapt, nivelul de stres al subiectului. Nu iau decît durerea. Şi ca să punem capăt, emisiile lor de energie se pare că repară chiar stratul de ozon. Partea cu destabilizarea satelitului a fost o altă minciună, ca să te înverşunez şi mai tare. Dacă asta te face să te simţi mai bine, pulsul nu i-a omorît. Nu poţi distruge energia, asta ţine de cunoştiinţele elementare de fizică. Pulsul se pare

că i-a sterilizat, aşadar în curînd numărul lor va reveni repede la normal.

Cosmo simţea că-i cad pleoapele. „Stai treaz! îşi spunea el. Dacă nu, s-ar putea să nu te mai trezeşti.“ Lîngă el, Mona îşi pierduse deja cunoştiinţa. Dar ochii lui Stefan deveneau din ce în ce mai aprinşi. Ura îl ţinea treaz, aşa cum îl ţinuse timp de trei ani.

– Tare o să-ţi mai placă a doua informaţie pe care o să ţi-o dau, Stefan, continuă Faustino. Dacă mi-ai fi verificat vreodată registrele de la academie, ai fi putut vedea că mai mulţi alţi cadeţi au suferit accidente în care au fost la un pas de moarte.

Faustino îl privea pe Stefan cu atenţie, aşteptînd ca el să prindă ideea. Deodată, înţelese şi începu să se zbată violent în coconul lui de celofan.

Ellen bătu din palme.

– Bravo! Ţi-a picat fisa! Aşa e, Stefan. Lucram deja pentru Myishi pe atunci şi tu erai parte din experiment. Eu am deveit identificator printr-un accident, dar tu ai fost făcut identificator. Mi-am dat seama cum poţi să devi identificator şi am decis să mai fac cîţiva. Nu ţi s-a părut ciudat că ambulanţa trecea chiar pe acolo? Totul era aranjat. În cele din urmă, te-aş fi recrutat în grupul meu, dar ai renunţat la poliţie şi ţi-ai înfiinţat un grupuleţ al tău. Îmi pare rău pentru mama ta, dar *este interzis* să transporţi pasageri într-o maşină de poliţie, aşa că numai tu eşti de vină!

Stefan încetă brusc să se mai zbată, atîrna aproape inert de ventuza lui. Lacrimi amare îi curgeau pe obraz, strîngîndu-se în celofan.

– Oh, făcu Faustino. Ţi-am rupt inima? Ce rău îmi pare!

Pocni din degete, chemîndu-l pe paznic.

– Scufundă-i, îi ordonă acestuia. Nu vreau, nu vreau să mai rămînă nici o măsea drept dovadă care să-i poată conecta cu departamentul meu.

– Nici o problemă, doamnă preşedinte, spuse bărbatul. Consideraţi-i ca ieşiţi din viaţa dumneavoastră.

Urcă treptele pînă la agăţătorile ventuzelor şi eliberă una cîte una piedicile scripeţilor de care erau ataşate. Aceştia se rotiră scufundîndu-le capetele în cada gigantică cu compus acid.

– Frumos. Aşteaptă-te la un mic bonus la salariu.

– Mulţumesc, doamnă preşedinte. E întotdeauna o plăcere să vă servesc!

Dar paznicul căzii vorbea singur, Ellen plecase deja. Avea treabă. Nu avea cîteva ore libere să-i privească pe supranaturalişti dizolvîndu-se în acid.

Dar nu de dizolvat le era lor frică. S-ar fi sufocat cu mult înainte ca acidul să le ajungă la piele şi oase. Celofanul se mai lăsase, dar nu suficient ca să poată să se caţere afară din cadă. Pînă cînd vor avea braţele şi picioarele libere, toate rezervele de aer închis în celofan s-ar fi epuizat de mult.

Cosmo se lupta cu somnul. Ceilalţi îşi pierduseră cunoştiinţa din cauza sedativului, el, însă, se gîndea că dezvoltase probabil imunitate la compusul chimic pentru că fusese deja împachetat de trei ori.

„Gîndeşte-te, îşi spunea el. De tine depinde. Trebuie să ai o idee bună în cap, pe undeva. Trebuie să fie ceva în capul acela petecit. Ia stai. Ceva în capul lui..."

Lui Cosmo îi reveni în minte o imagine din trecut. La depozit, după accident. Mona îi spusese ceva: „Ai avut noroc că Ditto avea cîteva plăcuţe Robotix pe aici, a folosit una ca să-ţi petecească craniul fracturat. Plăcuţele astea sînt făcute din acelaşi material folosit la învelişul tancurilor de ofensivă. Cînd ţi se vindecă pielea, Ditto zice că o să poţi să treci cu capul printr-un zid de cărămidă."

Plăcuţa Robotix.

Cosmo se deplasă cu greu pînă la peretele opus al căzii, trăgîndu-şi capul cît mai în spate. Luptîndu-se cu somnul, lipsa de aer şi lichidul vîscos, lovi cu capul peretele de plexiglas, cît putu de tare. Peretele căzii se îndoi uşor şi un junghi de durere îi fulgeră fruntea lui Cosmo.

Paznicul se apropie curios.

– Ce faci, scumpule? întrebă, rînjind. Vrei să evadezi? Mă tem că pielea şi osul nu sparg peretele ăsta. Bătu uşor în cadă. E plexiglas. Numai un tanc de ofensivă te-ar putea scoate de aici.

Desigur, Cosmo nu auzi nimic. Nu putea auzi decît ţiuitul durerii lui ascuţite. Nu avea altă opţiune, decît să mai încerce odată. Scrîşnind din dinţi, mai lovi o dată peretele. Cînd îi mai trecu durerea, observă o crăpătură mică în bazin.

– Termină, se răsti paznicul, atingînd crăpătura cu degetul. Trebuie să curăţ asta.

„Încă odată, se gîndi Cosmo. Mai am aer pentru încă o lovitură."

Cosmo îşi dădu capul pe spate şi, cu toată forţa care o avea în cap, gît, piept şi coloană, lovi peretele de plexiglas în exact acelaşi loc. Răsună un pîrîit în pereţii bazinului.

Crăpătura se lărgi, întinzîndu-se pînă în exteriorul căzii.

„Un pic, încă un pic."

– Renunţă, puştiule, adormi, îţi va fi mai uşor.

Crăpătura se lărgi şi mai mult, ca o pînză de păianjen. O singură picătură de acid galben trecu prin spărtură, măcinînd interiorul netratat al panoului de plexiglas.

Paznicul se încruntă.

– Cum ai reuşit să...

Panoul se făcu ţăndări. Probabil că trecuseră cîteva secunde pînă cînd crăpăturile împînziseră peretele bazinului, dar păruse că se întîmplase instantaneu. Paznicul abia avu timp să caşte gura, uimit, după care aceasta i se umplu cu acidul care dădea pe-afară. Mii de litri de acid urmă primului val, scurgîndu-se pe podea spre toate colţurile camerei. Supranaturaliştii, cu legăturile lor cu tot, fură luaţi de val, izbiţi de plăcile podelei, ca peştii într-un acvariu.

Cel mai rău i-a fost paznicului. Primise lovitura ca de ciocan a lchidului direct în cap, ca să nu mai vorbim de cîteva bucăţi de plexiglas care îl împinseră pînă la jumătatea distanţei către celălalt perete. Alunecă în

jos, pe podeaua inundată, avînd deja un cucui de toată frumuseţea pe cap.

„Acum aş putea să adorm şi eu, se gîndi Cosmo. Ceilalţi dorm toţi."

Sigur, supranaturaliştii nu erau în afara pericolului încă, fiind imobilizaţi de sedativ şi de celofan. În orice moment un alt angajat Myishi ar fi putut să intre în camera cu cada şi să vadă dezastrul sau ofiţerii de pază puteau să deschidă monitorul şi să vadă că lucrurile erau scăpate de sub control la subsol. Dar supranaturaliştii erau încă în viaţă, ceea ce nimeni n-ar fi crezut. Minutele treceau încet, măsurate de picăturile de lichid galben, vîscos, care se scurgea din bazinul sfărîmat. Pe măsură ce timpul se scurgea, acidul îşi făcea treaba, dizolvînd celofanul în care erau prinşi. Dură patruzeci de minute, dar, în sfîrşit, Stefan era liber! Pe măsură ce aerul curat îi înlătura sedativul din plămîni, acesta îşi recăpăta cuoştiinţa. Rupse cu mîinile ultimele rămăşiţe de celofan, părînd un fluture care îşi scutura coconul. Se strădui să se ridice în genunchi, tuşind şi scuipînd un amestec acru de celofan şi vapori de acid. Încet, visele îi fură înlocuite de amintirile recente.

– Faustino, spuse el, trăgînd aer în piept şi desprinzîndu-şi uşor ventuza de pe cap.

Ditto fu următorul care se trezi.

– Ce ţi-am spus? Cine e trădătorul acum?

Stefan smulse rămăşiţele de celofan de pe trupul copilului Bartoli.

– Se pare că toţi prietenii au început să mă mintă.

Ditto îşi curăţă plămînii zgomotos.

– Ambulanţa care te-a luat. Trebuie să mă crezi, nu ştiam nimic!

Stefan îl bătu uşor pe umăr.

– Sigur că n-ai ştiut. Ne-a folosit pe toţi.

Bashkir o scoase pe Mona de sub o bucată de plexiglas.

– Cum am reuşit să ieşim de acolo? întrebă el. Eram sigur că o să murim.

Ditto îl întoarse pe Cosmo cu faţa în sus. O fîşie de metal se vedea pe sub pielea sfîşiată de pe frunte.

– Mă crezi sau nu, se pare că puştiul ne-a salvat din nou. Şi-a folosit capul. La propriu!

Ditto puse mîna pe fruntea lui Cosmo. În jurul locului de impact apăruse o uşoară scînteiere argintie.

– Pot să-i mai iau din dureri pentru o vreme. De vindecat va trebui să se vindece singur.

Stefan o ridică pe Mona.

– Trebuia să-mi spui, Ditto.

– Ai dreptate, trebuia. Dar acum că ştii, ce ai de gînd să faci?

Stefan scoase o capsulă de săruri aromate din trusa lui medicală de la centură. O desfăcu sub nările Monei.

– Am de gînd să aflu de ce Ellen Faustio colectează paraziţi.

Mona se trezit ţipînd.

– Nu, mamă! strigă ea. N-am să port rochia aia!

Stefan o luă în braţe şi o întinse pe o masă chirurgicală joasă.

– E în regulă, Mona. Nu-i nimic, eşti între prieteni.

Mona privea împrejur, bănuitoare.

– Nu sînt rochii aici?

– Nu. Nici o rochie. Relaxează-te. Încearcă să nu te mişti.

Faţa Monei era, fără îndoială, verde.

– E-n regulă dacă vomit?

– Te rog, spuse Stefan, făcînd doi paşi înapoi.

Cosmo lipăia pe podea ca un peşte, luptîndu-se cu un inamic din vis.

– Puştiul a trecut prin multe în ultimele săptămîni, spuse Ditto.

Stefan îl ridică pe Cosmo, pe o altă masă chirurgicală.

– După noaptea asta, s-a terminat. Vieţi normale, toată lumea!

Ditto scutura resturi de compus acid de pe mîini.

– Serios? Unde am mai auzit asta?

Paznicul căzii nu era dornic să ofere informaţii, dar o privire aruncată spre feţele supranaturaliştilor îi slăbi hotărîrea.

– Eu nici nu lucrez aici cu normă întreagă. Uneori îmi dă preşedintele Faustino cîte o sarcină specială. În afara registrului oficial, înţelegi.

– Înţeleg, spuse Stefan. Aproape că ne-ai scos şi pe noi din registru.

– N-o luaţi personal, îmi făceam doar meseria.

– Da, da, nimic personal, ai face orice pentru un mic bonus la salariu!

Paznicul zăcea într-o baltă de acid. Lichidul gălbui începuse să-i ardă pielea.

– Două întrebări, spuse Stefan. Şi ar fi bine să-mi răspunzi repede, dacă nu, consecinţele vor fi crunte.

Paznicul dădea din cap aşa de repede, aproape că nu i se vedea bărbia.

– Bine, întreabă-mă.

– Unu. Unde sînt lucrurile noastre?

– Lucurile? Vrei să spui echipamentul, armele şi computerele?

– Armele sînt prioritare acum. Unde sînt?

Paznicul ridică un deget.

– Asta e a doua întrebare?

Stefan închise un ochi, celălalt îi ieşea pe cînd ameninţător din orbită. Cicatricea care îi prelungea buzele se contractă.

– Nu, boule! Sîntem tot la prima întrebare. Spune-mi unde sînt lucrurile noastre! Acum!

– Bine, bine. Acolo în containerele albastre. Trebuia să le incinerez după ce vă aruncam moleculele în canalizare. Nu vă supăraţi.

Stefan întoarse capul către tovarăşii lui, care se năpustiră la containerele albastre, scoţînd armele de şoc, instrumentele de căţărat, crampoane şi telefoane.

– Ar fine să luăm şi lentilele de refracţie, spuse Mona. Nu vrem să ne prindă camerele de supraveghere, nu-i aşa?

Se curăţă unul pe altul cu furtunul şi îşi puseră echipamentul, simţindu-se ca vulpile într-o vizuină,

înconjurate de cîini de vînătoare. Ca nişte vulpi, dar bine înarmate.

– A doua întrebare, spuse Stefan, ridicîndu-l pe paznic de guler. Unde e Faustino?

Frica din ochii omului arăta că ar fi preferat să nu răspundă la întrebarea aceea.

– Aş vrea să vă pot spune, chiar aş vrea, dar...

– Ar fi bine să fie un *dar* foarte bun, îl avertiză Stefan. Viitorul tău apropiat depinde de el.

Mărul lui Adam din gîtul bărbatului se umflă ca un animăluţ care încerca să iasă.

– E o clădire mare. Preşedintele Faustino ar putea fi în biroul ei sau în sala de conferinţă, sau poate că-şi face rondul. Nu ştiu.

– Noaptea, la ora asta? Aiureli!

Paznicul se uită la ceasul de pe perete.

– Cînd doamna preşedinte vine atît de tîrziu, vine pentru problemele neoficiale, cam tot aşa ca şi mine. De obicei, se concentrează pe proiectul Un-Spec 4, sau aşa ceva.

– Aşa. Unde?

Paznicul oftă. O să-şi pirdă slujba pentru asta.

– Laboratorul Unu. În capătul coridorului şi la dreapta. O să vă daţi seama după cele două gărzi de la uşă. Sînt singurii ofiţeri de securitate care lucrează noaptea.

Stefan îi dădu drumul pe jos, într-o baltă de acid.

– Bine. Acum uită-te în ochii mei şi promite-mi că nu vei da alarma în secunda în care vom ieşi pe uşă.

– Eu? zise paznicul. Să dau alarma? În nici un caz. Ai cuvîntul meu.

– Mîna sus cine-l crede, spuse Stefan.

Nici o mînă nu se ridică.

– Aşa mă gîndeam şi eu, spuse Stefan, căutînd să vadă dacă are în arma lui gloanţe cu celofan.

Ditto se purta ca un copil. Mergea împleticindu-se pe coridor şi plîngea de-i sălta cămaşa pe el.

Cele două gărzi din faţa laboratorului 1 nu aveau cum să nu observe.

– Hei, uite, spuse garda A, o femeie voinică cu implanturi musculare pe toată partea de sus a corpului şi cu lentile de contact pentru vedere nocturnă. Cum a intrat aici un copil mic?

– Habar n-am, răspunse garda B, un bărbat la fel de voinic, cu o barbă deasă care îi creştea pînă aproape de ochi. Dar ştii regulile, trebuie împachetat.

Garda A îl pocni în umăr. Pumnul acela ar fi putut zdrobi clavicula unui om de talie medie.

– Hei, ai şi tu puţină milă! Nu ţi-e frică de un copilaş, nu?

Ditto ajunsese acum în dreptul lui, ştergîndu-şi lacrimile de la ochi.

– Bineînţeles că nu mi-e frică de un copil, spuse garda B.

Copilul schiţă un rînjet mult prea fioros pentru vîrsta pe care o arăta.

– Ar trebui să-ţi fie, spuse el scoţînd o armă de sub cămaşă.

Cele două gărzi fură împachetate, înainte de a apuca să zică *Unde e mămica ta?*

Supranaturaliştii stăteau ghemuiţi în dreptul uşii laboratorului, cu lentile de refracţie acoperindu-le feţele. Uşa avea două panouri de sticlă mată. Lumina care răzbătea din laborator era albastră.

– Nu-mi place să fiu copil, spuse Ditto, fornăind pe nas.

– Concentrează-te, spuse Stefan. E o situaţie periculoasă.

– Cîţiva cercetători la miezul nopţii? Foarte periculos. Cei de la pază sînt deja împachetaţi.

– Nu uita de Ellen. N-am văzut pe nimeni care să lovească mai tare sau să tragă mai bine la ţintă. A fost unul dintre cei mai buni antenori de luptă la academie.

– Am înţeles. Planul obişnuit?

Stefan puse mîna pe mînerul uşii.

– Nu. Cosmo şi Mona stau la uşă. S-ar putea să mai fie agenţi de pază în clădire. Ditto, tu intri cu mine în laborator. Aruncăm o privire înăuntru, fără să împachetăm pe nimeni, dacă e posibil, filmăm cîteva cadre şi ne întoarcem pe Abracadabra, să punem la cale următoarea mişcare. Trebuie să rezolvăm situaţia asta, dar nu astăzi.

– Dar, Stefan, protestă Mona.

– Altă dată, spuse Stefan, hotărît. Astăzi aruncăm doar o privire.

Cosmo simţi că nu va fi atît de simplu. Ceva neaşteptat se va întîmpla fără îndoială, şi, înainte să se dumirească unde se află, supranaturaliştii vor fi băgaţi pînă la gît în alt necaz.

Uşa laboratorului era descuiată. Stefan şi Ditto se strecurară fără nici un sunet. Mona puse piciorul în cadrul uşii, ca să rămînă crăpată.

– Nu se ştie niciodată, îi şopti ea lui Cosmo. Ar putea avea nevoie de noi.

Intrarea dădea într-o pasarelă dedesubtul căreia se vedea un laborator imens. Pereţii erau vopsiţi într-un alb curat, iar tavanul era acoperit cu corpuri luminoase lungi de douăzeci de metri. Tehnicienii de laborator umblau grăbiţi încolo şi încoace pe dalele albe, ca nişte furnici albinoase, iar în centru se afla o construcţie gigantică îngropată, care semăna cu o uriaşă nivelă cu bulă de aer. Maşinării solide la fiecare capăt şi la mijloc, o porţiune transparentă albastră.

– Deci, ca să fiu sigur, filmăm cîteva secvenţe şi o ştergem înapoi la sediul din Abracadabra? întrebă Ditto.

– Asta a fost pentru urechile lor, spuse Stefan. Tu şi cu mine ştim că nu vom mai avea o şansă ca asta. Imediat cum va afla că am scăpat, Ellen va sigila locul ăsta mai ermetic decît nările unei cămile într-o furtună în deşert. Trebuie să aflăm ce se petrece aici.

Ditto dădu din cap.

– Așa mă gîndeam și eu. Ce zici de chestia aia de jos?

– Un fel de generator. Nuclear, aș zice.

– Dar energia nucleară e interzisă pe toate continentele.

Stefan clătină din cap, gînditor.

– Poate, dar nu și în spațiu.

Ditto și Stefan își scoaseră armele și porniră ușor pe scări în jos. Ditto își deschise telefonul și filmă cîteva secvențe din laborator.

– Asta în caz că ne privește Mona, șopti el.

O pocnitură spintecă deodată aerul. Un sunet plat, ca o cionire între două lemne de bambus. Ditto recunoscu imediat zgomotul. Un foc de armă. Un glonț adevărat cu praf de pușcă. Găștile din Booshka își modificau armele de șoc ca să tragă cu proiectile adevărate. Viteza gloanțelor era subsonică, dar acestea erau îmbrăcate în teflon ca să compenseze încetineala. Stefan se ținea strîns de piept, împleticindu-se înapoi, înspre perete. Sări apoi înainte, dezechilibrîndu-se și căzînd peste balustradă. Corpul lui zvelt se prăbuși de la o înălțime de șase metri direct pe podea.

– Stefan! strigă Ditto.

În vocea lui copilăroasă se simțea spaima.

Bashkir zăcea cu fața în jos, pe podea, un lac de sînge scurgîndu-i-se din piept. Nu se mișca.

Dedesubt, la nivelul principal al laboratorului, Ellen Faustino își ridică privirea de la panoul pe care îl inspecta.

– De ce nu sînt surprinsă, mormăi ea, clătinîndu-şi capul.

Ditto îşi scoase arma de şoc.

– Faustino! strigă el.

– Opreşte-te un moment, domnule Bonn, să vezi ce ai pe piept!

Dito se uită în jos. Pe cămaşa lui juca un punct roşu strălucitor, de laser.

Faustino se apropie de scări.

– Mi-a şoptit o păsărică să-mi iau măsuri de precauţie. Voi, supranaturaliştii, v-aţi dovedit surprinzători, în trecut. Am lăsat, deci, un om în plus care să acopere uşa în orice eventualitate O să te împuşte şi pe tine, Ditto. Nu sînt camere de filmat în laborator. Nimic care să ne incrimineze mai tîrziu. Acum aruncă arma!

Ditto făcu precum i se spusese şi îşi privi arma cum cădea cu zgomot pe podea printre barele balustradei.

Faustino ridică tonul.

– Acum, spune-le celorlalţi doi să vină, dacă nu, omul din umbră va fi nevoit să mai tragă o dată.

Ditto se încordă.

– Dă-i drumul, dă ordinul! Cel puţin doi dintre noi vor trăi şi vor vorbi.

Cosmo şi Mona năvăliră pe uşă.

– Nu! strigă Cosmo. Sîntem aici, nu trage!

– Idioţilor, şuieră Ditto. Acum o să murim toţi!

Mona ridică mîinile.

– Încercam doar să mai tragem de timp.

Ditto coborî scara încet. Raza laser de pe pieptul lui îl urmărea.

– Ce faci aici, Faustino? Ce e nebunia asta?

Faustino arătă către Stefan.

– Vezi ce face liderul vostru mai întîi. Dacă o să explic cum funcţionează maşinăria asta, nu vreau să o fac de două ori. Voi, copii, veniţi jos, unde vă pot vedea. Ţineţi minte, la cel mai mic semn de eroism, moşteniţi laserul de la domnul Ditto.

Ditto se grăbi să-l ajute pe Stefan. Cu un efort considerabil, îl întoarse pe rus cu faţa în sus şi îi verifică bătăile inimii. Bătea slab, dar încă bătea.

Stefan apucă mîna lui Ditto şi o aşează pe pieptul lui.

– Văd acum, şopti el cu vocea sfîrşită. Văd tot. E altfel aici.

Ditto îi ridica încet capul.

– Nu, Stefan. Nu încă. Avem multe de făcut.

– Ia-mi durerea, îl rugă Stefan, horcăind, înnecîndu-se în sînge. Mă ţine la pămînt.

Ditto se concentră, căutînd durerea cu cel de-al şaselea simţ al său, absorbind-o în el. Simţi electricitatea pulsînd prin trupul lui mic.

– E mai bine?

Ochii lui Stefan erau limpezi.

– Mai bine. Mult mai bine.

Rana era urîtă. Foarte urîtă.

– Nu eşti vindecat, Stefan. Nu te pot vindeca.

– Ştiu, Ditto, spuse Stefan, după o criză de tuse. Ştiu...

Mai mulţi oameni de ştiinţă plecară către alte părţi ale clădirii. Indiferent ce avea să se întîmple, nu voiau

să fie martori. Faustino a fost lăsată cu un singur bodyguard şi lunetistul ascuns.

– Coborîţi aici, voi doi, vreau să fiţi toţi laolaltă.

Stefan se ridică într-un cot.

– Spune-mi că asta nu e ce cred eu că e, Faustino. Nici măcar tu nu poţi fi atît de crudă.

Faustino izbucni în rîsul ei de fetiţă încîntată.

– Oh, Stefan, tot mai ai bun-simţ. Îmi amintesc că la academie erai atît de naiv. Tu chiar ai intrat în poliţie ca să *ajuţi* oamenii şi tot asta faci în continuare.

– Un reactor nuclear? După dezastrele care s-au întîmplat în lume? Nu mai e nici un guvern care să investească în energie nucleară. Cum a putut Myishi să facă asta?

Lui Stefan nu îi mai era uşor să vorbească. Avea nevoie de concentrare chiar şi pentru a-şi păstra cunoştiinţa.

Faustino îşi bătea uşor bărbia cu degetele.

– Ceea ce fac aici e în mod oficial neoficial. Eh, Ray Shine ştie bine ce fac, dar se preface că nu ştie. Aşa că dacă se întîmplă ceva rău, eu voi fi singura care zboară. La asta se reduc afacerile: la a găsi pe cineva pe care să dai vina. Numai că de data asta nu va fi nimeni învinovăţit, nu vor fi decît profituri.

Stefan merse împleticindu-se către generator. Capetele erau desul de tradiţionale, dar partea din mijloc era un cub cu pereţi dubli din plexiglas, cu izolaţie de hidrogel. Suprafaţa era de dimensiunile unui teren de fotbal. Înăuntru, cel puţin un milion de paraziţi se

smuceau şi se contorsionau în timp ce radiaţiile treceau prin filtrele lor biologice.

– Am adunat creaturile Un-Spec 4 pe care tu, amabil cum eşti, i-ai imobilizat pentru noi, cu un electromagnet şi îi ţinem închişi în hidrogel. Întregul laborator are hidrogel în cavităţile din pereţi. De-asta nu e nici un parazit pe pieptul tău acum.

Reactorul era o imagine a torturii. Creaturile care ar fi trebuit să îşi îndeplinească rolul lor natural şi să aline suferinţa, se zvîrcoleau în măruntaiele unui reactor.

Faustino nu era afectată de cruzimea ei.

– E o idee chiar ingenioasă. Reactorul acesta e un model care funcţiona cu apă. Dar noi am înlocuit apa cu fiinţe vii: Un-Spec 4.

Stefan se străduí să îşi îndrepte genunchii, simţind cum i se înmoaie.

– Eşti bolnavă, Faustino. Complet nebună!

Ellen Faustino îşi ridică sprîncenele uitîndu-se la bodyguardul ei, ca şi cum aceea ar fi fost cea mai neghioabă afirmaţie pe care o auzise vreodată.

– Nebună? Ai idee ce am realizat eu aici?

– Nu, spuse Ditto, dornic să mai cîştige timp. De ce nu ne spui?

– A, da, domul Lucien Bonnn, copilul Bartoli. Oamenii ziceau că şi Bartoli e nebun.

Faustino păşi pe placa de plexiglas din podea, care sigila secţiunea centrală a reactorului. Dedesubtul picioarelor ei, sute de mii de paraziţi se zvîrcoleau.

– Problema cu reactorul cu apă fierbinte era că apa era contaminată şi, în cele din urmă, şi paletele

turbinei. Un-Spec 4 rezolvă problema. Nu numai atît, ei sînt şi mult mai eficienţi la încetinirea neutronilor şi trimiterea lor înapoi, în miezul de uraniu. Păstrează reactorul complet curat, sută la sută eficient şi nu folosesc decît o zecime din cantitatea de uraniu. Un-Spec 4 sînt un miracol natural.

– Dar oamenii suferă fără ei, spuse Stefan, trăgînd aer în piept.

– Oh, maturizează-te şi tu, Stefan, spuse Faustino, sălbăticia ei întrezărindu-se pentru o clipă de după imaginea sofisticată. Oamenii suferă tot timpul. Nu eu le produc suferinţe. Cu societatea mea, Faustino NuSun, s-ar putea chiar să ajut oameni. Aş putea iniţia unele dintre proiectele acelea fictive de care ţi-am spus. Dar ajutorul va fi doar întîmplător, eu fac asta în primul rînd pentru bani.

– Faustino NuSun, spuse Stefan cu amărăciune.

Se clătina la marginea generatorului.

Turbine gigantice se învîrteau dedesubtul picioarelor lui Faustino şi scîntei de energie pură se jucau în jurul paletelor pe mai multe nivele.

– De ce, profesore? Toate *accidentele astea*? Atîtea vieţi au fost curmate. Mama mea e unul dintre morţi.

Ultimele vestigii de politeţe căzură din ochii lui Faustino, ca nişte solzi.

– Satelitul cade, idiotule! strigă ea. Cade din cer, pentru că e prea greu şi prea jos! Sînt prea multe unităţi comerciale, pentru a fi susţinute de structura originală. Ca să-l ţină în continuare pe orbita pe care se află acum, pe orbita viabilă pentru untăţile comerciale,

Myishi are nevoie de un nou generator. De unul mai uşor şi mai eficient. Dacă nu obţin unul, Myishi îşi va pierde toate contractele de publicitate. Miliarde de dinari. Miliarde. Şi asta nu e decît vîrful aisbergului. Myishi are contracte să producă încă zece sateliţi. Zece! E cea mai mare afacere care s-a văzut vreodată în lume. Şi Faustino NuSun o să alimenteze fiecare satelit.

Stefan le făcu semn cu mîinile lui Cosmo şi Monei. Ei veniră în fugă să-l susţină, fiecare de cîte un braţ.

– Ridicaţi-mă, şopti el, cu durere în glas.

Durerea revenea. Tinerii supranaturalişti făcură ce le spusese, ajutîndu-l să meargă pe platformă.

Bodyguardul lui Faustino se apropie cu un pas.

– Ajunge, băiete, stai pe loc. Nu mă face să dizloc ceva...

– Nu-ţi face griji, Manuel, spuse Faustino, ridicîndu-se pe vîrfuri, în sandalele ei elegante. Stefan nu a fost în stare niciodată să mă bată la antrenamente. Acum am o jumătate de litru de sînge mai mult decît el şi nu am o gaură în piept.

Stefan îngenunche pe plexiglas. Dedesubtul lui era o agonie albastră cauzată de el. Un ocean de paraziţi se unduia dedesubtul lui cu ochii terni, smălţuiţi.

Faustino îngenunche şi ea.

– Aşa se termină, Stefan? Cu un scîncet pe podea? Trebuia să fi rămas în cadă.

Bodyguardul îşi scoase ochelarii de soare.

– Doamnă preşedinte, sînt nervos acuma. Tre' să vă spun. Şi eu nu mă enervez aşa de uşor.

– Relaxează-te, Manuel, vezi de copii. Crezi că poţi să ţii copiii sub control?

Manuel îşi aşează ochelarii pe un nas care fusese spart de atîtea ori încît rămăsese aproape plat.

– Da, doamnă preşedinte. Văd de copii.

Faustino îşi aruncă sandalele, sărind ca un boxeur.

– Ei, Stefan? Mai ai putere pentru o rundă?

Pieptul lui Stefan se umple de spasmodic.

– Nu mă lupt cu tine, profesore.

– Nu? Haide. Eu sînt vinovată de moartea mamei tale, îţi aminteşti?

Stefan nu muşcă din momeală.

– E o cale mai bună să te înving.

Faustino se opri din ţopăit şi zîmbetul îngîmfat îi dispăru de pe buze.

– Şi care ar fi asta?

– Luptă din interior, a spus Stefan cu vocea abia perceptibilă. Atacă din spate. Îţi aminteşti?

Mîinile lui Stefan se mişcau pe sub faldurile hainei lui.

– Ce faci? Ce ai acolo?

– Nimic periculos. Doar telefonul meu. Nu ai de ce să te temi, preşedinte Ellen Faustino.

– Un telefon? Pe cine poţi chema în ajutor?

– Nimeni. Nu chem pe nimeni în ajutor. Trimit doar un e-mail.

Faustino se apropie.

– E-mail?

– Am un prieten care lucrează la televiziunea V News şi şi-ar vinde o mînă şi un picior ca să vadă ce filmez eu acum. O să-mi rămînă dator.

Lui Faustino îi luă cîteva clipe ca să-şi dea seama ce se întîmpla, dar cînd îşi dădu seama, faţa ei se contorsionă ca o mască terifiantă.

– Trimite un videoclip! Dacă presa pune mîna pe imagini cu reactorul înainte să fim pregătiţi, totul s-a terminat.

Se aruncă asupra rusului rănit, cu mîinile ca nişte gheare căutînd în hainele lui. Scoase afară mîinile lui Stefan. Erau goale.

– Surpriză! spuse el înlănţuidu-şi braţele în jurul ei, într-o îmbrăţişare ca de urs.

Ellen îl bătea cu pumnii în piept. Fără vreun rezultat.

– Îmbrăţişarea mortului, spuse Stefan gemînd, picăturile de sudoare adunîndu-i-se deasupra sprîncenelor. Ultimul lucru pe care îl fac.

Oricine avea experienţă în poliţie ştia ce înseamnă îmbrăţişarea mortului. Dacă un suspect era pe moarte şi o ştia, trebuia să stai departe, pentru că ultimul lucru pe care îl apucau mergea cu ei în mormînt. E uimitor cum cineva care mai are cîteva secunde de trăit poate găsi forţa să îndoaie metal şi să rupă oase.

Lunetistul ascuns mută fasciculul laser pe capul lui Stefan.

Manuel vorbi într-un microfon pe care îl avea în mînecă.

– Nu! Nu trage! Repet, nu trage! Mă ocup eu!

– Nu eu filmez clipul, şopti Stefan. Ci Ditto.

– Prinde copilul! ţipă Faustino. Pe cel blond!

Manuel îndreptă arma către Ditto.

– Ai telefon, puştiule? Dă-l încoace.

– Sigur că am telefon, încetişor, Manuel. Acum o să bag mîna în buzunar şi o să-l iau.

Manuel aprobă din cap.

– Aşa să faci. Încet. Nu mă face să te împachetez.

Ditto ţinea o mînă în aer şi căuta în buzunar cu cealaltă. Scoase telefonul cu două degete.

Uite, aici e, nici o problemă. Ţi-l aduc acum.

– Nu. Stai unde eşti. Aruncă telefonul!

Ditto clătină capul aproape imperceptibil către Cosmo.

– Vrei să arunc telefonul?

– Asta am spus. Ce ai? După ce că eşti mic, eşti şi tîmpit?

– Gata, Manuel, nu intra în panică. Vineee!

Ditto aruncă telefonul în sus. Mult mai sus decît ar fi fost necesar. O pereche de ochi îi urmăriră traiectoria. Ai lui Manuel. Cosmo şi Mona scoaseră armele cu celofan de la centură şi îl loviră pe bodyguard cu cel puţin patru focuri. Celofanul se întinse pe corpul lui, împachetîndu-l în cîteva secunde.

Ditto zîmbi.

– O frumuseţe, spuse el, recuperîndu-şi telefonul.

– Idiotule! ţipa Faustino, cu gura astupată de pieptul lui Stefan. Nătîngule!

– În curînd, n-o să mai ai ce face, spuse Stefan cu voce slabă.

Ridică ochii spre el.

– Nu te păcăli, Stefan. Îl am încă pe lunetist. El îi poate ţine pe supranaturaliştii tăi departe de plexiglas pînă cînd o să mori. Ceea ce nu e prea departe.

Laserul lunetistului sărea de la o ţintă la alta. Bărbatul suspendat undeva, sus, nu era sigur pe cine să acopere.

– Renunţă, Stefan, nu ai cum să cîştigi.

Punctul roşu rămase pe plexiglas. Cosmo, Mona şi Ditto se adăpostiră după o garnitură de vagonete, aflată pe o şină din apropiere.

Stefan zîmbi. Avea sînge pe buze.

– Sînt în siguranţă acum. Sîntem doar noi doi.

– Nimic nu s-a schimbat, e un joc de aşteptare.

Vocea lui Ditto acoperi zumzetul generatorului.

– N-o face, Stefan. Trebuie să fie o altă cale.

– Despre ce vorbeşe? întrebă Faustino.

Stefan ignoră.

– Iartă-mă, Ditto. Voi toţi. Aţi rămas singuri.

Cosmo îl prinse pe Ditto de umăr.

– Ce vrea să spună?

Ditto îşi lăsă capul în mîini.

– Stefan o să moară. Glonţul a trecut prea aproape de inimă. Vrea ca moartea lui să însemne ceva.

– Să însemne ceva? repetă Mona. Ce?

Ditto îşi înălţă capul deasupra marginii vagonetei.

– Sfîrşitul durerii.

Cu ultima picătură de forţă din picioare, Stefan se prăbuşi în genunchi, trăgînd-o pe Faustino, imobilizată, după el.

Laserul îi trecu prin faţa ochilor, aşezîndu-i-se pe frunte.

– O s-o omor! strigă el către punţile suspendate. A omorît-o pe mama!

Faustino încercă să strige, dar faţa îi era acoperită de pieptul lui Stefan.

– Chiar o s-o omor!

Laserul tremura. Lunetistul nu era sigur.

– E moartă!

Puşcaşul ascuns se hotărî. O ţeavă de puşcă scînteie sus, în umbră, eliberînd un glonţ subsonic din încărcătorul unei arme de şoc. Glonţul se răsuci de-a lungul razei laser, lăsîndu-şi în urmă învelişul de gel.

Stefan văzu scînteia. O aştepta. Conta pe ea. Îşi lăsă genunchii să se îndoaie, prăbuşindu-se pe podea cu o milisecudă înainte ca glonţul subsonic să-i treacă bîzîind pe lîngă ureche, înfigîndu-se drept în cele două staturi de plexiglas.

Faustino văzu gelul scurgîndu-se prin gaură.

– Nu! ţipă ea.

Glonţul îşi continuă drumul în interiorul reactorului, dizlocînd un cip dintr-o turbină. Cipul zbură în sus, în spirală, făcînd un şanţ prin plexiglas, ca un deget prin nisip. Tot mai mult hidrogel se scurse pe jos, iar paraziţii care mai aveau energie să se mişte se împrăştiară care încotro. Lumini de alarmă pîlpîiau pe vreo zece console, închizînd şi sigilînd automat partea nucleară a reactorului, dar sectorul paraziţilor era distrus ireversibil. Crăpăturile se brăzdau cu viteză suprafaţa reactorului, întrecîndu-se să ajungă la muchii.

Fiecare crăpătură năştea un milion de alte crăpături, pînă cînd nu mai rămase nici un metru pătrat de plexiglas nefisurat. Hidrogelul curse în valuri, aprinzînd scîntei pe podea. Paraziţii se fereau din calea lui, dar nu puteau să se deplaseze fără energie pură.

– Lasă-mă, dă-mi drumul, îl rugă ea.

Stefan îi dădu drumul.

– E prea tîrziu, profesore, spuse el, nu-ţi face griji, n-o să simţi nimic!

Ellen se ridică cu greu în picioare, dar înainte să facă zece paşi, întreaga suprafaţă transparentă se prăbuşi şi amîndoi căzură în pîntecele reactorului. Fiecare fereastră din construcţie se sparse, iar hidrogelul continua să se scurgă dintre panourile duble.

Stefan aterizâ pe spate, dar nu simţi nici o durere. Nu simţea durere pentru că un parazit se lipise de pieptul lui. Durerea curgea din supranaturalist în creatură.

– Ia-o, spuse Stefan, cuvintele rostogolindu-se încet pe buzele lui. Fii liber!

Parazitul scoase durerea ca pe o frînghie argintie strălucitoare. În cîteva secunde, inima lui secătuită începu să bată dezordonat. Ochii rotunzi ai parazitului priveau fix în ochii lui Stefan.

– Înţeleg acum, spuse el. Şi încă un cuvînt. Un cuvînt sau o ultimă gură de aer: „Mamă!“

Parazitul întinse o mînă cu patru degete şi o aşează pe umărul unui frate suferind. O explozie de energie trecu din unul în altul, eliberîndu-l pe al doilea. Astfel, durerea lui Stefan se împrăştie, împărţită între o

mie de paraziţi, dînd fiecăruia dintre ei puterea să scape din reactor şi să găsească energie să elibereze mai mulţi paraziţi. Goneau în sus pe pereţi, evitînd bulele de hidrogel se împreştiaseră prin laborator ca frunzele într-un vîrtej.

Inima lui Stefan se oprise, dar mai avu timp să îi vadă plecînd. Şi, în mijlocul acelui ocean albastru, mai văzu altceva. Că trecea altundeva. Într-un loc foarte diferit.

Cosmo şi Ditto stăteau aplecaţi peste marginea secţiunii centrale a reactorului. Ditto părea chiar un copil, cu lacrimile curgîndu-i şiroaie pe faţă.

– Trebuia s-o faci, Stefan, spuse el suspinînd. Trebuia să fii un erou. Nimic altceva nu era de ajuns!

Cosmo, ca de obicei, nu putea să creadă ce se întîmpla.

– Vrei să spui că l-a păcălit pe lunetist?

– Sigur. Numai un glonţ putea trece prin plexiglas. Aştepta să vadă scînteia de pe ţeava puştii. Sînt gloanţe cu viteză mică, înţelegi.

Paraziţii se învîrteau în jurul lor, vînînd energie. Unii dintre ei deja se întorseseră printre geamurile sparte, aducînd energie ca să îi elibereze pe alţii. Un singur parazit plutea deasupra umărului lui Cosmo. Cu capul ridicat, în aşteptare.

Cosmo făcu un pas înapoi.

– Simte ceva,

Un punct roşu apăru pe pieptul lui.

– O, nu! spuse Ditto. Lunetistul e încă sus. Nu te mişca, o să încerc să negociez.

Ditto ridică mîinile în direcţia din care venea raza.

– Faustino e moartă, strigă el către umbrele de sus. Nu eşti obligat să faci asta. Avem bani.

Nici o reacţie pentru un moment, apoi se auzi familiarul sunet al unui glonţ cu celofan părăsind ţeava şi lovind ţinta.

Mona ieşi din întuneric, sus, pe una din punţile suspendate.

– Am profitat de confuzie, a spus ea. Aşa m-a învăţat Stefan.

Se opri un moment, făcîndu-şi curaj să întrebe.

– S-a dus?

– Da, răspunse Cosmo. S-a dus.

Dus a fost şi parazitul care plutea în jurul lui.

Mona tăcu cîteva momente. Lui Cosmo i se păru că trupul ei subţire se cutremurase. Mona îşi reveni apoi.

– Atunci să ne ducem şi noi. Sună alarme prin toată clădirea. Paralegiştii pot să apară în orice moment.

Era adevărat. Cosmo auzea deja sirenele în depărtare. Mai privi odată în jos, în interiorul reactorului, apoi o luă la fugă spre scări şi spre libertate.

CAPITOLUL 10

CĂDEREA

ZONA UTOPIEI

Satellite City, în suburbii, două săptămîni mai tîrziu

În mod incredibil, Ellen Faustino supravieţui şi ajunse înaintea preşedintelui companiei Myishi. Îndată ce grefele de piele i se vindecaseră, fu dusă cu elicopterul pe proprietatea primarului Ray Shine.

Primarul Shine, care se întîmpla să fie şi preşedintele companiei Myishi din Satellite City îşi întrerupse partida de golf, special ca să discute cu ea. Ray era un personaj elegant, la patru ace în orice ocazie. Costumul din acea zi era un pulover... galben cu roz, o şapcă asortată, pantaloni scurţi de tweed şi şosete Argyle, cu model în formă diamant. Primarul îşi aşează fizicul masiv după un birou pe picioare de fildeş şi îşi turnă un pahar de apă purificată, lăsînd-o pe Faustino să se agite. Bău cu înghiţituri mari, rîgîind uşor şi oftă.

– Ellie, Ellie, Ellie, în ce te-ai băgat tu acolo la Cercetare şi Dezvoltare?

Vocea lui era blîndă, dar Faustino ştia că era cel mai dur om din cîţi cunoştea.

– Ray... domnule preşedinte Shine, cu respect, ştiţi exact ce se întîmpla acolo. V-am spus.

– Mi-ai spus? întrebă el pe un ton inocent. Nu-mi amintesc conversaţia. Şi se pare că nu există nici o înregistrare a acelei conversaţii. Mă tem că eşti pe cont propriu de data asta, Ellie. Îmi pare rău că presa a pus mîna pe filmarea aia. Construiai un reactor nuclear. Ce-a fost în capul tău?

Faustino se zburli.

– În capul meu a fost să salvez compania. Aţi văzut statisticile. Şi aş fi reuşit dacă...

– Ştiu, dacă nu ar fi fost naturiştii alergînd încolo şi încoace fără haine.

– Supranaturaliştii, spuse ea printre dinţi. Şi sînt mult mai periculoşi decît credeţi, chiar şi fără liderul lor.

– Da, bine, poate o să-i ţin sub supaveghere. Oricum, tu nu ai de ce să-ţi faci griji, tu eşti moartă.

Lui Faustino îi sări inima din piept.

– Moartă? Domnule preşedinte, nu e nevoie...

Shine o oprit cu un gest al mîinii.

– Nu moartă *moartă*, Ellie. Moartă pentru presă. Trebuia să dăm reporterilor un ţap ispăşitor şi tu eşti acela. Din fericire corpul a fost prea desfigurat ca să mai fie recunoscut şi nu cred că e vreun pericol să fii recunoscută cu faţa ta cea nouă.

Faustino se înroşi, ceea ce nu mai făcuse de cînd era şcolăriţă.

– Deci, ce are Myishi în perspectivă pentru mine?

Shine se lăsă cu scunul pe spate, pînă cînd acesta scîrţîi.

– Adevărul e, Ellie, că reactorul tău era cea mai bună soluţie. Nu ştiu cum ai făcut, dar, cumva, rezultatele testelor erau promiţătoare. Creaturile tale Un-Spec 4 făceau treabă bună.

Faustino îşi înălţă capul.

– Deci nu închideţi proiectul?

– Sigur că nu, dar trebuie să fim mult mai discreţi.

– Cît de discreţi?

– Polul Sud!

Faustino era gata să se opună, dar ştia foarte bine ce se întîmpla cu cei care se opuneau lui Ray Shine.

– Eşti de acord?

Ellen se forţă să zîmbească.

– Polul Sud. Izolare. Fără să ne întrerupă nimeni. Sună bine.

Primarul Ray Shine se ridică în picioare, îndreptîndu-şi puloverul...

– Bine. Un elicopter o să te transporte la baza noastră din Antartica. Drum bun!

– Excelent. Mulţumesc, domnule primar.

Faustino se ridică cu ajutorul unei cîrje şi schiopătă pînă la uşa biroului.

– Încă ceva, Ellie.

– Da, domnule primar?

– Nu primeşti decît o a doua şansă. Dacă o încurci şi de data asta s-ar putea să ai nevoie de creaturile alea tu însăţi. E clar?

– Clar, domnule.

STRADA ABRACADABRA NR 1405

Nu mai rămăsese mare lucru din depozitul din strada Abracadabra, în afară de geamuri şi pereţi. Şi majoritatea ferestrelor erau sparte, acolo unde tăiaseră paralegiştii sticla.

Timp de două săptămîni, supranaturaliştii au curăţat, au reparat şi au trudit, încercînd să îndrepte ce stricaseră cei de la Myishi. Încă mai aveau cale lungă.

– Încă mai avem paturile noastre, spuse Mona, încercînd să pară vitează, la sfîrşitul unei zile extrem de obositoare.

Ditto lovi în ce mai rămăsese din frigider...

– Ura! Slavă Domnului că avem paturile! Dar nu avem nimic de mîncare!

Cosmo încerca să conecteze un hard disc, recuperat la un calculator din care se scoseseră toate măruntaiele.

– Mona a adus cîteva *pazza* mai devreme. Le-a lăsat pe motorul Pigmobilului. Dar poate pe tine nu te mai interesează *pazza*, după incidentul din HALO.

Copilul Bartoli îşi frecă mîinile.

– Glumeşti? Nu e de vină o mîncare bună, ci stomacul meu slab, glumi el, îndreptîndu-se spre lift. *Pazza* şi paturi. De ce altceva ar mai avea nevoie un tînăr?

Deodată, o oboseală profundă se instală în oasele lui Cosmo. Îndreptă un scaun şi se aşeză pe el. Dar nu se simţea mai bine stînd jos. Nu dormise mai mult de patru ore la rînd de cînd îl pierduseră pe Stefan. Uneori totul i se părea fără rost.

– Ce facem acum? o întrebă pe Mona, după cîteva minute de tăcere. Fără el...

Mona ridică din umeri.

– Luăm fiecare zi aşa cum e, ca şi pînă acum. Cum fac şi ceilalţi. O să se schimbe multe în Satellite City. Tot mai mulţi oameni se duc să locuiască în afara graniţelor. În cîţiva ani, s-ar putea să nu mai fie satelitul. Va trebui să ne descurcăm singuri. Măcar sîntem în viaţă. Măcar avem prieteni.

Cosmo nu era pregătit să se lase consolat, nu încă.

– Dar el ne-a ţinut împreună. Ne-a motivat.

Mona îşi drese vocea.

– Ştii, Cosmo, acolo în laborator, tehnic vorbind, ţi-am salvat viaţa.

Cosmo privea încă în podea.

– Aşa e, cu lunetistul. Am vrut să-ţi mulţumesc dar totul s-a întîmplat aşa de...

Cosmo îşi aminti deodată o conversaţie pe care o avuseseră pe acoperiş. „Poate că data viitoare tu o să mă salvezi pe mine, îi spusese el. Atunci eu o să-ţi datorez un sărut."

Îşi ridică privirea. Mona avea lacrimi în ochi, dar zîmbea. Se ridică încet, întrebîndu-se deodată dacă plăcuţa din frunte îi ieşea în evidenţă.

– Îți datorez un sărut.

Mona arătă cu degetul spre obraz.

– Așa e, îmi ești dator.

Proteza din genunchiul lui Cosmo începu să-l mănînce.

– Eu nu am... niciodată... știi...

Mona zîmbi poznaș.

– Poate ar trebui s-o lăsăm baltă.

Cosmo dădu din cap.

– Poate...

Apoi o sărută.

Bineînțeles că Ditto își alese tocmai momentul acela ca să se întoarcă cu un braț de *pazza*.

– Oh, scutiți-mă! spuse el, aruncînd un pachet gol la gunoi. Acum trebuie să vă suport pe voi făcîndu-vă ochi dulci, de fiecare dată cînd ieșim să vînăm creaturi supranaturale?

– Creaturi? întrebă Cosmo. Ce creaturi? Paraziții sînt prietenoși, ai uitat?

Ditto începu să meșterească pe la spatele televizorului lui preferat.

– Paraziți? Cine a zis de paraziți? Să știi că sînt lucruri mult mai rele decît paraziții. Dacă voi doi nu-i vedeți, nu înseamnă că nu există. Eu am anumite sensibilități, vă amintiți? Sînt un copil Bartoli. Nimic nu se ascunde de mine.

Ditto luă o gură mare din cea de-a doua *pazza*.

– Credeți-mă, mormăi el cu gura plină. Treaba supranaturaliștilor nu e nici pe departe terminată. Dar avem nevoie de niște echipament. Ce mai avem?

Mona scoase o cartelă de contact din buzunar.

– Avem Pigmobilul.

Ditto aprobă din cap.

– E un început.

Satellite City e un oraș al viitorului construit cu ajutorul tehnologiei ultramoderne și al multor secrete întunecate.

Cosmo, un adolescent orfan, în vîrstă de 14 ani, e prizonier în institutul Clarissa Froyne împreună cu sutele de tineri care sînt folosiți pe post de cobai pentru a testa diverse produse farmaceutice. Din nefericire, Cosmo nu are decît două variante: să evadeze sau să moară. Alegerea pare simplă, căci simte cum o creatură ciudată implantată în pieptul său îi suge viața.

Împreună cu Stefan, Mona și Ditto – un băiețel care este rezultatul unui experiment genetic eșuat –, încearcă să evadeze și să distrugă paraziții, înainte ca aceștia să nimicească orice formă de viață umană.

Ei sînt SUPRANATURALIȘTII și stă în puterea lor să distrugă institutul – sălașul terorii...

ISBN (10) 973-576-956-5
ISBN (13) 978-973-576-956-7

rao
international
publishing
company

9 789735 769567

www.rao.ro
www.raobooks.com